

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 164

I Legislatura

Any 1984 (primer període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 83

Segona reunió,
tinguda dimecres 29 de febrer de 1984

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart i tres minuts d'onze del matí.

*Continua el debat de la **Proposició de Llei sobre la Compilació del Dret Civil de Catalunya**. El Diputat I. Sr. Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC, intervé en relació amb el **vot particular núm. 43**, el qual considera decaigut (p. 5496).*

*El Diputat I. Sr. Casares, del G. Socialista, demana votació separada de l'**article 25** del Dictamen (p. 5496).*

Es posen a votació les tres primeres ratlles introductòries i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5496).

*Es posa a votació la **segona part** de l'**article 25**, és a dir, la nova redacció dels articles 250 i 251 de la Compilació, i s'aprova per 48 vots a favor, 25 en contra i 1 abstenció (p. 5496).*

*El Diputat I. Sr. Valentín-Fernández defensa el **vot particular núm. 42**, que proposa un nou article, que seria el **24 bis** (p. 5497).*

*Es posa a votació el damunt dit **vot particular** i s'aprova per 26 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions (p. 5498).*

*El Diputat I. Sr. Casares defensa l'**esmena núm. 2** a l'**article 30**, esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, presentada conjuntament amb el Grup del PSUC (p. 5498).*

*El Diputat I. Sr. Casares dóna per defensada l'**esmena núm. 3** a l'**article 30**, atès que ha estat presentada per tots els Grups (p. 5498), i es refereix al **vot particular núm. 46** (p. 5499).*

*Es posa a votació l'**esmena núm. 2** i s'aprova per 24 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 5499).*

*El Diputat I. Sr. Casares retira el **vot particular núm. 46**, presentat pel seu Grup (p. 5499).*

*Es posa a votació l'**esmena núm. 3** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5499).*

El Diputat I. Sr. Albiol, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per una qüestió d'ordre (p. 5499).

*Es posa a votació la part de l'**article 30**, text del Dictamen, no modificada pels vots anteriors i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5499).*

A la **Disposició transitòria** hi ha diverses esmenes. El Diputat I. Sr. Casares defensa l'esmena núm. 47 i la núm. 4, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu (p. 5499).

El Diputat I. Sr. Luna, del G. p. de Centristes, fa un torn en contra, el qual, alhora, és un torn a favor de l'esmena núm. 5 (p. 5501).

Es posa a votació l'esmena núm. 4, del G. Socialista, i es rebutja per 20 vots a favor, 70 en contra i 1 abstenció (p. 5503).

Es posa a votació l'esmena núm. 5, també subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, presentada per tots els Grups llevat del Socialista, i s'aprova per 70 vots a favor, 20 en contra i 1 abstenció (p. 5503).

A la **Disposició addicional** única hi ha una esmena presentada per tots els Grups. Es posa a votació i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5503).

Es posa a votació la part del **Dictamen** de la **Disposició addicional** única que no ha estat modificada, tots els títols i l'**Exposició de motius** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5503).

En el torn d'explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 5503), Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5505), Albiol, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5507), Casares, del G. Socialista (p. 5508), i I. Sra. Sallés, del G. p. del PSUC (p. 5509).

El punt següent de l'ordre del dia és el **Projecte de Llei del joc**.

El presenta l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 5511).

El Diputat I. Sr. Luna, del G. p. de Centristes, intervé per una qüestió d'ordre i per retirar les esmenes núms. 1, 2 i 4 (p. 5512).

El Diputat I. Sr. Jou, del G. Socialista, retira les esmenes núms. 3, 6 i 7 (p. 5512).

Es posen a votació els articles 1, 2, 3, 4, 5 i 6 i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5512).

El Diputat I. Sr. Luna, del G. p. de Centristes, defensa l'esmena núm. 5, a l'article 7 (p. 5512).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'esmena transaccional a l'article 7, presentada per tots els Grups (p. 5513).

Es posa a votació l'esmena núm. 5 a l'article 7 i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5513).

Es posa a votació la damunt dita esmena transaccional i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5513).

Es posa a votació la part no modificada de l'article 7 i els articles 8, 9 i 10 i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5513).

El Diputat I. Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, anuncia que s'han presetats tres esmenes transaccionals, signades per tots els Grups, a l'article 11 (p. 5513). L'I. Sr. Secretari Primer les llegeix (p. 5513).

El Diputat I. Sr. Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC, retira l'esmena núm. 11, a l'article 11 (p. 5514).

El Diputat I. Sr. Luna proposa una esmena tècnica a aquest article (p. 5514). En relació amb aquest punt intervenen els Diputats I. Srs. Camps i Rovira (p. 5514), Luna (p. 5514) i Camps i Rovira (p. 5514). El M. H. Sr. President suspèn la sessió perquè els ponents puguin resoldre aquest problema.

La sessió se suspèn quan manca un minut per a la una del migdia i es reprèn a un quart i dos minuts de dues.

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una esmena tècnica a l'article 11 presentada per tots els Grups (p. 5514).

Es posa a votació la susdita esmena i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5514).

Es posen a votació les transaccionals a l'article 11 i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5514).

Es posen a votació la part de l'article 11 que no ha estat modificada per les esmenes, l'article 12, les Disposicions finals primera, segona i tercera i la Disposició addicional i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5515).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una esmena transaccional presentada per tots els Grups, que proposa una Disposició addicional segona (p. 5515).

Es posa a votació la damunt dita transaccional i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5515).

El Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, defensa l'esmena núm. 13, a l'Exposició de Motius (p. 5515).

Es posa a votació la damunt dita esmena i s'aprova per 69 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 5515).

Es posa a votació la resta de l'Exposició de Motius i el títol de la Llei i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5515).

En el torn de les explicacions de vot intervenen els Diputats I. Srs. Jou, del G. Socialista (p. 5515), Luna, del G. p. de Centristes (p. 5516), Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC (p. 5516), Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5516), i Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5516).

El punt següent és el **Projecte de Llei de l'Estatut de la Funció Interventora**. El presenta l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 5517).

El Diputat I. Sr. Santiburcio, del G. Socialista, presenta una esmena a la totalitat i després la retira (p. 5518).

La sessió se suspèn a tres quarts i vuit minuts de dues del migdia i es reprèn a un quart i vuit minuts de sis de la tarda.

El M. H. Sr. President comunica que ha mort la mare del Diputat I. Sr. Jordi Borja, i li adreça el condol de la Cambra (p. 5519).

Es reprèn el debat sobre l'Estatut de la funció interventora. El Diputat I. Sr. Santiburcio, del G. Socialista, retira les esmenes núms. 2, 5, 7 i 8 (p. 5519) i defensa la núm. 3 (p. 5519).

Intervé en contra el Diputat I. Sr. Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5519).

Es posa a votació la damunt dita esmena i es rebutja per 24 vots a favor, 43 en contra i 5 abstencions (p. 5519).

Es posa a votació l'article 1, text del dictamen, i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5520).

El Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC, retira les esmenes núms 9 i 10 (p. 5520) i defensa les núms. 4, 6, 11, 12, 14 i 15 (p. 5520).

Intervé en contra el Diputat I. Sr. Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5520).

Es posa a votació l'esmena núm. 4 i es rebutja per 28 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 5521).

Es posen a votació els articles 2 i 3, text del Dictamen, i s'aproven per 59 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 5521).

- Es posa a votació l'**esmena núm. 6** i es rebutja per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 5521).
- Intervé el Diputat I. Sr. Lucchetti per una qüestió d'ordre (p. 5521).
- Es posen a votació els **articles 4, 5, 6, 7, 8 i 9**, text del Dictamen, i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5521).
- El Diputat I. Sr. Escudé intervé per una qüestió d'ordre (p. 5521).
- El Diputat I. Sr. Lucchetti retira l'**esmena núm. 11**, a la **Disposició transitòria** (p. 5522).
- L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una **esmena transaccional** en relació amb les **esmenes núms. 13 i 16**, del G. Socialista, i **11**, del G. p. del PSUC (p. 5522).
- Es posa a votació la **damunt dita esmena** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5522).
- Es posa a votació la resta de la **Disposició transitòria**, text del Dictamen, i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5522).
- Es posa a votació l'**esmena núm. 12**, del G. p. del PSUC, a la **Disposició addicional primera**, i es rebutja per 33 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 5522).
- Intervé el Diputat I. Sr. Lucchetti per una qüestió d'ordre (p. 5522) i passa a presentar i retirar l'**esmena núm. 13** (p. 5522).
- Es posen a votació les **Disposicions addicionals primera i segona**, text del Dictamen, i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5523).
- El Diputat I. Sr. Lucchetti considera decaigudes les **esmenes núms. 14 i 15** (p. 5523).
- Es posa a votació l'**Exposició de motius** i el **títol de la Llei** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5523).
- En el torn d'explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 5523), Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5524), Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5524), i Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 5525).
- El M. H. Sr. President suspèn durant uns moments la sessió per tal de reunir la Junta de Portaveus i tramitar dos escrits presentats per tots els Grups (p. 5525).
- La sessió se suspèn a un quart i sis minuts de set de la tarda i es reprèn al cap de set minuts (p. 5525).
- El M. H. Sr. President proposa una **modificació de l'ordre del dia** (p. 5525) i la Cambra l'accepta per assentiment (p. 5525).
- S'entra en la proposta de **Delegació de la competència legislativa plena en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost per a l'aprovació del Projecte de Llei d'habilitació de crèdit extraordinari als serveis públics de radiodifusió i televisió**.
- L'I. Sr. Secretari Primer llegeix la **damunt dita proposta** (p. 5526), la qual es posa a votació i s'aprova per 108 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció (p. 5526).
- El punt següent és la proposta de **Delegació de la competència legislativa plena en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost per a l'aprovació del Projecte de Llei per a la concessió d'un aval per a la construcció del nou teatre de la Passió d'Olesa**. La llegeix l'I. Sr. Secretari Primer (p. 5526).
- Es posa a votació la **susdita proposta** i s'aprova per 108 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció (p. 5526).
- El Diputat I. Sr. Viñals, del G. Mixt, demana torn d'explicació de vot per al seu Grup (p. 5526).
- El Diputat I. Sr. Corral, del G. Mixt, intervé en el torn d'explicació de vot (p. 5526).
- El punt següent és la **Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió**. Es procedeix a la votació (p. 5527) i és elegit el senyor Joan Sabata (p. 5527).
- El punt següent és la **Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei per la qual s'adapta la normativa general actual per a la celebració de les eleccions del Parlament de Catalunya**.
- El Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, defensa una **esmena d'addició** d'un segon apartat (p. 5527).
- Intervé en contra el Diputat I. Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5529).
- El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, intervé per una qüestió d'ordre (p. 5531).
- Es posa a votació la **susdita esmena** i es rebutja per 33 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions (p. 5531).
- Es posen a votació l'**article del Dictamen** i la **Disposició final** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5531).
- El Diputat H. Sr. Armet explica que les **esmenes 2 i 3** decauen (p. 5531).
- Es posen a votació el **preàmbul** i el **títol de la Llei** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5531).
- En el torn d'explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Planasdemunt, del G. Mixt (p. 5531), Ribó, del G. p. del PSUC (p. 5532), Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5533), H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 5533), i Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5534).
- El punt següent és el **Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les causes i els efectes de les inundacions produïdes a Catalunya el 1982**. En nom de la Comissió, el presenta el Diputat I. Sr. Padullès (p. 5535).
- El Diputat I. Sr. Besa, del G. p. de Centristes, defensa dues **propostes de conclusions** (p. 5537).
- Intervé en contra el Diputat I. Sr. Borràs, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5539).
- Es posa a votació la **proposta núm. 1**, del G. p. de Centristes, i es rebutja per 29 vots a favor, 54 en contra i 1 abstenció (p. 5541).
- Es posa a votació la **proposta núm. 2**, del G. p. de Centristes, i es rebutja per 29 vots a favor, 54 en contra i 1 abstenció (p. 5541).
- El Diputat I. Sr. Borràs demana votació separada a partir de la **conclusió núm. 4** (p. 5541).
- El Diputat I. Sr. Besa intervé per una qüestió d'ordre (p. 5541).
- Es posen a votació les **conclusions núms. 1, 2 i 3** de la Comissió i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5542).¹
- Es posa a votació la **conclusió núm. 4** i s'aprova per 42 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions (p. 5542).
- El Diputat I. Sr. Borràs demana votació separada de la **conclusió núm. 5** (p. 5542).
- Es posa a votació la **primera part de la conclusió núm. 5** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5542).
- Es posa a votació la **segona part** i s'aprova per 44 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció (p. 5542).

Es posen a votació les **conclusions núms. 6, 7 i 8** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 5542).

Es posa a votació la **conclusió núm. 9** i s'aprova per 42 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions (p. 5542).

Es posa a votació la **conclusió núm. 10** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5542).

Es posa a votació la **conclusió núm. 11** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5542).

Es posa a votació la **conclusió núm. 12** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5542).

Es posa a votació la **conclusió núm. 13** i s'aprova per 44 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions (p. 5542).

Es posa a votació la **conclusió núm. 14** i es rebutja per 42 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 5542).

Es posa a votació la **conclusió núm. 15** i es rebutja per 42 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 5542).

Es posa a votació la **conclusió núm. 16** i es rebutja per 42 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 5542).

En el torn d'explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Ganyet, del G. Socialista (p. 5542), Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5543), Mesegué, del G. Mixt (p. 5544), Padullés, del G. p. del PSUC (p. 5545), i Borràs, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5546).

La sessió se suspèn a tres quarts i dos minuts de deu del vespre.

La sessió es reprèn a un quart i tres minuts d'onze del matí. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes i el Lletrat senyor Ferret.

Al banc del Govern seu el President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Continuem amb la discussió de la Proposició de Llei sobre la Compilació del Dret Civil de Catalunya, i hem arribat ara al cas de la institució de successió intestada del causant impúber, article 25 del Dictamen.

A aquest article 25 hi ha dos vots particulars, el vot particular número 43, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i el vot particular número 44, del Grup Socialista, que coincideixen exactament en els seus termes. Per defensar el del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Valentín. (*Remor de veus.*) És l'article 25, successió intestada del causant impúber, vot particular número 43 en la nova numeració.

(*El senyor Valentín-Fernández demana per parlar.*)

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ (*de l'escó estant*): ...el voto particular número 42 me parece que se debatirá después...

El Sr. PRESIDENT: És a dir, que seguim l'ordre del que havia estat preparat, de les institucions. De manera que... (*El senyor Valentín-Fernández demana per parlar.*)

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ (*de l'escó estant*): Señor Presidente, efectivamente, lo que pasa es que este voto 43 se refiere a instituciones paradojas, que en opinión de este Diputado pueden considerarse ya como tema debatido y decidido por la Cámara en la sesión del día de ayer... Y nosotros, al menos —si ese es el criterio de la Presidencia—, nosotros consideraríamos que ésa es una cuestión decaída, en lo que respecta al voto 43, que es el nuestro.

El Sr. PRESIDENT: Bé, en aquest cas, el Grup del Partit Socialista Unificat considera que ha quedat decaigut el seu vot particular? (*Pausa.*) Perfecte.

El Grup Socialista respecte al 44? (*Pausa.*) Igualment. (*Pausa.*)

Bé, doncs, anem a procedir a la votació del Dictamen de l'article 25... (*El senyor Casares demana per parlar.*) Sí?

El Sr. CASARES (*de l'escó estant*): Nosaltres demanàriem que es fes una votació separada, encara que de vegades és difícil veure en què ha de consistir la votació separada quan hi ha, com és en aquest cas, un text que es refereix a altres articles de la Compilació. Però crec que s'entendrà perfectament la nostra intenció si es té en compte que l'article 25 de la Proposició de Llei tracta, o modifica, o afecta quatre articles de la Compilació, el 248, el 249, el 250 i el 251. Doncs bé, quant als articles 248 i 249, no solament no hi tenim cap objecció, sinó que nosaltres hem participat en la redacció que es proposa. No és aquest el cas dels articles 250 i 251, on hi ha unes mencions dotals amb les quals, òbviament, no estem d'acord, i en aquest cas el nostre signe de votació seria diferent. Voldriem expressar això a través de la votació, perquè no hi hagués cap confusió respecte al que nosaltres votem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, què és el que proposa, senyor Casares, de votar separatament? Concretament, els articles 248 i 249, d'una banda, i 250 i 251, d'una altra?

El Sr. CASARES (*de l'escó estant*): Exactament, exactament.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, anem a procedir a la votació de l'article 25 del text del Dictamen, però en dues parts. Votem primerament les tres ratlles introductòries, i després la nova redacció dels articles 248 i 249 de la Compilació. Queda entès, doncs, el que votem, eh?

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta primera part de l'article 25, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquesta primera part, que fa referència als articles 248 i 249 de la Compilació, ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

I passem ara a votació la segona part, és a dir, la nova redacció dels articles 250 i 251 de la Compilació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El resultat de la votació ha estat el següent: a favor, 48 vots; en contra, 25; 1 abstenció. Per tant, l'article 25 del Dictamen ha quedat aprovat.

Passem ara ja a l'últim dels articles del Dictamen, la intervenció de l'ordinari de la diòcesi en les marmessories, el tribunal de testamentàries i causes pies.

Aquí hi ha, primerament, el vot particular número 42, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que proposa un nou article, que seria el 24 bis. I després hi ha, a l'article 30, una esmena..., hi ha diverses esmenes, una esmena del Grup Socialista i del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, i, finalment, hi ha el vot particular número 46, del Grup Socialista.

Bé, comencem, doncs, pel vot particular número 42, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que proposa un nou article. El senyor Valentín té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Muchas gracias, señor Presidente, señoras y señores Diputados, el Grupo parlamentario del Partit Socialista Unificat de Catalunya propone, efectivamente, un artículo nuevo a la Proposición de Ley, que comportaría, a su vez, la modificación de un artículo de la Compilació del Dret Civil Especial de Catalunya. El voto particular dice que se modifica el capítulo décimo del título segundo del libro segundo de la Compilació del Dret Civil de Catalunya, suprimiendo en el párrafo segundo del artículo 240 la frase: «y tratándose de causas pías del ordinario de la diócesis, procediéndose asimismo» —dice el voto particular— «a la supresión del párrafo segundo del artículo 241 de la Compilació.»

Este artículo —240 de la Compilació, que nosotros pretendemos modificar con la adición de este nuevo artículo a la Proposición de Ley— persigue, efectivamente, la supresión de una mención. Este artículo 240 se refiere a la institución del albaceazgo, «dels marmessors», y dice que «a falta de señalamiento de término» —a los albaceas— «si los albaceas no han cumplido su encargo dentro de un año a contar desde la muerte del causante, cualquiera de los interesados podrá obtener del juez, y tratándose de causas pías del ordinario de la diócesis...», etcétera. Y luego, la segunda parte dice «suprimir el segundo párrafo del 241 de la Compilació», que dice: «si la misión, o el encargo, también en el caso del albaceazgo, tuviesen carácter pioso, esta designación correspondería al ordinario de la diócesis.»

Como puede verse, se trata de la supresión de menciones dentro de la línea que exponíamos en términos filosófico-políticos generales ayer, cuando defendíamos el voto particular que no prosperó acerca de la supresión del rector o párroco como posible autorizante de testamentos.

Pero, en este caso concreto, con unas razones mucho más poderosas, porque aquí no solamente se trata del problema general, de la secularización, etcétera, sino que se trata de un problema de Estado, un problema más grave, un problema de titularidad de soberanía. Entonces, lo que late en este asunto es la titularidad de la jurisdicción. Tal como viene definida, por supuesto, en la Constitución española, pero que ya se puede considerar que venía siendo una constante del derecho político, aunque no se tradujera en textos positivos, no puede en ningún caso, a estas alturas de la historia, ser atribuido a un tribunal que no sea del Estado, toda vez que es al Estado a quien compete de manera exclusiva y excluyente la totalidad, la plenitud de la jurisdicción.

Éstas son las líneas filosóficas generales y en estas líneas nos expresamos cuando el debate tuvo lugar en Comisión. De todas maneras, nosotros tenemos la satisfacción de que el Consell Consultiu, en este caso, al serle transmitido el Dictamen

de la Comisión para que, a su vez, emitiera dictamen acerca de la constitucionalidad y adecuación al Estatuto de la Proposición de Ley que debatimos, se pronunció de una manera contundente y clarísima a favor de la tesis mantenida en el voto particular. Yo, muy brevemente, he seleccionado del Dictamen del Consell Consultiu unas frases que, con más elocuencia de lo que yo pudiera hacerlo, expresan cuál es el contenido y cuales son los términos en que se plantea el problema.

Dice el Consell Consultiu: «Por la misma naturaleza del privilegio respecto a un fuero histórico determinado (el de la Iglesia Católica), el cual produce una clara discriminación.» —dice las razones por las que esto tiene que suprimirse— «No se trata en este caso de una desigualdad razonable en el ejercicio de los derechos, sino de una desigualdad objetivamente discriminatoria. La cual cosa no tiene en cuenta la libertad individual de acudir o no a solicitar sus servicios. Al contrario, en estos casos» —habla del rector, en este inciso a que me refería anteriormente, que es lo que interesa ahora— «los albaceas y los herederos, si procede, cualquiera que sea su creencia y aunque no la tengan, quedan sometidos a la autoridad y al poder coercitivo del Ordinario del Tribunal, con plena vulneración del derecho individual en materia religiosa.

»Por último« —sigue diciendo el Consell Consultiu— «los preceptos que dictaminamos no vulneran directamente la competencia del Estado en materia de Administración de justicia, porque se podría decir que ésta no es una cuestión competencial en el sentido de la Constitución española o que —como pasa con el testamento delante del Rector— la competencia del Estado queda acotada por esta “conservación” peculiar de instituciones a que se refieren los artículos 148.1, 8 de la Constitución española y 9.2 del Estatuto de Autonomía.

»El tema va más allá de una simple cuestión de esta naturaleza. Se trata de un recorte inadmisibile de las “competencias” de la misma Administración de Justicia y, en consecuencia, del mismo Poder Judicial, que es el único que, *en todo tipo de procesos*,» —y subraya el Dictamen— «puede juzgar y hacer ejecutar lo juzgado y atribuir a los ciudadanos la tutela efectiva de sus derechos e intereses legítimos a través del juez ordinario, tal como señalan los artículos 24.1 i 2, y 117, número 3, de la Constitución española.

»En consecuencia« —termina diciendo el Consell Consultiu— «entendemos inconstitucionales los incisos relativos al Ordinario de la Diócesis (artículos 240, párrafo segundo, y 241, párrafo segundo) y la propuesta de Disposición Final Quinta.»

Yo creo que no hacen falta más explicaciones. La contundencia de la opinión del Consell Consultiu es evidente, y por tanto, y teniendo en cuenta —y anuncio que existe, además, una enmienda subsiguiente al Dictamen del Consell Consultiu que ha sido presentada conjuntamente por el Grupo parlamentario Socialista y por el Grupo parlamentario del PSU de Catalunya—, nosotros daríamos por terminada la intervención, conscientes de que muy estrechamente vinculado con este tema está el tema que se plantea en esta enmienda subsiguiente a que acabo de referirme, pero que este Diputado se limitará a referirla, puesto que el Grupo parlamentario Socialista será el que, según parece y según creo, por conversaciones anteriores, será el que defenderá esta enmienda.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Bé, em penso que, encara que això estigui considerat conjuntament, aquest vot particular número 42 en certa manera és independent de les esmenes respecte a l'article 30. Per tant, procedeix un torn en contra específic. Algun senyor Diputat desitja fer un torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra.

Bé, en aquest cas, podem passar, doncs, a votació directament el vot particular número 40, vot particular número 40 que proposa la introducció d'aquest article 24 bis. Hi ha alguna objecció? Sí, vot particular número 42, en efecte; abans portava la numeració 40.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el vot particular, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha estat aprovat per 26 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions. Per tant, s'afegeix al Dictamen un article, un nou article que portarà el número 24 bis.

I passem ara a les esmenes a l'article 30.

En aquest cas, hi ha el vot particular número 46, del Grup Socialista, i, a més a més, l'esmena número 2, del Grup Socialista i el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu.

Per a la defensa d'aquestes esmenes té la paraula el Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em correspon defensar una esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, que hem presentat conjuntament el Grup Socialista i el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Aquesta esmena pretén suprimir la Disposició Final Tercera de la Compilació...

El Sr. PRESIDENT: Em permet, senyor Casares, una interrupció? Hi ha, també, l'esmena número 3, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, que també fa referència a aquest article 30, i abans no ho havia esmentat. De manera que la seva defensa també portarà sobre aquesta esmena, no?

El Sr. CASARES: Exactament.

El Sr. PRESIDENT: Sí, és que hi ha un error en el *Butlletí*, que amb el tipus de lletra utilitzat per parlar de disposicions finals es confonen les possibles disposicions finals de la Proposició amb les disposicions finals de la Compilació. Però, en fi, això ha quedat ara ja aclarit. Pot seguir, senyor Casares.

El Sr. CASARES: Gràcies, senyor President. Estem, doncs, encara, amb el problema que el Dictamen del Consell Consultiu anomena el «tema religiós en la Compilació». Fa un moment s'han defensat des d'aquesta tribuna, no els vots, sinó, concretament, un vot particular que propugnava la modificació d'aquells preceptes de la Compilació que fan referència a la intervenció de l'ordinari del lloc, és a dir, del bisbe, en les causes pies.

La votació, ja ho han vist vostès, ha estat en forma d'aprovar aquesta proposta, és a dir, de seguir el criteri del Dictamen del Consell Consultiu; no pas per unanimitat, sinó amb l'abstenció d'aquells Grups que han fet majoria habitualment en aquesta Proposició de Llei. I ara és el moment de ser lògics i aplicar les conseqüències d'aquesta posició, justament en la Disposició Final, que és aquella que mantenia la pervivència del Tribunal de Testaments i Causes Pies de Barcelona. El Consell Consul-

tiu, en aquest aspecte, és en les seves conclusions igualment rotund; estima que es tracta d'un problema que afecta el poder judicial i que el manteniment d'aquest Tribunal és absolutament inconstitucional.

Aleshores, és aquest el sentit de la nostra esmena subsegüent, que, evidentment, queda defensada amb la referència al Dictamen del Consell Consultiu. De tota manera, jo només voldria afegir-hi una cosa per tranquil·litzar una mica aquells senyors i senyores Diputats que no han volgut sumar-se a la proposta de supressió. Suposo que s'han abstingut per algun escrúpol que deuen tenir —que jo no entenc— i que voldria esbandir, si m'ho permeten. Mirin, l'any 1959, el senyor Ramon Faus Esteve, una autoritat indiscutible en la matèria, i un dels autors de la Compilació, va escriure ja, en la *Revista Jurídica de Catalunya* —la tinc aquí davant—, el següent: «Por una u otra razón debieron ser eliminadas de la Compilación, y lo fueron ya en parte en el Apéndice de 1930, entre otras, las siguientes instituciones: el testamento *ad causas pias*, o *ad pias causas*, en atención a las prudentes normas —que cita— del *Codex Iuris Canonici*, que hacen innecesaria esta forma privilegiada de testar.» *Revista Jurídica de Catalunya*, 1959, número 4, pàgina 470.

Han passat vint-i-cinc anys, i encara, senyores i senyors Diputats, continuem aferrant-nos a aquestes institucions arqueològiques, que no tothom està disposat a contribuir activament i positivament a fer desaparèixer, i, en canvi, només és necessari veure què han dit ja fa vint-i-cinc anys alguns il·lustres juristes per adonar-se de com i fins a quin punt certes posicions d'avui són incomprensibles.

Amb això, senyor President, acabo jo la defensa d'aquesta esmena subsegüent que em corresponia, i no sé si el senyor President creu que em correspon fer la defensa d'alguna altra esmena...

El Sr. PRESIDENT: Aquí està agrupat, perquè tot fa referència a l'article 30, encara que siguin qüestions que no es relacionen directament, perquè... Però, en fi, fan referència a l'article 30 el vot particular número 46 i l'esmena número 2, del Grup Socialista i el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, però també l'esmena número 3, de tots els Grups, que afegeix en matèria de dret civil català, quan es refereix a la doctrina jurisprudencial del Tribunal de Cassació. És cert que això no té res a veure amb la qüestió de què el senyor Diputat ha estat parlant, però fa referència al mateix article. És una esmena que han presentat tots els Grups. El senyor Casares pot, doncs, defensar-la, o considerar que, havent estat presentada per tots els Grups, no necessita defensa.

El Sr. CASARES: Considero que no necessita defensa per aquest motiu, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Aleshores, el torn en contra sobre el vot particular número 46 i l'esmena número 2, del Grup Socialista i Partit Socialista Unificat. Algun dels senyors Diputats desitja fer-hi un torn en contra? *(Pausa.)*

El Sr. LUNA *(de l'escó estant)*: Perdón, señor Presidente... Señor Presidente, me parece que el voto particular número 46, del PSC, no ha sido defendido en este momento todavía.

El Sr. PRESIDENT: Ah! Bé, el senyor Casares s'ha limitat, doncs, a l'esmena número 2? *(Pausa.)* Bé, aleshores, doncs, deixarem el vot particular número 46 i tornarem a fer un altre

torn.

El Sr. CASARES (*de l'escó estant*): Perdó, senyor President, si jo no m'hi he referit és perquè he considerat que el senyor President no m'havia demanat que em referís a aquest vot particular. Així i tot, el que haig de dir és que, o ara —si és que em corresponia de fer aquesta defensa— o després, quan sigui, jo no penso mantenir aquest vot particular, penso retirar-lo; l'únic que volia era explicar les raons per les quals procedim a la retirada d'aquest vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha hagut una certa confusió, en això, entre altres raons per aquest error a què em referia abans, a aquest error tipogràfic en la impressió del *Butlletí*. Aleshores, a més a més, perquè pel fet que les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu han estat, en certa manera, introduïdes aquí sobre una ordenació que havia estat feta anteriorment, i ha quedat una certa barreja. Per això, és cert que hi ha una mica de confusió en aquest debat, del qual jo m'excuso perquè, potser, ho hauria hagut de veure més a fons, però, pel que veig, tampoc havia estat aparcebut immediatament pels senyors Diputats. Jo proposo, doncs, que ens limitem, de moment, a la votació de l'esmena número 2, del Grup Socialista i el Partit Socialista Unificat, i deixarem el vot particular número 46, encara que ja sabem que serà retirat, el deixarem per després que el senyor Casares ens expliqui les seves raons.

Aleshores votem, doncs, simplement, l'esmena número 2, del Grup Socialista i el Partit Socialista Unificat, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 24 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Bé, continuem ara amb l'article 30, però ja, evidentment, en les parts de l'article 30 que no fan referència per res a aquestes qüestions d'una antiga jurisdicció religiosa.

Arribem, doncs, ara al vot particular número 46, del Grup Socialista. El senyor Casares té la paraula.

El Sr. CASARES (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, per dir només dues paraules. Nosaltres havíem presentat una esmena sobre aquests preceptes amb una única i sola preocupació. Es tracta d'un conjunt de preceptes d'una gran importància per a l'equilibri de tot l'edifici del Dret civil català. Eren uns preceptes que havien estat molt meditats i molt debatuts, i ens quedava sempre el dubte de si encara, fins a última hora, no hauria estat necessari fer-hi algun retoc. Si no hagués estat per la possibilitat de fer una esmena transaccional, no hauríem presentat aquest vot particular.

Com sigui que la meditació que s'ha fet després i el Dictamen del Consell Consultiu no ens deixen cap dubte sobre l'equilibri conjunt de totes aquestes disposicions, nosaltres retirem aquest vot particular. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Passem, doncs, ara a l'esmena número 3, de tots els Grups, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, que fa referència a la Disposició final segona de la Compilació. Estem encara, doncs, en l'article 30. Suposo que pel que fa a l'esmena —havent estat presentada per tots els Grups—, no hi ha neces-

sitat de defensa ni tampoc, doncs, hi haurà cap torn en contra, i podem passar directament a la seva votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat adoptada per unanimitat dels presents.

I ara ens cal votar el Dictamen, pel que fa a l'article 30, en totes les seves parts naturalment que no han estat modificades per aquests vots anteriors. És a dir, l'article 30 parla d'una sèrie de qüestions en les quals no hi ha hagut esmena, i, per tant, ara votem el Dictamen en les parts no modificades.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen. (*El senyor Albiol demana per parlar.*) Senyor Albiol.

El Sr. ALBIOL: Sí, a veure si es podria votar per separat, desrtir de la votació general aquesta esmena conjunta subsegüent que està referendada per tots els Grups.

El Sr. PRESIDENT: Però, l'article 30, ja l'hem votada ara mateix.

El Sr. ALBIOL: Ah! Perdó, perdó. Res, res, senyor President, res, molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, votem el Dictamen per a les parts no modificades de l'article 30.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 30 del Dictamen ha quedat aprovat, amb les modificacions anteriors, per unanimitat dels presents.

Bé, arribem ara —ja estem cap al final— a la Disposició transitòria única de la Proposició. En aquesta Disposició transitòria hi ha l'esmena número 47, del Grup Socialista, una esmena de modificació; després una altra esmena de modificació també subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, del Grup Socialista, que porta el número 4, i, finalment, una esmena, presentada per tots els Grups menys el Grup Socialista, per tots els altres Grups, que porta el número 5, també subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu.

Comencem, doncs, amb l'antiga esmena número 8, és a dir, l'esmena 47, del Grup Socialista. Per a la defensa té la paraula el Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casares defensarà només l'esmena 47 o també l'esmena 4, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu? Ho dic per...

El Sr. CASARES: Si m'ho permetés el senyor President, jo preferiria defensar les dues conjuntament, perquè de fet tenen un mateix sentit.

El Sr. PRESIDENT: Les dues conjuntament. Molt bé.

El Sr. CASARES: Gràcies, senyor President. Aquest és un tema que afecta —i estem arribant ja al final— una única Disposició transitòria, que s'ha posat al final de la Proposició de Llei que estem aprovant.

La primera esmena, la 47, tenia —quan nosaltres la vam presentar— una sola finalitat. L'esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu té ara dues finalitats. La primera esmena portava sobre una qüestió important, a la qual em refe-

riré, evidentment; la segona portava sobre aquesta qüestió important i sobre una qüestió que, personalment, jo estimo secundària o accessòria i que ha estat posada de manifest, precisament, pel Dictamen del Consell Consultiu.

El Consell Consultiu, en examinar la Disposició transitòria, hi va trobar només una objecció, una objecció que és aquesta que jo em permeto qualificar de secundària, en el sentit que quan s'estava parlant «d'articles concordants» aquesta expressió no era prou afortunada, no era prou feliç, no era prou expressiva, i ens recomanava, ens aconsellava de buscar-ne una altra, i així ho hem fet. Aleshores s'ha buscat una altra expressió, i tots els Grups han estat d'acord en la manera de substituir aquesta expressió «d'articles concordants» per una altra —ja en parlaré després. I per a això tots els Grups varen presentar —en aquest cas el nostre no, per les raons que diré— una esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, que venia a donar sortida a aquesta preocupació del Consell Consultiu en aquest tema menor, si m'ho permeten. Però quedava l'altre, l'altre que per a nosaltres és l'important. En què consisteix el problema? Bé, jo tractaré d'explicar-ho, dintre de la complexitat del problema, de la manera més clara possible.

Es tracta —es diu aquí— d'un problema de Dret transitori. Però jo dic que es tracta d'un fals problema de Dret transitori. En la Compilació, en la Compilació de Dret Civil de Catalunya hi ha dos articles que estan mencionats en aquesta Disposició transitòria, que són el 114 i el 141, que regulen dues institucions jurídiques successòries importants.

El 114, què fa? El 114 regula una de tantes situacions que es produeixen —i ho hem vist aquests dies— en la vida social quan en el moment de fer testament el testador no és prou explícit en l'expressió de la seva voluntat, i, per exemple, en deixar hereus, en nomenar hereus, en cridar els seus hereus —com s'acostuma a dir, i es diu a la Llei— no els designa amb el nom, no fa una designació d'aquella que es diu *nominatim*, és a dir, amb el nom concret: «deixo hereus els meus fills tal, tal i tal», amb expressió dels seus noms. Només diu, per exemple: «deixo hereus els meus fills». I la Compilació, el Dret Civil de Catalunya, de sempre interpretava aquesta voluntat presumpte que no havia acabat de manifestar-se en tot detall i establia que, si això s'havia produït, s'havia d'interpretar que aquell testador només s'havia referit que volia deixar hereus els seus fills legítims, però «legítims» només, els altres no. Això és el 114.

El 141 regula una altra institució, de la qual ja hem parlat —en vàrem parlar ahir—, que és la preterició, és a dir, l'oblit d'algun fill o legitimari quan en un testament no és esmentat pel testador. Quan això es produeix —ahir ho vam veure—, es generen a favor del fill —quan aquest no ha nascut encara en el moment que s'ha produït el testament— determinats drets. És la preterició errònia. I, aquests drets, bàsicament —ja ho vam veure—, consisteixen que aquest fill que ha estat oblidat i que ha nascut després del testament pot demanar la nul·litat del testament. I això porta, evidentment, conseqüències molt importants. Però, igual, en paral·lelisme amb el que he explicat respecte a l'article 114, en el Dret civil de Catalunya, en la Compilació això es referia, és a dir, s'atorgava, es concedia aquest dret únicament als «fills legítims». Bé, doncs tant en la Ponència com en la Comissió no hi va haver cap dubte, no hi va haver cap dubte de què?: de la injustícia que comportava

aquesta discriminació entre fills, fills de sang, diria jo. I què es va fer? Es va suprimir la menció de «fills legítims». Tots hi vàrem estar d'acord i es va fer jo diria que amb tota correcció i encert, que a partir d'ara cap fill resultés discriminat. Tots els fills queden, doncs, igualment protegits davant de la Llei, amb independència de la seva filiació. Només fèiem una cosa, una cosa molt senzilla: complir el mandat de l'article 39.2 de la Constitució: «no hi pot haver discriminació de cap classe».

Però vet aquí que, quan va ser el moment de tancar ja la reforma, a punt d'apagar el llum, com aquell qui diríem, a algú se li va acudir que tot això podria plantejar alguns problemes per a aquells que ja haguessin fet testament, i es va voler resoldre aquest problema que algú ens plantejava. És veritat que hi podia haver situacions en què una aplicació estricta, rígida d'un principi que es formulava sense cap disposició transitòria podia produir situacions discutibles. I aleshores es va proposar el text que encara hi ha i que, per ara, ningú més que nosaltres pretén esmenar.

El text diu, fixin-se: «En les successions obertes després de l'entrada en vigor d'aquesta Llei», d'aquesta que estem aprovant ara, per tant a partir d'ara, «i regides per testaments o codicils atorgats amb anterioritat», amb anterioritat d'ara, d'aquesta Llei, «s'aplicaran els articles 114 i 141», aquests que he tractat d'explicar abans, «en la seva redacció originària». És a dir, en la seva redacció injusta i discriminatòria.

Aquesta és la conclusió. Només, doncs, aquells que facin testament a partir d'ara hauran de sotmetre's a la Constitució. Per a nosaltres, això és un error *garrafal*, i fixem-nos en una cosa: si nosaltres hem reformat els articles 114 i 141 és per alguna cosa, és simplement perquè creiem que són inconstitucionals. Ara, el que nosaltres fem, en relació no solament amb aquests preceptes sinó amb molts altres que hem modificat per aquestes raons, no és més que declarar que des del moment que va estar vigent la Constitució aquests preceptes entraven en contradicció amb la norma constitucional. Atenció: nosaltres no produïm ni podem produir la seva inconstitucionalitat, nosaltres ens limitem a declarar-la. I la veritat és que, haguéssim fet o no haguéssim fet aquesta reforma, les conseqüències haurien, a la llarga, estat les mateixes, perquè haurien estat els tribunals de justícia que haurien anat podant una a una totes aquestes branques caduques i inconstitucionals del nostre Dret civil. Això ho sap tothom, això, en els cercles jurídics, s'ha dit una i altra vegada. I hi havia molts il·lustres juristes que se'ns adreçaven i ens deien: «però, què feu, quina necessitat teniu de fer tot això? Ja ho faran els tribunals». La nostra opinió era absolutament contrària. Nosaltres creïem que, des d'aquest Parlament, s'havia de fer una obra, primer de tot, que clarifiqués la situació, que posés davant de l'opinió i davant de tota la societat la voluntat que un text antic, caducat, contrari a la Constitució, no era mantingut pel Parlament de Catalunya, i que, a més a més, això donava a tots els ciutadans una gran seguretat jurídica. Per això el vam fer i estem fent el que hem fet.

Perquè la Constitució no deixa lloc a dubtes, i si no, només cal que les senyores i els senyors Diputats dirigeixin la seva atenció a l'apartat 3 de la Disposició derogatòria de la Constitució, quan diu —i aprofito l'avinentsa per dir-los, als que manegen aquest exemplar de la Constitució en la versió catalana, que curiosament hi manca aquest paràgraf—: «Així mateix,

queden derogades totes les disposicions que s'oposin a allò que estableix aquesta Constitució.» I, precisament per això, nosaltres varem proposar una fórmula que, per donar solució a alguns casos discutibles que hi podia haver, diguéssim el següent: «en les successions obertes després de l'entrada en vigor» —però no d'aquesta Llei, sinó de la «Constitució espanyola» — «regides per testaments o codicils atorgats amb anterioritat» —no d'aquesta Llei, sinó amb anterioritat a la Constitució—, aleshores sí, «s'aplicaran en la seva redacció originària els articles 114 i 141». Això sí que té un sentit. Això té un sentit perquè, evidentment, encara que seria molt discutible què passa amb algú que ha fet testament abans —abans de la Constitució—, i que després es produeixen unes conseqüències que la Constitució estima injustes per discriminatòries, seria discutible, crec que hem de tenir tots per coherent i per acceptable que, en el moment de fer aquell testament, qui no sabia que s'anava a aprovar una Constitució que interpretaria la seva voluntat d'una manera determinada, sinó que, al contrari, sabia que la seva voluntat s'interpretaria d'acord amb el dret vigent, evidentment, a aquella persona no li hem de fer sofrir aquestes conseqüències. Però aquell que va fer testament ja després de la Constitució, aquell sabia o havia de saber que, efectivament, la seva voluntat no es podria interpretar d'una manera discriminatòria; i els seus fills, en tot cas, tenen el legítim dret a demanar la protecció de la Constitució. I jo m'atreveixo a dir —potser temeràriament— que els tribunals de justícia ho interpretaran així, i que serà absolutament inútil allò que nosaltres hàgim posat avui aquí, si ho posem així. Serà pitjor que una cosa inútil, serà un ridícul.

Aleshores, senyores i senyors Diputats, a mi em sembla que aquesta actitud i aquesta posició és absolutament coherent, i aquesta coherència no la dic jo de nosaltres mateixos, aquesta coherència ens la mostra el mateix Dictamen del Consell Consultiu, en el seu fonament 14, i diu que l'esmena 47 que nosaltres hem presentat és coherent. Però, és clar, ara vostès em preguntaran: «escolti, per què, doncs, no declara inconstitucional la Disposició transitòria en qüestió?». Evidentment, és una pregunta que salta de seguida. Doncs mirin, per una sola raó —una raó en què jo ara no aprofundiré tot i que en podríem estar parlant molta estona—: doncs perquè no creu que aquelles institucions a les quals es refereix aquest precepte transitori siguin inconstitucionals. Allà el Consell Consultiu amb la seva opinió; és a dir, segons ell no hauria calgut que nosaltres reforméssim l'article 114 i l'article 141. Conseqüències importants, gravíssimes. Ara, si hem d'actuar amb termes de coherència, aleshores, senyors que han mantingut aquesta posició, que s'encastellen a mantenir aquesta transitòria, jo els pregunto el següent: vostès creuen, sí o no, que els preceptes que hem modificat eren inconstitucionals? No ho creuen, creuen que no ho són? Per què els han modificat, doncs? Per què els han modificat si una i altra vegada vostès ens han estat dient: sí que estem d'acord a modificar allò que és inconstitucional, i no més, però sí allò que és inconstitucional. Per què els han modificat? Si creuen que no, doncs aleshores, per què els van modificar, una i altra vegada, si només volien tocar allò que era estrictament inconstitucional? Jo els pregunto la veritat, que siguin coherents i que decideixin seguir les conseqüències d'una determinada posició. Podem discrepar del Dictamen del Consell Consultiu, però, almenys, el Consell Consultiu és

coherent en la seva posició. Qui no són coherents són vostès. Vostès han tocat allò per inconstitucional i ara es neguen a reconèixer-ho.

Bé, jo crec que aquesta és la posició lògica i que la veritat és que a nosaltres ens sap greu que en un tema d'aquesta importància no solament es faci una injustícia —que jo crec que pot afectar, per desorientació, fins que els tribunals no ho rectifiquin, molta gent—, sinó que el que ens sap greu és que hi hagi aquí una mostra de la recança que s'adverteix en molts dels Grups d'aquesta Cambra a entrar, decididament, en la modificació del nostre vell Dret civil. Ens sembla que els resulta una mica penós d'acceptar que calgui fer fructificar el principi d'igualtat en les relacions socials, tal com la Constitució mana. És una actitud, és l'actitud de vostès, no és la nostra. Nosaltres, realment, estem fent una interpretació progressista de la Constitució perquè estem convençuts —i ja em perdonaran que faci aquí una cita, probablement l'única citació de tipus ideològic que faig—, però estic convençut que, en el fons, hi ha un debat ideològic. Vull citar Pi i Margall, quan diu: «la igualtat, a més de ser l'expressió fidel de la justícia, és el complement necessari de la llibertat política. Sense la igualtat la llibertat és una mentida per a la majoria dels homes». No creguin que això és desproporcionat. Jo crec que, en el fons, d'una manera simptomàtica, això revela —ja ho he dit abans— la seva recança a aplicar aquests principis d'igualtat en la modificació del nostre Dret civil, i per això jo, la veritat, demano que s'hi pensin, almenys pel que fa referència a aquesta Disposició transitòria.

Moltes gràcies.

(El senyor Luna demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo crec, senyor Luna, que el torn en contra —que és natural, és perfectament legítim—, però que hauria de confondre's amb el torn a favor de l'esmena número 4, perquè en realitat l'esmena número 4 només fa que recollir el mateix text, separant el que ha defensat el senyor Casares. De manera que considerarem que el torn en contra a l'esmena número 4, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, del Grup Socialista, que ja engloba l'esmena número 47, és al mateix temps el torn a favor de l'esmena número 5.

El senyor Luna té la paraula. I, inversament, considerarem també que el torn en contra sobre l'esmena número 5 és el que ja ha fet el senyor Casares, al mateix temps que defensava l'esmena número 4.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente. Señoras Diputadas, señores Diputados, efectivamente, este turno que me corresponde consumir, además de ser el turno en contra frente a la enmienda número 4, del Grupo Socialista, debe incluir el turno a favor de la enmienda número 5, suscrita por los Grupos parlamentarios de Convergència i Unió, Partido Socialista Unificado de Cataluña, Grupo Mixto, Esquerra Republicana de Cataluña y Centristas de Cataluña.

Pero quisiera aprovechar también la ocasión de este turno doble en contra y a favor para rebatir alguna de las sorprendentes —e insisto en lo de sorprendentes— afirmaciones hechas desde esta tribuna hace un momento por el Diputado socialista ponente en la Comisión. La Disposición transitoria única de la Proposición de Ley, según el texto del Dictamen de la Comisión de Justicia, determina que «en las successions obertes després de l'entrada en vigor d'aquesta Llei i regides per testaments o codicils atorgats amb anterioritat, s'aplicaran els arti-

cles 114, 141 i concordants de la Compilació en la seva redacció originària». A esta Disposición transitoria así redactada, ya en sede de Ponencia se había presentado por el Grupo Socialista una enmienda, la número 47, tendente a la substitución de la referencia a la entrada en vigor de esta Ley de reforma de la Compilación por la de entrada en vigor de la Constitución. Esta enmienda no prosperó en los debates de la Comisión de Justicia. No faltaban —y lo reconocíamos algunos miembros de la Ponencia, por no decir todos— algunas razones plausibles para justificar la enmienda socialista número 47, basada sobre todo en el entendimiento que hacía aquel Grupo —y en la duda de otros— sobre su correspondencia con exigencias de carácter constitucional. Incluso algunos de los que votamos en contra de dicha enmienda en la Comisión de Justicia lo hicimos sobre la base de que rechazarla no nos abocaba, inexorablemente, a un problema de inconstitucionalidad, pensando adoptar, sobre todo, una actitud de prudencia que nos parecía exigida por los cinco años que mediaban entre una y otra de las dos fechas tenidas en cuenta y por las numerosas cuestiones prácticas conflictivas que, por consecuencia de dicho lapso de tiempo, podría desencadenar la enmienda socialista. Sin embargo, como digo, con una actitud abierta todos quedamos un poco a la espera de la opinión del Consell Consultiu sobre este punto, y con un posicionamiento que se explicitó en los propios trabajos de la Comisión, francamente abierto a soluciones de carácter transaccional.

El Dictamen del Consell Consultiu parece considerar más cercana a la constitucionalidad la enmienda 47, del Grupo Socialista, pero cree igualmente que no es inconstitucional la Disposición transitoria única en la redacción del texto de la Ponencia y de la Comisión, afirmando su constitucionalidad tanto en la forma como en el fondo, como acaba ahora de indicar el Diputado señor Casares, con tal que se introdujeran algunos retoques menores —yo concuerdo con su opinión de «menores»— de carácter aclaratorio, en relación a las referencias al articulado de la Compilación que en la Disposición se contienen.

A la vista del Dictamen, a la vista del Dictamen del Consell Consultiu, todos los Grupos parlamentarios, a excepción del Grupo Socialista, hemos presentado una enmienda subsiguiente —que definiendo en este momento, la enmienda número 5— que sobre la base del texto de la Ponencia y del Dictamen de la Comisión de Justicia, e insistiendo, por tanto, por las mencionadas razones de prudencia, en la referencia a la entrada en vigor de la propia Ley de reforma de la Compilación, introduce en su parte final los retoques aclaratorios aconsejados.

La firmeza en nuestra postura inicial se basa, como he sugerido antes, en la consideración de valores, también constitucionales, como la seguridad jurídica, la consolidación de las situaciones y la irretroactividad de las leyes, que no podían dejar de ser tenidos en cuenta, sobre todo desde la actitud de prudencia adoptada por algunos Grupos dentro de la Ponencia y de la Comisión de Justicia, Grupos que en esta actitud de prudencia nos hemos visto confortados institucionalmente por el Dictamen del Consell Consultiu, en cuanto a la constitucionalidad del texto propuesto, hechas las aclaraciones menores a que antes se ha hecho referencia y a que yo también he hecho alusión.

Por su parte, el Grupo Socialista presenta igualmente una enmienda subsiguiente al Dictamen del Consell Consultiu en

la que, insistiendo en su punto de vista de referir el contenido de la Disposición transitoria única a la fecha de entrada en vigor de la Constitución, se acoge también, con relación idéntica a la propuesta de todos los demás Grupos, a aquellas indicaciones de aclaratoria de tipo menor que nos había indicado o aconsejado el Consell Consultiu. Y aquí viene cuanto decía antes de las sorprendentes afirmaciones hechas por el ilustre Diputado, y amigo, Diputado señor Casares hace un momento en esta tribuna. Ha dicho que hay unos Grupos que se han encastillado en su posición, cuando, todo lo contrario —y de esto es testigo el señor Casares, como los demás miembros de la ponencia reunida subsiguientemente al Dictamen del Consell Consultiu, senyor Casares, reunida, privadamente, con posterioridad al Dictamen del Consell Consultiu—, que ha habido esfuerzos por acercar posturas posteriores al Dictamen del Consell Consultiu, y precisamente más bien proclives a la primitiva enmienda socialista, que no ha sido aceptado por el Grupo Socialista, o no ha dado posibilidad al Grupo Socialista a que pudieran prosperar estos esfuerzos absolutamente explícitos por acercar posturas. Por eso decía que es sorprendente, para los miembros de la Comisión, no para la Cámara, pero quiero aclarar a la Cámara esta afirmación de encastillamiento, porque realmente la postura era absolutamente contraria, y más bien, en los esfuerzos que se habían hecho, proclive a un entendimiento y acercamiento, y con mucho más acercamiento, hacia la postura socialista que a las demás. Es decir que, realmente, se piense, cuando se hacen ciertas afirmaciones, sobre todo porque incluyen una valoración negativa cuando se habla de encastillamiento de posturas.

El señor Casares, con una argumentación tremendamente hábil, que yo admiro, se ha referido a que parece mentira que unos Grupos, en un momento determinado, consideren que no eran constitucionales los artículos 114 i 141 y ahora los consideren constitucionales, y se podría decir: y que ahora los consideren constitucionales en vista de las alegaciones que ha hecho el Consell Consultiu, sobre las que volveré a continuación. Pero yo diría al señor Casares que recuerde que en otras cuestiones que se referían a presunciones de voluntad del testador en materia de filiación —artículos 170 y siguientes relativos a los fideicomisos— no era ésta la opinión de los Grupos mayoritarios, o los llamados Grupos mayoritarios. De manera que se debe entender, más propiamente, no una impresión de inconstitucionalidad, sino una postura abierta y progresiva cuando nos parecía posible que esta postura se podía adoptar. Así, en los artículos 114 i 141, pero no cuando esa postura de abertura y de generosidad pudiera distorsionar una institución familiar como aquéllas a que se refieren los artículos 170 y siguientes de la Compilación.

Por otra parte, el señor Casares, el ilustre miembro del Partido Socialista en la Ponencia, manifestaba: «ya lo dirán los tribunales de justicia». ¿Los tribunales de justicia, qué dirán: lo que decía el señor Casares o harán mérito de las alegaciones que puedan plantear los letrados sobre la base de las indicaciones que hace hoy en el Dictamen el Consell Consultiu? El Consell Consultiu piensa que los artículos 114 y 141 eran constitucionales en todo caso. Entonces, realmente, yo comprendo que es una argumentación dialéctica, pero la dialéctica podría estar entre una postura y otra, una constitucional, según el señor Casares, otra también constitucional, según el

Dictamen del Consell Consultiu.

Y para terminar, y rogando que comprenda el ilustre ponente socialista mi rechazo de sus sorprendentes posturas de encastillamiento de los Grupos, sólo me queda decir, señor Presidente, señorías, que por aquellas razones de prudencia, basadas en valores constitucionales, como decía antes, de seguridad, de retroactividad, de defensa de las posiciones, etcétera, y por la constitucionalidad, según el Dictamen del Consell Consultiu, de su contenido —del contenido de la enmienda número 5—, pido a la Cámara que, en lugar de aprobar la enmienda subsiguiente presentada por el Grupo Socialista —y, en su caso, la enmienda número 47, de idéntico contenido—, vote favorablemente la enmienda presentada por los demás Grupos parlamentarios. No la enmienda socialista, la enmienda de todos los Grupos parlamentarios, que, lógicamente, incluye aquel añadido final, de carácter aclaratorio, de tono absolutamente menor, en relación a las recomendaciones del Consell Consultiu.

Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente; muchas gracias, señores Diputados, señoras Diputadas.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació, i anem a votar ara primerament el text més allunyat del Dictamen, és a dir, l'esmena número 4, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, del Grup Socialista. S'entén que si aquesta esmena fos aprovada, o fos també refusada, ja decau, evidentment, l'esmena número 47.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena —l'esmena número 4—, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 70 en contra i una abstenció.

I passem ara a votació l'esmena número 5, també subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, presentada per tots els Grups, menys el Grup Socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena número 5 ha quedat aprovada per 70 vots a favor, 20 en contra i una abstenció.

Evidentment, no procedeix votar el Dictamen per tal com en aquest cas l'esmena substitueix el Dictamen.

Bé, i passem ara al darrer precepte d'aquesta Proposició de Llei, que és la Disposició addicional. Hi ha a la Disposició addicional una esmena de modificació presentada per tots els Grups, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu.

Suposo que no hi ha torn a favor de l'esmena, suposo que tampoc no hi ha torn en contra. Passem, doncs, directament a votació aquesta esmena a la Disposició addicional, que és l'esmena número 6.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena número 6, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Ens queda ara per votar el text del Dictamen en la part no modificada per la Disposició addicional; després ens queda l'Exposició de motius —a la qual no hi havia cap esmena—, els

títols interiors de la Llei i el títol de la Llei.

Jo proposo que votem tot això conjuntament, de manera que el Dictamen per a la Disposició addicional en allò que no ha estat modificat, tots els títols i l'Exposició de motius.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La Disposició addicional, el títol de la Llei i els títols interns i l'Exposició de motius han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Amb això ha quedat aprovada aquesta Llei.

Encara que aquesta Llei hagués estat establerta pel procediment que el Reglament indica en l'article 108, com que no es tracta d'una llei de desenvolupament de l'Estatut, no és necessària una votació global per al conjunt de la llei.

Ara, passem, doncs, a les explicacions de vot. El senyor Luna, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente, señorías, ante todo quisiera, como portavoz del Grupo parlamentario Centrista, expresar en su nombre la satisfacción por la aprobación de esta Proposición de Ley sobre la Compilación del Derecho Civil de Cataluña, que en su modestia, pues casi sólo se dedica a constitucionalizar la Compilación, es sin duda una de las leyes más importantes, si no por su significado, la más importante que el Parlamento haya aprobado en esta su primera legislatura.

Como miembro, además, de la Ponencia conjunta, la aprobación de esta Proposición de Ley, que hemos logrado debatir quemando las últimas etapas en este pleno que puede considerarse de clausura de la legislatura, me compensa sobradamente del largo tiempo de reuniones, de intercambio de ideas y de estudio en el Parlamento y fuera del Parlamento, en casa y en el despacho de trabajo.

En segundo lugar, y también en calidad de miembro de la Ponencia conjunta, quisiera expresar unas palabras de agradecimiento. De agradecimiento a las instituciones y corporaciones que a través de la Conselleria de Justicia pusieron a disposición de la Ponencia sus puntos de vista sobre la reforma de la Compilación; de agradecimiento a la propia Conselleria de Justicia, por su ayuda, por la redacción de un documento de sistematización de las informaciones recibidas de las instituciones y de las corporaciones, que fue para nosotros un eficaz instrumento de trabajo; de agradecimiento a los servicios jurídicos de la Cámara, por su gran esfuerzo en el trabajo y por su exquisita amabilidad; de agradecimiento, en fin, aunque no en último lugar, a los compañeros de la Ponencia que, con un espíritu de gran colaboración y amistosa colaboración prodigada por todos ellos, han hecho que las reuniones de la Ponencia fueran unas reuniones especialmente agradables, siquiera lógicamente cada uno de ellos mantuviera sus puntos de vista, y cuanto digo está por encima de las naturales discrepancias.

Como manifestaba al principio, la satisfacción del Grupo parlamentario Centrista por la aprobación de la Proposición de Ley a que hacía referencia es una satisfacción enunciada, formulada pensando como el derecho —y particularmente el derecho civil— es un producto cultural decantado históricamente que refleja el modo de ser de un pueblo en su identidad, y como resultado a su vez de las distintas influencias que una co-

munidad ha sufrido o ha disfrutado, según cual sea la valoración intelectual de las influencias recibidas durante el devenir a lo largo del tiempo.

En este sentido, el derecho civil catalán se coloca a la misma altura que la lengua, como rasgo identificador de nuestra comunidad. Pero así como la lengua se sobrepone siempre a la acción del legislador, porque es una emanación directa del pueblo, el derecho necesita de la asistencia del legislador para que no deje de ser expresión en cada momento de los sentimientos de la comunidad, sobre todo desde que el derecho se tiende a identificar con la ley.

El Derecho civil de Cataluña ha sufrido tanto en este sentido durante los tres últimos siglos que no es necesario insistir sobre esta cuestión, y, por eso, que el Parlamento de Cataluña haya hecho hoy uso de las competencias legislativas constitucionales y estatutarias para conservar, modificar y desarrollar el Derecho civil propio nos tiene que llenar a todos —a los representantes de su pueblo— de alegría y de satisfacción. Alguno podría pensar, sin embargo, que estos sentimientos de alegría y de satisfacción pueden empañarse si se tiene en cuenta que, recobrada la autonomía, el Parlamento de Cataluña ha tenido que tomar la decisión de cercenar su contenido —el contenido de la Compilación— mediante la limitación o la supresión de reglas o instituciones, como las relativas a la intercesión de la mujer, a las donaciones entre cónyuges, a la *lex hac edictali*, a la presunción muciana, o ha tenido que modificar sustancialmente otras como la dote o la cuarta marital, ahora llamada «cuarta viudal», todas ellas conservadas y guardadas celosamente por la Comisión compiladora que terminó sus trabajos, en el año 1960, con un plausible afán de conservar el derecho catalán. Pero yo les diría, a quienes tengan la tentación de pensar así, de tener esta idea de empañar la satisfacción y la alegría por el retoque, el cercenamiento, la limitación en estas instituciones, que, si ahora tales modificaciones resultan de una exigencia constitucional, también es verdad que si Cataluña hubiera podido legislar en esta materia, tan propia y nuestra, durante los últimos años, no hubiera sido preciso hacer hoy estas modificaciones, porque el sentido ético y progresivo y las notas de benignidad, moderación y humanidad que han caracterizado históricamente el derecho catalán hubieran hecho que aquellas instituciones que hoy hemos modificado ya se hubieran modificado en un momento muy anterior. Buena prueba de cuanto digo es la labor legislativa en materia de Derecho civil del Parlamento catalán de los años 30, y lo dicho para aquellas instituciones o reglas que antes he mencionado vale también para otras muchas hoy modificadas por incurrir en discriminaciones, bien sea por razón de sexo, bien sea por razón de nacimiento, como, por ejemplo, los supuestos de comunidades conyugales del campo de Tarragona, etcétera, o en materia de legítimos.

Otro motivo de satisfacción para nosotros es la aprobación del artículo primero de la Compilación. Los miembros de la ponencia saben cómo desde el primer momento fue para mí un motivo de especial interés en la reforma, y aún pienso que se podría haber intentado una redacción del texto de más amplia significación, aunque, en definitiva, con resultados prácticamente no excesivamente desiguales. Este precepto —el artículo primero de la Compilación— y algunas otras pocas cuestiones fueron excepción respecto a la primera de las fases, progre-

sivas de modificación de la Compilación y de desarrollo del derecho civil catalán, que se fijó como orientadoras del método de su trabajo la ponencia conjunta, aún a sabiendas de que las fases ulteriores —de mayor satisfacción y de mayor lucimiento— ya no podrían ser abordadas por los propios miembros de la ponencia, o por esta Cámara en su composición actual, y que habrían de dejarse a los que nos hayan de sustituir en el momento oportuno. Pero se trató de la reforma del artículo 1 como algo ejemplar por la importancia capital que la cuestión tiene en cuanto a su contenido. Si se quiere, se podría decir que el artículo 1 de la Compilación que ahora hemos aprobado no es, en realidad, una excepción a la mera constitucionalización de la Compilación, pues la referencia que el antiguo texto hacía hacia el Código civil, si siempre fue inadecuada, ahora estaba muy lejos totalmente de lo que significaba la Constitución. Pero, en cualquier caso, sea o no la reforma del artículo primero de la Compilación una excepción a la mera constitucionalización de la misma, o esté en la línea, precisamente, de su constitucionalización, hay que decir que este precepto refuerza de tal manera, amplía de tal manera, dinamiza de tal manera el derecho civil catalán, que es, para todos, para todos, y debe ser para todos, un motivo de honda satisfacción. Y creo que con este artículo primero nuevo de la Compilación, el Parlamento de Cataluña ha hecho un gran servicio al derecho catalán y a la comunidad catalana.

La primera de las fases de la reforma del derecho civil catalán, en la visión de la ponencia conjunta, ha sido, como he dicho, la constitucionalización de la Compilación. Las otras, como también decía, habrán de ser abordadas en un momento posterior para revisar en profundidad la Compilación y para desarrollarla y ponerla y adaptarla a la altura del derecho civil catalán, que reclama una sociedad muy diversa, dinámica, industrializada y de gran pluralidad respecto a la que sirvió de modelo para las actuales normas. En la fase de la constitucionalización, la urgencia de realizarla se veía espoleada por la posibilidad, ya verificada, de que se plantease por los juzgados de Cataluña cuestiones de inconstitucionalidad y, también, por qué no decirlo, para que no quedasen en entredicho las instituciones de autogobierno. Pero el aspecto más profundo de la urgencia de la constitucionalización de la Compilación era, pienso que para todos, asumir en la Compilación los nuevos valores constitucionales, que son, o deben ser, los valores fundamentales de nuestra sociedad.

Fue, sin duda, un acierto del Pleno del Parlamento que la modificación del Derecho civil catalán se hiciera mediante una ponencia conjunta. De esta manera, esta Ley no tendría otro protagonista que el entero Parlamento de Cataluña. Por encima de las discrepancias legítimas y del resultado normal de las votaciones, hay que decir que el hecho de que surgiera la Ley de una ponencia conjunta y se abandonase cualquier protagonismo —que, por otra parte, hubiera sido legítimo— es una buena medida respecto de esta Ley tan importante para el conjunto del pueblo de Cataluña. Ciertamente que en la aprobación de la ponencia conjunta todos hubimos de ceder, todos hubimos de ceder protagonismo legítimo, unos más y otros menos, unos en mayor medida y otros en menor medida, por la urgencia de haber presentado algún proyecto de modificación o por la extensión de los proyectos de modificación, pero, en todo caso, creo que ha sido bueno perder protagonismo y hacer que el pro-

tagonista en esta cuestión fuera todo el Parlamento de Cataluña.

No voy a justificar en este turno final cada uno de los votos emitidos por el Grupo parlamentario Centrista a lo largo del debate. En unas ocasiones, se debió a las razones que en su momento se explicitaron; en otras, a planteamientos coincidentes con nuestros puntos de vista, hechos por otros Diputados; en otros, a planteamientos propios de carácter ideológico y político, y, en otras, a la consecuencia con enmiendas presentadas. Tampoco es el momento de señalar aquí coincidencias o discrepancias entre los Grupos parlamentarios, coincidencias que todos —estoy seguro— hubieran querido que fueran mayores, y discrepancias que, a pesar de muchos esfuerzos, no se han podido limar del todo por naturales y comprensibles razones ideológicas y de posicionamiento político. Pero ya digo que no quiero ni justificar los votos de cada lugar ni hacer hincapié en discrepancias o en coincidencias.

El nervio conductor de esta explicación de voto quiero, señoras Diputadas, señores Diputados, que sea la manifestación de satisfacción que había hecho al principio como portavoz de mi Grupo parlamentario, como Diputado ponente, y permítaseme que ahora añada como jurista que vive y trabaja en Cataluña. Satisfacción por haber dado un paso más, y este bien significativo e importante, en el ejercicio de nuestras competencias constitucionales y autonómicas; satisfacción por ver terminada una tarea comenzada hace ya mucho tiempo y hecha con más o menos acierto, pero siempre con ilusión; satisfacción, en fin, por la obra que esta legislatura aporta al derecho civil catalán.

Pero quisiera acabar, señor Presidente, señores y señoras, señorías, formulando un deseo, un ruego, al Presidente de la Generalidad, al Conseller de Justícia i al Consell Executiu. Este ruego que dirijo al Consell Executiu se basa en lo siguiente: la Disposición adicional única de la Proposición de Ley que acabamos de aprobar autoriza al Consell Executiu para que dicte un Decreto legislativo para refundir los textos normativos que resulten de la aprobación de esta Ley, y da a ese Consell Executiu un plazo máximo de cuatro meses para que haga ejercicio de esta delegación legislativa del Parlamento. La preocupación que late bajo esta Disposición adicional, y que ocupó sensiblemente a los miembros de la Comisión de la ponencia conjunta, se refiere a que, una vez publicada esta Ley, que acabamos de aprobar, de la Compilación sólo habrá una parte —la reformada— en versión catalana con carácter legal. De manera que, en cuanto al texto catalán, con fuerza de ley, de la Compilación, una vez aprobada la Ley que acabamos de votar hoy, tendremos una parte en versión catalana, en lengua catalana, y otra parte en lengua castellana, por la Ley de 21 de julio de 1960. Por otra parte, en cuanto a la entera —porque ya estará entera en cuanto se publique esta Ley en el *DOG* i en el *BOE*— en versión castellana, tendremos dos textos distintos a manejar: el texto de esta Ley y el texto no reformado de la Ley de 1960. Precisamente para evitar estas incomodidades —yo diría estas anomalías— se da al Consell Consultiu esta delegación legislativa para que dicte, a través de un Decreto legislativo, el texto refundido, en versión catalana publicada en el *DOG* y en versión castellana publicada en el *Boletín Oficial del Estado*. Entonces, mi ruego estaba encaminado al Consell Executiu de la Generalitat, en el sentido de que, para evitar todos estos incon-

venientes, no agote el plazo de cuatro meses que se le da, sino que lo haga lo más rápidamente posible en función de favorecer la aplicación con mayor comodidad del derecho civil de Cataluña.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señorías, después de esta explicación de voto.

El Sr. PRESIDENT: Altres explicacions de vot? El senyor Casas-Salat, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, compareixo davant de vostès per donar una explicació de vot del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya en relació amb la Llei que acabem d'aprovar sobre el dret especial civil vigent a Catalunya en aquest moment. Voldria dir-los que per a mi és un moment especialment important, i, això, els que siguin juristes com jo que són en aquesta sala, ho entendran, perquè s'ha de sentir el que jo sento en aquest moment, que és, en primer lloc, una gran satisfacció per haver arribat a veure aquest dia, ja que ens ha costat ni més ni menys que tres anys de discussions, de confrontaments, de mirar documentació, de treballar de forma intensa per poder arribar a aquest resultat que a molta gent potser li semblarà poca cosa, però que jo considero que és una de les lleis més importants que ha aprovat aquesta legislatura.

Els voldria dir també que avui no hem aprovat una llei més, sinó que hem aconseguit tornar a posar en certa forma, en sincronia, la nostra legislació amb la realitat. I això representa ni més ni menys que, a partir d'aquest moment, el nostre Dret té ja una vigència i un funcionament que fins ara no tenia. I això no vol dir que el nostre Grup sigui especialment entusiasta de la Constitució i de l'Estatut, que acatem, sinó que vol dir que aquell procés reductor que va començar a partir del 1714, i que va ser aturat en el segle passat per Duran i Bas, i que, aparentment, i donant-nos uns certs avantatges, va tractar de salvar el règim anterior, en donar la Compilació, procés de reducció de les nostres institucions, que les anaven fent cada vegada més inútils, cada vegada més inoperants, s'ha trencat d'una vegada, i ara entrem en una nova via, en la qual, a partir d'aquest moment, el nostre dret podrà ser un dret civil equiparable al de qualsevol Estat. O sigui que, per aquí, ja només tinc aquestes paraules: plena, absoluta i total satisfacció del meu Grup.

Ara bé, jo crec que l'explicació de vot no es pot reduir a això. Aquí jo podria acabar i deixar els adjectius de banda, i anar-me'n al meu escó, i ja hauria acabat la funció. Però, de la mateixa manera que ahir, en començar el debat, es va demanar que no es fessin aquí professions de qui era més nacionalista i qui era menys nacionalista, el que s'ha anat posant d'evidència a través d'aquest debat, malauradament, ha estat qui és més progressista i qui és menys progressista.

I això és una cosa que a mi, persona que em considero d'esquerra —i d'Esquerra Republicana de Catalunya—, m'afecta d'una manera personal. I, per tant, vaig a intentar explicar el vot fent la contradicció d'això, o sigui, contradient aquesta afirmació, que aquí no hi ha ni progressisme ni no-progressisme. Perquè ahir, per exemple, se'ns va dir, se'ns va comparar amb la famosa Generalitat republicana i un Parlament, però és que jo els dic que si vostès miren les lleis aquelles, veuran que en la nostra reforma ha desaparegut l'autèntica *si qua mulier*, ha desaparegut *lex hac edictale*, ha desaparegut el senatconsult valeià,

ha desaparegut la presumpció muciana, hi han desaparegut i han estat abolides, per ple acord de tota la Ponència, totes aquelles relíquies del passat que realment va abolir el Parlament de la República. O sigui, em fa l'efecte, senyores i senyors, que en aquest sentit ens en podem felicitar. No estem en una línia d'antiprogressisme. Aquí, més aviat, jo crec que del que s'ha tractat és de buscar, doncs, un fàcil —és difícil trobar l'adjectiu— un fàcil, no diré protagonisme, però una fàcil aparença dels fets, que no respon de cap manera a la realitat.

Jo els voldria també explicar —i en això ahir vaig ser completament categòric— que quan nosaltres actuàvem de la manera que actuàvem, no ho fèiem en contradicció amb les nostres pròpies creences, com a partit progressista. O sigui, si nosaltres, en aquests moments, hem donat suport al text de la Llei que s'ha aprovat —Llei que, d'altra banda, no considerem que sigui retrògrada de cap manera—, ho hem fet perquè hem cregut que estàvem fent una primera fase, que és la d'adaptació a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia, tal com vam establir els ponents en la primera reunió que vam tenir. Això és una cosa que és evidentíssima. Però, a més a més, ho hem fet perquè estàvem realment —i encara ho estem— preocupats de per què moltes coses no es poden tocar d'una forma intensa fins que nosaltres no tinguem les degudes garanties del poder central. I això els semblarà potser una mica fort, però és així. Fa cinquanta anys nosaltres teníem un Estatut que deia: «Catalunya té competència legislativa plena en dret civil.» Actualment no ho tenim, això. Actualment tenim..., i també teníem —perdó, que me'l deixava— un Tribunal de Cassació, que ens podia interpretar jurisprudencialment tot el que nosaltres féssim. Actualment no ho tenim; o sigui, que hem d'anar amb molta cura amb les coses que fem.

Ara bé, ara tenim el 149.8.1 de la Constitució, el qual diu que es podran modificar, desenvolupar i conservar «allí donde existan, los derechos civiles forales especiales.» Ara bé, què es pot considerar dret civil català? Aquesta és la pregunta que Esquerra Republicana s'ha anat fent des d'un principi, i buscant què és el que podia haver-hi. ¿Fins a quin punt nosaltres teníem dret a agafar tot el nostre patrimoni i desfer-lo en un sol dia, si convenia, eliminant i remetent-nos al Codi civil, si després sabíem que potser les nostres facultats legislatives no ens permetrien tornar-hi? Ahir vaig citar el que hi havia. Els vaig citar l'Exposició de motius de la Llei 40/1960, la qual diu: «En lo sucesivo, se conocerá cuál sea el derecho especial de Cataluña con sólo examinar la presente Compilación.», eh? Després els recordaré que hi va haver un recurs contra la Llei de Fundacions Privades, que va ser retirat, sortosament, però que no reconeixia a aquest Parlament dret a parlar de fundacions privades, malgrat que és en l'Estatut, perquè es considerava que era una matèria de dret civil que no figurava en forma confessional.

Per un altre cantó, també, l'Audiència de Barcelona; els vaig citar un cas concret, que ha estat confirmat per la Sala primera del Tribunal Suprem, en el qual no admetia arguments perquè no figuraven en la Compilació, i en no figurar en la Compilació, ja considerava que això no era dret civil; dret civil especial de Catalunya, vull dir. A més a més, es quedarien vostès parats, si es dediquessin a estudiar la matèria, de la quantitat de tractadistes que estan opinant que el nostre dret és —com s'ha dit aquí— una pura arqueologia, que es pot mantenir com una

cosa folklòrica, i, per tant, nosaltres havíem d'anar molt en compte en tot això, i havíem de tractar de posar al dia aquestes institucions, perquè després les poguéssim modificar i les poguéssim ampliar.

A via d'exemple —i perquè és una cosa que se m'ha parlat i se m'ha citat— els explicaré el vot nostre en relació amb el testament davant rector. És una cosa que, és clar, ha sorprès algunes persones, però no té res d'illògic. En primer lloc, no és anticonstitucional, i així ho ha declarat el Consell Consultiu. En segon lloc, jo els puc dir que si conservem aquesta institució, aquesta institució després la podrem modificar, i allà on hi ha rector, hi pot haver altres figures. En canvi, si nosaltres voluntàriament agafem i traiem això, després aquí només quedarà la possibilitat de fer testament davant notari, i haurem perdut una possibilitat de modificació i d'ampliació dintre del nostre dret. És per aquest camí que vam anar, no vam anar pel camí..., perquè en aquest moment l'Esquerra Republicana hagi entrat en uns camins de penediment i que vulgui la glòria del cel, sinó tot al contrari. El que ens preocupa a nosaltres és precisament Catalunya, i res més en aquest aspecte.

Ara bé, deixant a part aquest tipus d'arguments, m'agradaria voler-los fer notar una altra cosa, i és que també hem conservat moltes institucions podant-les d'allò que tenien, podríem dir, d'antiquat, d'allò que tenien d'anticonstitucional, les hem conservades perquè Catalunya no s'acaba amb Barcelona, no s'acaba amb Tarragona, i no s'acaba amb Girona ni s'acaba amb Lleida. Perquè hi ha una Catalunya agrària, hi ha una Catalunya que encara fa capítols, com els vaig dir ahir, hi ha una Catalunya de pagès, hi ha una Catalunya que encara necessita aquestes institucions i que les té vigents, i encara que es pugui opinar que és una minoria més o menys gran, aquesta minoria —si és que és minoria— per a mi mereix tots els respectes, i no tenim per què segregar-los i deixar-los sense dret, amb afanys que nosaltres som cada vegada més progressistes.

En això, jo els puc dir que hem votat en consciència. Hem complert el nostre deure, i hem complert el que ens vam proposar el primer dia. Si vostès recorden quan aquí es va fer la ponència conjunta, jo vaig tenir ocasió de parlar-los i els vaig dir que nosaltres faríem tot el possible perquè sempre que es traqués una llei catalana existent, se n'hi posés una de nova. I aquesta serà la funció de la segona fase, que començarà en la propera legislatura, i els nostres hereus seran els que la portaran a cap.

Respecte de tot això, els voldria parlar —no els en parlaré, perquè ho ha fet molt bé l'Il·lustre Diputat senyor Luna— del que representa el dret. El dret representa, tant com la llengua, la nostra identitat. Si nosaltres no haguéssim tingut el dret que hem tingut, la nostra diferència amb la resta d'Espanya no seria quasi quasi existent. Seríem molt semblants a ells. Aquestes lleis que s'han d'agafar amb tanta cura com l'ha agafada aquesta Ponència són realment unes lleis importantíssimes perquè ens han permès la conservació de la nostra identitat com a poble.

Ara bé, abans d'acabar, voldria dir unes poques paraules d'agraïment. En primer lloc, agrairé als companys ponents, malgrat que en alguns moments hem discrepat i potser encara ara seguirem discrepant —en sortir d'aquí, em refereixo—, ja que, han estat uns excel·lents companys i unes persones que han sabut col·laborar i amb les quals s'ha pogut establir un per-

fecte diàleg.

Voldria agrair també als serveis jurídics d'aquesta Cambra, i en particular al lletrat Carles de Alfonso, que sempre ha estat a la nostra disposició i que ha treballat i ha estat un col·laborador més.

Voldria també agrair a totes aquelles persones que, a través de la Conselleria de Justícia, ens han enviat els seus dictàmens, els seus ajuts i sempre han atès les nostres consultes, perquè tots ells han de ser copartípics en aquest dia, que jo considero que per a tots plegats ha de ser un dia de joia.

Senyores i senyors, per acabar, el dret català ja torna a funcionar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Albiol, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. ALBIOL: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el vot del Grup parlamentari de Convergència i Unió ha estat favorable a la Proposició de Llei, perquè aquesta entenem que és una Llei molt important, i perquè el seu contingut final és àmpliament satisfactori.

La Llei és molt important. Ocupava un lloc especialment significat en el programa de Govern de la nostra coalició; es tractava d'exercitar la competència exclusiva que en matèria de dret civil català reconeixien a la Generalitat tant la Constitució com l'Estatut. Però no era, aquesta, una competència més. El dret civil constitueix, al nostre parer, un dels eixos fonamentals a Catalunya; la seva importància es pot equiparar a la de la llengua. Així com aquesta és la principal manifestació de la cultura del nostre poble, el dret civil català constitueix la màxima manifestació de la seva civilització.

Per aquesta raó, el Govern de Convergència i Unió procurà que la primera manifestació legislativa del Parlament de Catalunya en matèria de dret civil català comptés amb el màxim consens possible. A aquesta, i no altra raó, obeeix que no presentés un Projecte de Llei propi i que aollís amb goig la proposta parlamentària d'abordar la qüestió en una ponència conjunta, de conformitat amb el que estableix l'article 108 del Reglament d'aquesta Cambra.

D'altra banda, a través del Departament de Justícia, es cooperà en les tasques parlamentàries, facilitant l'audiència de les altes corporacions jurídiques del país i oferint un document anomenat «de síntesi», que, en darrera instància, ha subministrat la redacció d'un bon nombre de preceptes.

També d'aquesta manera la Llei que avui hem aprovat recull l'opinió majoritària dels juristes catalans, sense atribució d'exclusiva a cap sector d'aquests. S'ha acabat ja el període d'absoluta comunitat de criteris entre els professionals del dret. On aquesta unanimitat existia, normalment ha arribat el text legal; quan el que hi havia eren diverses alternatives, el nostre criteri de representants elegits pel poble ha estat el decisiu.

Lamentem que al final no hi hagi hagut una absoluta coincidència de parers, si bé ha estat molt més en nombre i qualitat el que ens ha unit que el que ens ha separat.

Recordem que la raó determinant de la reforma de la Compilació, que avui hem votat, reposava en la necessitat d'acomodar el seu text a la Constitució. En aquest punt, l'acord era unànime; en canvi, dues altres motivacions, l'acomodació del nostre dret a les necessitats socials i a les recents reformes del Codi civil, eren objecte d'un tractament desigual. Per al Grup

parlamentari de Convergència i Unió, el mimetisme de les reformes del Codi civil no ha estat mai criteri decisiu, com, sens dubte, ho ha estat per a algun Grup, mentre que s'ha esforçat per incorporar al text fonamental del nostre Dret civil totes aquelles reformes que responien a les necessitats de la vida social catalana, quan les solucions eren comunament admeses, sense necessitat d'esperar a una segona etapa.

Un dels aspectes que ens fa sentir més satisfets de la Llei aprovada és la modificació de l'article primer de la Compilació i de les Disposicions finals que hi concorden.

En la redacció de l'article primer ha existit acord parlamentari i un ampli consens dels juristes, sens perjudici de les obligades reticències dels qui haurien volgut una redacció més ajustada als seus plantejaments personals. Entenem haver fet una bona tasca de constitucionalització positiva.

El text anterior semblava fer dependre la vigència de la Compilació de l'article 12 del Codi Civil contra l'opinió unànime dels juristes catalans, per a qui es trobava en un pla d'absoluta igualtat formal i de primacia en l'aplicació. Ara, el nostre dret, que té essències i existències pròpies anteriors a la Constitució i a l'Estatut, enllaça i s'entronca amb aquests dos fonamentals textos positius.

I també ha incorporat, el nostre dret positiu, la vella i sentida idea dels juristes catalans en el sentit que la tradició jurídica catalana, que comprèn les antigues lleis, els costums, la jurisprudència i la doctrina, ha de servir per integrar, a més d'interpretar, el conjunt normatiu que constitueix l'ordenament jurídic català.

A partir d'aquí, la revisió de la Compilació s'ha mogut en el difícil i, de vegades, inestable equilibri entre el respecte a la tradició i l'exigència de la modernitat. Per atendre el primer aspecte s'ha procurat mantenir el major nombre possible de les institucions recollides en la Compilació i amb la mateixa redacció anterior. En molts punts hi ha hagut acord de tots els Grups parlamentaris, que han demostrat així la seva sensibilitat per aquest respecte a la història del nostre dret, que és, en definitiva, història de la nostra nació.

Només en un punt important la discrepància ha estat insalvable: em refereixo, és clar, al tema del dot i de les institucions dotals. Com que ha estat objecte d'un especial debat en aquesta mateixa sessió, considero innecessari tornar sobre la qüestió. Per atendre el segon aspecte, en ocasions hem hagut de prescindir d'algunes institucions molt tradicionals i típiques del nostre dret. Així ha succeït amb la supressió de totes les manifestacions que restaven en el nostre dret de la cèlebre llei *Hac Edictali*, del dret romà, així com del senatconsult *valeia* i de l'*Authentica si qua mulier*.

En el cas de la llei *Hac Edictali*, perquè avui les segones nocions no poden ser mirades amb l'aprensió amb què ho eren antigament; en el senatconsult *valeia*, perquè constitueix una clara discriminació de la dona que atempta directament i greument contra el principi constitucional d'igualtat, i en el cas de l'*Authentica si qua mulier*, la redacció actual implica igualment discriminació, mentre que les fórmules bilateralitzadores no tenien cap mena de suport en la tradició jurídica del nostre poble.

A més, la solució al tema de l'*Authentica* estava vinculada a la solució que es donés a la problemàtica més general de la contractació entre cònjuges, i en aquest punt la llei ha consagrat

plenament el principi de la plena i lliure possibilitat de contractació, aprofundint en el criteri tradicional del nostre dret, encara que això comportés la supressió de l'única excepció que mantenia la Compilació: la prohibició de donacions.

Hem entès que la prohibició de donacions entre cònjuges, si bé no pot ser considerada inconstitucional, ja que no discrimina cap dels cònjuges, no té sentit cap al final del nostre segle. Per això, el principi de plena i lliure contractació es formula rotundament. Nogensmenys, l'especial situació dels cònjuges fa que les donacions entre ells, sempre vàlides, puguin esdevenir ineficaces per causes iguals o diferents que les donacions entre persones que no siguin marit ni muller. Per aquest motiu, s'ha revisat el criteri de la revocabilitat de les esmentades donacions entre cònjuges, aprofitant, d'aquesta manera, un principi tradicional del nostre dret, que ja utilitzà aquesta tècnica per abandonar el sistema romà de la nul·litat pura i simple dels tipus de donacions.

S'ha suprimit també la versió que la Compilació féu, al moment de la seva promulgació, de l'anomenada «presumpció muciana»; en els moments actuals, ultra inconstitucional, resultava profundament injusta en tot, i, seguint una tècnica normativa habitual en la producció normativa catalana, s'ha aprofitat la part bona de la institució i així es recull en una mena de presumpció muciana bilateral, però molt limitada en la seva aplicació, que ara només es produirà en cas de fallida o concurs dels cònjuges.

Com hem exposat ja anteriorment, la Llei continua regulant aquest patrimoni jurídic, gens menyspreable i encara ben viu en moltes contrades de la Catalunya rural i profunda, que és el dot. I les institucions dotals, que configuren el que, fins fa ben poc, fou el règim normal de l'economia dels matrimonis catalans. S'ha millorat la seva regulació, procurant atansar-la a la realitat viva de la seva aplicació. El fet d'haver estat també objecte d'un debat especial fa que no vulguem cansar l'atenció de les senyores i els senyors Diputats amb una especial insistència sobre la qüestió.

La Llei constitueix un notable pas endavant en la regulació del contingut del règim de separació de béns. La Compilació havia estat objecte de crítiques en aquest punt, per considerar que, després de la proclamació d'aquest règim com a legal supletori, pràcticament no el regulava. Ara s'ha atès aquesta necessitat amb les modificacions introduïdes, sobretot en els articles 49, 50 i 51, amb un criteri modern i progressiu.

En matèria successòria, la Llei ha tingut especial cura de suprimir tota discriminació de caire legal en el tractament de la situació dels fills, no ja solament per evitar de manera, diguem-ne, negativa, la segura inconstitucionalitat, sinó perquè aquesta igualació de tracte legal respon a la profunda convicció i sentiment de la societat catalana d'avui, i per això es fa amb criteri positiu. Aquest punt de partida ha comportat una àmplia i molt acurada revisió de tota la problemàtica de la «legítima», amb la sempre agradable unanimitat de tots els Grups parlamentaris. Les mateixes conclusions afectaren el tema de la successió intestada, si bé en aquesta matèria es respectà substancialment la regulació actual de la revisió del Codi Civil, a l'espera d'una regulació integral d'aquesta successió, mitjançant una llei del Parlament de Catalunya que esperem que pugui presentar-se i aprovar-se ben aviat.

No han estat aquestes les úniques igualacions de tracte entre

els fills matrimonials i els nascuts fora de matrimoni. En bastants altres casos s'ha produït l'equiparació, sobretot en el que es refereix a la segona generació, moment en què els llaços de sang solen tenir més força que els estrictament derivats de la família nuclear. Però, en un punt ens ha semblat que l'absoluta equiparació no s'havia de produir. Em refereixo —és cosa evident— a les presumpcions de voluntat del causant, en els fideïcomisos familiars. Cal insistir que el problema és el de presumir quina és la voluntat d'una persona que disposa un fideïcomís per després de la seva mort. Quan es tracta de fills sense matisacions, que, si es fan, sempre haurà de ser, atès en mèrits del principi de llibertats, de disposició *mortis causa*, que informa tot el nostre dret successori. I cal remarcar també que ens trobem davant unes institucions que en el seu nom porten l'adjectiu de «família». Per aquestes raons, en aquest punt s'ha respectat el text de la Compilació, amb la mera substitució terminològica, exigida pels criteris més moderns sobre el particular; com que també ha estat objecte de discussió en el curs d'aquest debat, no insistirem sobre el punt.

Quant al tema referent al Tribunal de causes pies, la nostra abstenció —igualment com en els articles 240 i 241 de la Compilació, que feien referència a l'ordinari del lloc— obeeix al fet que ens ha sabut molt de greu que una institució de l'any 1315, la qual ha anat perdurant en el transcurs dels temps, hagi estat clarament declarada inconstitucional pel Consell Consultiu. Però és que tampoc podíem votar, perquè resulta que en el mateix text de la Compilació s'han suprimit els articles 240 i 241 i la Disposició final, que feien referència a l'ordinari i al Tribunal, quan ha quedat en vigència, en plena vigència, perquè ningú l'ha modificat, l'article 238 de la Compilació, que diu: «Els marmessors universals formaran inventari de l'herència dintre de l'any següent de la mort del testador. En cessar en llur comesa, retransmetran comptes justificats davant del jutge competent, i, tractant-se de causes pies, a l'ordinari de la diòcesi». Per tant, desapareix l'ordinari de la diòcesi de l'article 240 i de l'article 241, i subsisteix en l'article 238. Òbviament, la nostra posició havia de ser l'abstenció.

Finalment, no voldria acabar aquesta explicació sense sumar-me al que han dit els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, d'agrair la col·laboració de tots els membres de la Ponència, sense cap excepció, d'agrair la gran tasca desenvolupada pel Lletrat senyor Carles de Alfonso, i també —perquè no dir-ho?— el treball material que ha realitzat la secretària de la Comissió, senyoreta Montse.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casares té la paraula per a l'explicació de vot, en nom del Grup Socialista.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb aquesta explicació de vot, en nom del Grup Socialista, ni em proposo presentar davant de vostès quina és la concepció que el grup socialista tenim del dret, ni del dret civil, ni tan sols recórrer d'una en una totes les vicissituds d'aquest debat. Crec que el que correspon en una explicació de vot és mostrar fins allà on sigui possible quin ha estat el posicionament global que un Grup ha tingut en relació amb els problemes que comporta una llei.

I m'interessa molt esforçar-me a fer això d'una manera al més breu possible, però d'una manera clara, per tal de desfer

una possible falsa impressió sobre la posició del Grup Socialista en relació amb el dret civil de Catalunya.

El plantejament de diversos vots particulars, d'esmenes, la seva defensa, tot això ha pogut donar la impressió que nosaltres o que en nosaltres, hi havia una certa, jo diria, hostilitat —podria pensar algú— davant d'aquesta Llei. Doncs, no és cert. No és gens cert. Nosaltres sí que hem mostrat, en diversos aspectes, posicions discrepants dels Grups que aquí han obtingut normalment majoria. I aquestes posicions no les hem pogut fer prosperar. Però això no pot fer oblidar que respecte a tota la resta de la Llei, que forma la seva gran estructura i forma la gran majoria dels seus elements, tots aquests elements i estructura que s'han manifestat d'una manera velada en aquest debat, nosaltres, de tot això, ens en sentim plenament corresponsables.

Hi ha, veritablement, en aquesta Llei —ja ho han dit alguns dels senyors Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula— un treball invisible, de molts dies i de moltes hores de Ponència; treball en el qual els socialistes hem aportat tot allò que hem pogut: iniciativa —una iniciativa que comprenia, ja d'entrada, la voluntat d'abordar globalment tot aquest problema—, els nostres coneixements, les dosis d'imaginació, un lleial esperit polèmic i, sobretot, una voluntat política de tirar-la endavant i de portar-la fins avui, aquí, a última hora ja, podríem dir, de l'acabament de la present legislatura.

Dic que això és així, i em remeto als senyors Diputats i Diputades de la Ponència, companys de Ponència, que no podran desmentir-ho, de la mateixa manera que jo m'honoro, des d'aquí, avui a reconèixer en tots ells el mateix esperit de col·laboració. I haig de reconèixer en tantes altres persones que jo ara aquí no detallaré, invisibles o discrets —la paternitat dels quals, moltes vegades, dintre de la dificultat, es pot endevinar—, col·laboradors tots ells que ens han ajudat i de la seva disposició, que ha estat sempre una entrega generosa.

Precisament, els socialistes varem demostrar, des del primer moment, que érem uns decidits partidaris de fer aquesta Llei i de fer-la ara —jo diria que, fins i tot, abans, hauríem volgut que s'hagués fet. I de fer-la, a més a més, així; és a dir, com una primera fase d'un procés més complex, escoltar totes les instàncies jurídiques —cosa que s'ha fet—, fer-la en Ponència conjunta i demanar, per fi, el Dictamen del Consell Consultiu. Tot això hem volgut que es fes i no n'estem penedits, en absolut. Això s'ha fet, s'ha anat progressant sempre amb un gran esperit de col·laboració entre tots els Grups.

Nosaltres, finalment, hauríem volgut que aquesta Llei s'hagués aprovat per consens, amb una absoluta o amb la màxima unanimitat possible. És l'única cosa que no s'ha aconseguit, i ho lamentem sincerament. Però jo vull destacar aquí el que potser ha passat desaparegut durant el debat. Ja ho he dit: que la part més important i que la major part de la Llei s'ha redactat amb plena conformitat de tots els Grups.

Això és el que hi havia darrere de moltes votacions afirmatives, afirmatives també de part nostra, que han passat fugaçment per aquesta Cambra. És el cas, per exemple, de votacions afirmatives de tots els Grups en els articles 1, 2, 3, 4, 5 i tants altres —i entre ells, sobretot, aquell que modificava l'article primer de la Compilació del Dret Civil de Catalunya. Una decisió, aquesta, d'una transcendència extraordinària, perquè significa col·locar el dret civil de Catalunya en el marc alliberador

de la Constitució i de l'Estatut—, o de tants altres articles que en aquest moment no mencionaré.

Però cal, sobretot, a més a més de les nostres votacions afirmatives més o menys desaparebudes, que expliqui que darrere de repetides votacions d'abstenció no hi ha un refús a les modificacions introduïdes als preceptes de la Compilació —perquè nosaltres hem estat impulsors d'aquestes reformes—, sinó únicament una discrepància per la manca de valentia a suprimir dels nostres preceptes civils tota resta de possible inconstitucionalitat.

Nosaltres hauríem volgut que aquest procés s'hagués portat amb un esperit, amb una decisió més ferma, més clara i més decidida; hauríem volgut que tots els Grups participessin de la nostra voluntat d'aplicar sobre el nostre bo, vell, venerable dret civil els principis moderns de la Constitució i de la consciència civil del poble de Catalunya d'avui; interpretar-la amb un autèntic sentit progressista. De veritat, ens ha semblat que, de vegades, a la Ponència —que és on el treball es feia d'una manera més detinguda— i també a la Comissió, s'hi advertia com una mena de pols acumulada pels segles, una pols que més aviat encomanava una sensació de reverència i d'immobilitat, en comptes del que havia de ser un estímul per treballar avui com abans havien treballat els nostres avantpassats; com un estímul per emprendre avui el que hauria de ser l'eixamplament del dret civil de Catalunya.

Nosaltres, però, estem convençuts que d'aquí a poc temps remprendrem aquesta marxa i que aquelles romanalles que avui s'han conservat seran esporgades tan aviat com començarem a recórrer una nova etapa. I no ho dic, això, amb cap arrogància. Ho dic perquè així ho han manifestat repetidament tots els Grups, i fins avui, en aquesta Tribuna, els que m'han precedit en l'ús de la paraula han mostrat la seva decidida voluntat que això fos així. Per tant, tot allò que he dit abans té poca importància. L'important, diria, no és el que no hem fet o no hem pogut fer; l'important és el que hem fet, i el que hem fet, senyores i senyors Diputats, és —també s'ha dit des d'aquí— enderrocar, novament, la muralla que ara fa dos-cents setanta anys s'havia aixecat al voltant de les institucions del dret civil de Catalunya i que havia provocat el seu envelliment i, en molts casos, la seva decrepitud. Ara, el que cal és que emprendem sense reserves, sense recances o reticències, la seva modernització, que és allò que ens manava la Resolució d'aquesta Cambra que va posar-nos a tots en moviment; és a dir, la seva acomodació a la realitat catalana d'avui. *Tempori serviendum est*, va dir Ciceró. Cal obeir el temps, cal servir l'hora present. És l'obra, senyores i senyors Diputats, que ara ens espera.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Sallés, en nom del Partit Socialista Unificat.

La Sra. SALLÉS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo continuaré en català la intervenció que ha acabat en llatí el senyor Casares. En primer lloc, voldria repetir el que tantes vegades s'ha dit aquí, en les intervencions que m'han precedit dels companys de Ponència, que és donar les gràcies a les persones que ens han ajudat, tant des de la Conselleria, els informes de les diverses institucions, que ens han proporcionat informes molt valuosos, precisament, a l'hora de fer la modificació o l'adequació de la Compilació a la Constitució; així

mateix, donar les gràcies als serveis jurídics d'aquesta Cambra, no solament pel seu assessorament jurídic, que ha estat molt valuós, sinó també pel seu tracte personal i per ajudar que la Ponència mantingués durant els dos anys i mig que va durar un ambient de cordialitat que crec que no s'ha trencat ni tan sols en aquest debat.

Aquest ambient de cordialitat ens va portar realment a estar d'acord en la major part dels punts de la Compilació que eren inconstitucionals. Encara que aquí sembli que hem discrepat sempre, això no és cert. Dels articles de la Compilació, ens hem posat d'acord en la major part dels punts, però sí que hem discrepat en alguns de molt concrets. I no hem discrepat —i amb això voldria dir-li al Diputat senyor Casas-Salat que no tingui cap temor—, no hem discrepat per problemes de ser ni més ni menys nacionalistes, ni més ni menys progressistes, però sí que hem discrepat, potser, per un concepte diferent de la família i per una interpretació, sobretot una interpretació del tema d'igualtat de la Constitució en relació amb la Compilació.

Nosaltres creiem que en això la Constitució va marcar en aquest país un canvi molt profund, un canvi que s'ha de respectar i que —com ja vaig dir— va ser un canvi que en aquesta Cambra no és nou, sinó que va enllaçar amb tot el concepte, quant a igualtat de l'home i de la dona, que va tenir la Generalitat republicana, el Parlament de la República, sobretot en algunes de les seves lleis, en la qual el Grup a què pertany el senyor Casas-Salat va tenir una intervenció..., sobretot la principal intervenció.

Jo només voldria dir que aquella Llei d'igualtat de la capacitat jurídica de la dona i dels cònjuges va ser un gran avanç l'any 34, i que sembla que el que en aquell moment va ser un acte progressista, amb què es va avançar —la Llei va anar molt endavant en la societat catalana d'aquella època—, avui sembla que volem fer una Llei que va endarrere de la societat catalana de la nostra època. El que allò no era normal dintre la societat, perquè es vivia realment una discriminació real en la família entre l'home i la dona, avui de mica en mica anem superant aquestes etapes —la qual cosa no vol dir tampoc que estigui totalment superada. Avui hi ha una gran participació de la dona en la vida activa i, aleshores, aquest Parlament pretén continuar marginant-la en alguns dels seus aspectes.

Perquè el dot, tant si és voluntari com si és obligatori, continua essent inconstitucional, perquè suposa un paper determinat, un rol de la dona dintre del tema de la família. I no es tracta de comprar el marit —com es va dir—, no és aquest el problema; la dona no pretén comprar el marit, com tampoc li va agradar que en altres èpoques la comprassin. El problema és, senzillament, admetre que avui es contràu matrimoni en pla d'igualtat i que, per tant, no hi ha cap necessitat que els familiars de la dona —encara que sigui voluntàriament— la dotin d'una sèrie de béns els quals, en definitiva, el qui els administrarà és el marit. Per tant, aquesta administració per part del marit, aquest patrimoni que administra el marit és totalment inconstitucional perquè trenca amb el principi d'igualtat de la nostra Constitució. En això hem discrepat —molt respectuosament— del Dictamen del Consell Consultiu, en aquest punt, i aquest ha estat el principal punt de discòrdia que hi ha hagut amb els restants Grups de la Cambra, excepte amb el Grup Socialista.

Hem coincidit també en el tema dels fideïcomisos, hem co-

incidit amb el Grup Socialista en dir que, des del punt de vista constitucional, no es pot discriminar mai els fills per efectes de la relació que hi hagi hagut anteriorment entre els pares. Els fills no poden estar mai discriminats per una raó d'aquests tipus. La Constitució ho diu i parla molt clarament: «cap discriminació». Per tant, algunes diferències que es mantenen en el text de la Compilació, creiem nosaltres que continuen essent inconstitucionals.

A pesar de tot, respectem el treball que s'ha fet aquí i sempre... No defensarem les institucions, però sí defensarem el treball que s'ha fet i, sobretot, l'aportació de tots els Grups en aquest sentit.

En relació amb el vot que hi ha hagut i en què hem discrepat amb el Grup Socialista, l'única vegada que hem discrepat amb el Grup Socialista, que ha estat en la votació de la Disposició transitòria única sobre el tema de les successions obertes després de l'entrada en vigor de la Constitució espanyola, no hem votat aquesta esmena del Grup Socialista no per ser més o menys constitucional —segons la defensa que s'ha fet aquí—, no era exactament aquest el problema, sinó que entre una constitucionalitat —que el Dictamen del Consell Consultiu ens diu que «tant constitucional és una posició com una altra»—, dintre d'aquestes dues proposicions hem acceptat la que donava major seguretat jurídica. Hem escollit el tema de la seguretat jurídica sabent que el Consell Consultiu no parla d'inconstitucionalitat d'aquesta posició.

És un tema, evidentment, en què tanta raó han tingut el senyor Casares com els altres Grups de la Cambra, perquè tots partien de la base de creure que la nostra posició és constitucional, i, en definitiva, els únics que tindran l'última paraula seran els tribunals —com ha dit el senyor Luna en la seva intervenció— i veurem, realment, quina de les dues posicions adopten.

En el tema d'atorgar testament davant de rector, jo li voldria dir, en aquests moments, al senyor Casas-Salat —que és el que també ha tret, en la seva explicació de vot, aquest tema— que no és un problema de religió, no és que nosaltres vulguem que aquesta institució un dia ho faci el rector, que un altre dia pugui ser el rabí o pugui ser l'*ayatollah*. No és un problema de religions. No és aquest el problema. És un tema de considerar la supremacia de la societat civil, una supremacia del poder civil. Aleshores, els temes jurídics han de quedar, evidentment, dintre del marc del poder civil i la Constitució, i a més en això ens dóna la raó el Dictamen del Consell Consultiu: declara inconstitucional aquest punt. I dóna la raó a la nostra posició. No hi ha cap problema, no és cap problema de tipus religiosos. Senzillament, és un problema d'acceptar una supremacia del poder civil, per altra part consagrada a la nostra Constitució.

I en el tema que també s'ha citat sobre que dóna la sensació que hi hagi uns Grups que intentin conservar els signes d'identitat del nostre poble i que hi ha, en canvi, un altre Grup que sembla que —com s'ha dit— volem destruir en vint-i-quatre hores el que ha estat la nostra història de molts segles, això no és així. El que nosaltres creiem és que no es fa cap favor al nostre poble donant-li uns signes d'identitat que no responen als seus propis signes. Li estem donant uns signes d'identitat d'un poble que va existir fa tres-cents anys, no de l'actual. Aleshores, avui, estem configurant una societat catalana que

no és la societat d'avui dia, no és la societat que respon.

Avui dia el tema del dot no és viu en cap poble i, si més no, els notaris dels diferents pobles, els notaris de Balaguer, els notaris de diferents poblacions, de zones que tradicionalment n'han fet més ens podrien donar la raó en aquest tema. La prova és que no s'ha portat mai cap estadística, però no s'ha portat mai cap estadística perquè avui Catalunya no viu aquesta situació; Catalunya viu, per sort, amb una gran vocació europea, amb unes relacions entre cònjuges, unes relacions patrimonials entre cònjuges que cada vegada tendeixen més, a tot el món, a unificar-se. Jo crec que el que realment ha de fer un país, el que té l'obligació de fer aquest Parlament l'any 84 no és respectar el que es va fer el 1300, perquè el 1300 hi havia moltes coses injustes, senyor Albiol, i les hem suprimides. Per tant, també podem suprimir avui el que és injust l'any 84. No té cap sentit dir: no, s'ha de mantenir perquè l'any 1300 existia. Existia l'esclavitud, existien moltes coses (*remor de veus*) —no a Catalunya, però en altres països—, existia l'esclavitud, han existit moltes..., i avui s'ha abolit. A Espanya hi ha hagut, al nostre país hi ha hagut la pena de mort, hi ha estat tradicional, aquí. Hi havia un sector de la població que defensava la pena de mort i, en canvi, els sectors més democràtics s'hi van oposar. Això vol dir que pel fet que existeixi aquesta institució, que n'hi hagi algunes de vigents, no s'han de mantenir en les nostres lleis. Si són injustes s'han d'eliminar, i això no vol dir carregar-se el dret civil català. Això vol dir, senzillament, fer el nostre poble, donar-li uns signes d'identitat que responguin realment al que és la societat catalana d'avui i al que ens està exigint la nostra societat.

Res més.

Projecte de Llei del joc

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt no desitja explicar el vot.

Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és la discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei del joc, i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

El Consell Executiu desitja presentar la iniciativa? L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Llei que avui aprovarà, segurament, aquesta Cambra desenvolupa les facultats legislatives que estableix l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i permet d'assumir l'exercici de la competència exclusiva que en matèria de casinos, jocs i apostes, amb exclusió de les apostes mútues esportives benèfiques, reconeix a la Generalitat l'article 9.32 de l'Estatut. La present Llei, el present Projecte de Llei té per objecte regular, dins l'àmbit territorial de Catalunya, tota activitat referent a casinos, jocs i apostes. És una llei-marc que estableix unes regles que ofereixin la deguda seguretat jurídica als ciutadans i, d'altra banda, permetin al Consell Executiu de la Generalitat, dins d'aquest marc legal, el desenvolupament d'una política de joc adaptada a les circumstàncies de cada moment concret. D'aquesta llei-marc, en sortiran les reglamentacions especials de cadascun dels jocs autoritzats, en les quals es precisaran les condicions i característiques de tota classe que regulen la seva pràctica.

D'acord amb la Llei, la gestió i explotació dels jocs és una ac-

tivitat rigorosament reglamentada, la licitud de la qual es condiciona al compliment d'una sèrie de requisits que garanteixen determinats valors socials. És important el fet que s'estableixi un catàleg de jocs. La gran diferència que hi ha entre el catàleg català i el de l'Estat radica en el fet que el català aspira a recollir el repertori complet dels jocs admesos i l'estatal es refereix exclusivament als jocs que anteriorment havien estat penalitzats, amb la conseqüència que no es té un punt de referència global i s'ha d'acudir, a més del catàleg, a nombroses reglamentacions especials.

La Llei preveu —tal com succeeix actualment a l'Estat— que el Consell Executiu de la Generalitat planifiqui la distribució de les autoritzacions concretes respecte a aquells jocs, empreses i locals que, per la seva importància econòmica o incidència social, ho facin aconsellable. A la vista del catàleg, de la reglamentació especial i, en el seu cas, de la planificació, els interessats estaran en condicions de sol·licitar l'autorització concreta per a la gestió i explotació que s'ha de concedir, subjectant-se a les dades i condicions que apareixen en la normativa.

La intervenció administrativa, d'altra banda, no es limita a la cadena que s'inicia en el catàleg i acaba en l'autorització, sinó que s'estén a una altra línia, la del material de joc. La innovació tecnològica moderna està creant uns aparells tan sofisticats i psicològicament tan atractius que, de fet, altera les lleis del mercat fins al punt que ja no és la demanda de jugadors la que impulsa l'oferta, sinó que més aviat és l'oferta de noves màquines la que excita l'afecció al joc, amb unes possibilitats que desborden el control dels jugadors.

Després d'alludir sumàriament a les qüestions de la publicitat i de l'admissió de jugadors, passa la Llei a la regulació d'un tema cabdal i delicat: el control, perquè de res valdria el text si no es comptés amb mitjans de control per assegurar, en un món tan dispers i tan divers com és el del joc, l'acompliment de les disposicions generals i actes administratius. El control dels aspectes penals del joc és competència indiscutible de l'Estat, però la Llei recapta per a la Generalitat el control dels altres aspectes de competència, és a dir, dels administratius, legals i tècnics. A tal efecte s'ordena l'establiment d'un servei d'inspecció, que haurà d'ésser integrat en el futur en la policia autonòmica de la Generalitat.

El present Projecte de Llei ha optat per una solució intermèdia, en la qual es garanteixen a un temps el principi de la legalitat i de l'eficàcia. La legalitat s'assegura mitjançant la tipificació de les infraccions més importants i pel dictat d'uns principis inspiradors de la tipificació reglamentària posterior.

Finalment, haig d'assenyalar la necessitat urgent d'aquesta Llei. El joc constitueix un fenomen d'insòlita amplitud. Als jocs tradicionalment autoritzats a l'Estat —loteria, travesses, ONCE, cavalls, frontons— s'hi afegiren, en despenalitzar-se l'any 1977, el bingo, casinos, màquines escurabutxaques i butlletes, produint-se un espectacular impacte, especialment en bingos i en màquines escurabutxaques, perquè mentre els jocs tradicionals van mantenir el seu caràcter estable, es va obrir un nou mercat de joc amb inversions que van superar tota possible previsió. Solament tres anys després de la despenalització, l'efecte sobre la renda del ciutadà mitjà s'havia doblat. És a dir, la quantitat invertida en joc va ésser l'any 1980 el doble que l'any 1977. Davant d'aquesta situació real del mercat del joc, la nor-

mativa estatal s'ha demostrat notòriament insuficient i incompleta, dictada a remor dels esdeveniments, provocant situacions de tolerància i inseguretat que la Generalitat no pot permetre.

Per tot això es fa, com dèiem, necessària i urgent l'aprovació d'aquest Projecte de Llei, que possibilita a la Generalitat l'exercici legal de les seves pròpies competències estatutàries, el control i la transparència en l'administració del joc, el seu règim sancionador i, en definitiva, les garanties que tant l'Administració com els jugadors i les empreses dedicades al joc comptaran amb regles, prèviament conegudes, d'actuació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Comissió ha nomenat algun dels seus membres per presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Bé, aleshores, ja que no hi ha esmenes a la totalitat, passem directament al debat i votació de l'articulat.

El Sr. LUNA *(de l'escó estant)*: Señor Presidente...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. LUNA: Sugiriría a la Presidencia que aceptase esta pequeña intervención desde el escaño al objeto de facilitar el debate, por cuanto que no habiendo enmiendas, me parece, al artículo 1, al artículo 2 y al artículo 3, pero sí habiendo unas enmiendas al artículo 4, se podría votar también este artículo 4 en función de la retirada de estas enmiendas, del Grupo Centrista. En efecto, el Grupo Centrista retiraría la enmienda número 1 —antigua 10— al artículo 4, apartado primero, así como la enmienda número 4 —antigua 16—, que se refiere a otro precepto, con lo cual el artículo 4 quedaría sin enmiendas —me parece así entenderlo, según el texto de que ahora dispongo— y se podría pasar a votación íntegramente con los otros artículos anteriores. Es decir, que intervengo para facilitar el debate.

Y si me permite la Presidencia, diría que retiramos esta enmienda porque se hace referencia a la palabra «distribución», que, quizá por un error nuestro, es una palabra equívoca, es una palabra que podría dar lugar a confusión, teniendo en cuenta que la palabra «planificación», que se usa en el precepto, puede también incluir la distribución. Por otra parte, el aspecto de la distribución territorial en el juego se comprende en el apartado 2 del artículo 4, por lo cual, realmente, nuestra enmienda, sobre dar lugar a confusión y ser equívoca, pues no es estrictamente necesaria.

Aprovecho también, señor Presidente, la ocasión de estar en el uso de la palabra para retirar la enmienda número 2 —la antigua 11—, al artículo cuarto. Es decir, que retiro la enmienda número 1 —antigua 10—, la enmienda número 2 —antigua 11— y la enmienda número 4 —antigua 16.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Luna. Bé, de totes maneres encara queda pendent una esmena a l'article 4, que és l'esmena número 3, del Grup Socialista. Per tant... *(El senyor Jou demana per parlar.)* Senyor Jou?

El Sr. JOU *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President. És per retirar també l'esmena número 12, a l'article 4, igualment l'esmena número 22, a l'article 7, i les esmenes següents del nostre Grup, que seran substituïdes per transaccionals que arribaran a la Mesa en el moment oportú. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Així, queden retirades les esmenes números 3, 6 i 7. Moltes gràcies.

Bé, en aquestes condicions han quedat retirades les esmenes

1, 2, 3 i 4, i, per tant, podem votar directament els articles 1, 2, 3, 4, 5 i 6, perquè la primera esmena que queda en peu és l'esmena número 5, del Grup de Centristes, a l'article 7. Molt bé.

Aleshores, les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb els articles 1, 2, 3, 4, 5 i 6, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 1, 2, 3, 4, 5 i 6 han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara, doncs, a l'article 7, que hi ha l'esmena número 5, del Grup de Centristes, que proposa la supressió de l'apartat primer. L'esmena número 6 ha quedat retirada i l'esmena número 7 també, de manera que l'única esmena a aquest article és l'esmena número 5.

El senyor Luna té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados. El apartado primero del artículo 7 de la Ley del Juego dice que la instalación, la aplicación y los traslados de industrias dedicadas a fabricar material de juego de toda clase quedan sometidas al régimen de autorización previa de la Dirección General del Juego. En relación con este texto, el Grupo parlamentario Centrista tiene una serie de objeciones que, sin ocupar mucho tiempo, porque podríamos extendernos sobre esta materia muy largamente, buscaré de sintetizar.

En efecto, las competencias que la Administración podría ejercer en materia de juego, como dice muy bien el texto de la Exposición de motivos del Proyecto de Ley, se referirían a la fabricación, a la reglamentación de las características técnicas de las máquinas y del material y a la homologación de este mismo material, es decir, tres competencias, tres actuaciones administrativas perfectamente diferenciadas en cuanto al juego. Pues bien, en este precepto se habla de lo que corresponde a la fabricación, y se dice: la instalación de industrias tendrá que tener la previa autorización de la Dirección General del Juego; la aplicación de dichas industrias —que no se sabe muy bien lo que puede ser esta palabra, «aplicación»— requerirá la autorización previa de la Dirección General del Juego, los traslados hacia Cataluña o desde Cataluña —hay que suponer— tendrán que tener la autorización previa de la Dirección General del Juego. Y este precepto, relativo a esta instalación, a esta aplicación, a este traslado, podría entenderse que afecta a la libertad de empresa, es decir, al artículo 38 de la Constitución, libertad de empresa que deben garantizar y proteger los poderes públicos de acuerdo con las exigencias de la economía, y, en su caso, con las exigencias de la planificación.

Entonces, podría entenderse que el uso o el ejercicio de esta posible intervención administrativa se encontrase dentro de una finalidad de planificación, una finalidad de planificación que, por otra parte, no aparece en todo el Proyecto de Ley, ya que cuando el artículo 4 habla de planificar se refiere a la planificación del juego como actividad, no a la planificación de las industrias sobre el juego, como se ve claramente cuando se dice que hay la necesidad de «reducir-ne, diversificar-ne i no fomentar-ne l'hàbit», de la actividad de jugar. Por otra parte, el artículo 5 hace referencia a una serie de reglamentaciones especiales que deberá aprobar el Departament de Governació, pero también aquí se hace referencia a la actividad del juego, y no a la fabricación de las máquinas de juego, por cuanto

aunque el apartado g) del punto 2 habla del régimen de fabricación y de instalación de los materiales que han de ser utilizados, se refiere, lógicamente, a aquellos materiales en cuanto a su fabricación y en cuanto a su instalación con referencia a la actividad del juego, no propiamente a la fabricación del juego.

Podría pensarse, finalmente, que este párrafo primero del artículo 7, que habla de la instalación, aplicación y traslado de industrias dedicadas a fabricar material de juegos, se desenvuelve a través de una posible planificación, se inscribe en una posible planificación a realizar desde la Generalitat, teniendo en cuenta el párrafo segundo, cuando dice: «correspon a la Generalitat de determinar i homologar les característiques tècniques del tipus i models autoritzats», pero es que «homologar», como muy bien dice la Exposición de motivos presentada por el Gobierno, es una intervención en la homologación totalmente distinta de la referente a la fabricación. En ese sentido, de aprobar este artículo 7 en su apartado primero, nos encontraríamos con que habríamos dado un paso seguramente en falso, porque hubiéramos dictado una competencia autonómica, la de controlar y autorizar plenamente la instalación, la aplicación y el traslado de industrias, de fábricas, sin haber antes hecho una indicación de en que sentido la planificación, a propósito de esta materia, dentro de lo que tenemos competencia, es decir, respetando las directrices generales del Estado en la planificación de la economía, íbamos a determinar. Entonces este Director General del Juego qué podría hacer con este precepto, cuando este precepto no tenía ninguna apoyatura legal respecto del desarrollo de unos criterios de planificación hechos por la Generalidad, en función de los que había hecho antes el Estado, según las bases como dice la Constitución.

Por estas razones, por todo este cúmulo de razones y sin quererme extender en este momento en mayores argumentaciones de tipo constitucional, que creo que las hay, me parece que haríamos una votación voluntarista sin demasiado contenido práctico votando este artículo 7, en su párrafo primero, por lo que me ratifico en la solicitud ante la Cámara ahora de lo que propone la enmienda, es decir, de la supresión de este artículo 7, en su párrafo primero. Se podía conservar perfectamente el párrafo segundo, que hace referencia, no a la fabricación —aunque esté, dijéramos, puesto en el mismo precepto—, habla, se refiere a la homologación, por lo cual este párrafo me parece que podría ser perfectamente mantenido, siquiera el mismo. Nosotros habíamos presentado una enmienda, la enmienda número 6, la antigua número 21, señor Presidente, que nuestro Grupo retira en beneficio de una enmienda transaccional hecha entre todos los Grupos.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señorías.

El Sr. PRESIDENT: Per algun torn en contra sobre l'esmena número 5, del Grup de Centristes? *(Pausa.)* No hi ha cap torn en contra. Bé, abans d'acabar aquest article caldria que arribés a la Mesa el text d'aquesta esmena transaccional que substituiria l'esmena número 6 i eventualment la número 7, suposo, del Grup Socialista, encara que la número 7 ja havia estat retirada. El senyor Jou ja ens havia anunciat la retirada.

Aquesta esmena transaccional porta la signatura de tots els Grups; per tant, pot ésser admesa a tràmit. El senyor Secretari en donarà lectura. Substitueix l'apartat dos de l'article 7, o esmena l'apartat dos de l'article 7 *(Pausa.)* A l'apartat 1 hi ha

una esmena del Grup Centrista, que no pot evidentment proposar una esmena transaccional si no l'ha retirada; per tant, l'apartat 1, hem d'entendre que no va en aquesta esmena. És a l'apartat 2, al qual hi havia les esmenes 6 i 7, que es presenta aquesta esmena transaccional, que implica la retirada d'aquestes esmenes.

El Sr. SECRETARI PRIMER: El text de l'apartat 2 de l'article 7 quedaria redactat de la següent manera: «Correspon a la Generalitat de determinar i homologar les característiques tècniques dels tipus o models de materials de joc i dels seus instruments autoritzats a Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, es desitja defensar aquesta esmena transaccional, senyor Camps? *(Pausa.)* No. Bé suposo que tampoc no hi ha torn en contra i podem passar, doncs, directament a la votació.

Primerament votarem l'esmena número 5, a l'apartat primer de l'article 7, del Grup de Centristes.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena queda aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ara a votació l'esmena transaccional a la qual s'ha donat lectura, que modifica una part de l'apartat 2 d'aquest article 7.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Ens queda ara per votar l'apartat 2 del Dictamen en la part no modificada, i, aleshores, si no hi tenen inconvenient les senyores i els senyors Diputats, podríem votar també els articles 8, 9 i 10, per als quals no hi ha cap esmena. Votem, doncs, la part no modificada de l'apartat 2 de l'article 7, i els articles 8, 9 i 10, tot en el text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dret.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'apartat 2 de l'article 7 i articles 8, 9 i 10 han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article... *(El senyor Camps i Rovira demana per parlar.)* Senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA *(de l'escó estant)*: Senyor President, a l'article 11 hi ha tres esmenes transaccionals que implicarien la retirada de les esmenes 8, 9 i 10 i que em permetria de fer arribar a la Mesa. Són signades per tots els Grups.

EL Sr. PRESIDENT: Bé, les esmenes 8, 9 i 10, no l'11. Si ens fa arribar aquest text a la Mesa. Bé, aleshores, portant la signatura de tots els Grups s'entén que són admeses a tràmit. El senyor Secretari en donarà lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a la lletra d), punt 2, de l'article 11. L'apartat d) quedaria redactat: «La pràctica del joc de l'atzar en establiments públics o en cercles tradicionals l'activitat estatutària dels quals no és en el joc, quan la suma total de les apostes de cada jugada assoleixi o superi el cinquanta per cent de l'import mensual del salari mínim interprofessional o el total de les apostes admeses a

cada jugador assoleixi o superi en un període de vint-i-quatre hores el cent per cent de l'esmentat salari.»

A la lletra e) del mateix punt i apartat del mateix article: «L'admissió de jugadors dels anomenats "prohibits" en la forma que s'establirà reglamentàriament.»

Al punt 3.1 de l'article 11: «El Consell Executiu podrà alterar anualment la quantia...», i continua igual com estava.

El Sr. PRESIDENT: En el *Butlletí* —ho dic per si algunes de les senyores i dels senyors Diputats segueixen això—, al *Butlletí* hi havia uns errors: quan deia lletra f) era la lletra d), i quan deia lletra g) era la lletra e).

Bé, en aquestes condicions no hi ha esmenes als apartats primer, segon i 3.1 de l'article 11, però queda encara una esmena a l'apartat 3.2 —bé, no hi ha esmenes altres que la transaccional, em refereixo—, queda encara una esmena a l'apartat 3.2, que és l'esmena número 11, del Grup del Partit Socialista Unificat, que proposa la supressió de tot el text d'aquest apartat. El senyor Valentín té la paraula.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: La retiramos.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Aleshores, ja no queda cap altra esmena; no hi ha esmena, en efecte, als apartats 4 i 5. Passem, doncs, a votació primerament l'esmena transaccional ... (*El senyor Luna demana per parlar.*) Senyor Luna.

El Sr. LUNA (*de l'escó estant*): Señor Presidente, es solamente hacer la indicación que en el artículo 11, apartado 2, subapartado 2.1, está la letra e), que dice: «la importación, la fabricación». La mención a la fabricación, una vez suprimido mediante la enmienda que gracias al resto de los señores Diputados, la enmienda Centrista que ha obtenido unanimidad, yo sugiero a la Mesa que tenga en cuenta que esta mención de la fabricación, habiéndose suprimido el artículo 7, quizás supusiera una incongruencia. (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): En tinc els meus dubtes, perquè el que s'està establint aquí és la fabricació però referida a una llista o models i pot fer més efecte pel que es refereix a l'homologació que a la simple fabricació, és a dir, que són conceptes diferents. No s'està tutelant la fabricació de materials o d'instruments de joc, sinó la seva coincidència o coherència amb un llistat model, subjecte d'homologació.

El Sr. PRESIDENT: L'article diu exactament: «la fabricació d'elements de joc no inscrits prèviament en el registre de models». Per tant no es tracta d'autorització de fabricació sinó de fabricació d'elements no inscrits en el Registre.

El Sr. LUNA: Es porque no fuera el caso, señor Presidente, que la fabricación de un modelo no autorizado para utilizarse en el juego dentro de Cataluña, pero sí eventualmente autorizado para poderse utilizar fuera de Cataluña, en España o en otro país, determinase esa fabricación, incurrir en una infracción «molt greu».

Es decir, un material destinado, por ejemplo, a la exportación que no va a tener ninguna homologación para utilizarse dentro de Cataluña, la mera fabricación de esto que no tendría que utilizarse en Cataluña, y hay una regla para que no se utilice en Cataluña, se puede utilizar en otros sitios, y entonces la fabricación daría lugar, nada menos, que a una infracción «molt greu», és decir, en este sentido yo he hecho la advertencia anteriormente para evitar contradicciones dentro del texto legal.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Señor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: En fi, el tema és discutible. Com a mesura de prudència, potser tindria raó el Diputat, però, de tota manera, estem parlant d'una llei del joc que, efectivament, només té competències i efectivitat a l'àmbit territorial de Catalunya; és a dir, que s'hauria d'entendre el referiment a això. Si com a mesura de prudència es volgués suprimir, no em semblaria pas desencertat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, però en aquest cas hi hauria encara una altra qüestió, que és la importació quan sigui un comerciant que importi per a vendre'ls fora de Catalunya. Vull dir que, en tot cas, jo demanaria que es presentés una esmena, que la Mesa em sembla que està ben disposada a considerar com a esmena tècnica, però m'agradaria que ho fessin d'una forma que no fos únicament la forma verbal aquesta indicada.

Si volen suspènem la sessió cinc minuts, però jo pregaria que aquesta suspensió fos al més curta possible, de manera que fixem cinc minuts que jo crec que la competència dels senyors ponents és tal, que els permetrà de trobar immediatament els termes de l'esmena.

Se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn quan manca un minut per a la una del migdia i es reprèn a un quart i dos minuts de dues del migdia.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

També sobre aquest article 11 ha estat presentada, amb la signatura de tots els Grups, una esmena que la Mesa considera que té caràcter tècnic, i que, per tant, és admissible a tràmit i de la qual el senyor Secretari donarà lectura. És una esmena d'addició.

El Sr. SECRETARI PRIMER: La lletra e) de l'apartat 2.1 de l'article 11 quedaria: «La importació, la fabricació, la distribució, la venda, la instal·lació o l'exportació, de la manera que sigui, de màquines o d'elements de joc» —i aquí ve l'addició— «destinats a ésser utilitzats en l'àmbit territorial de Catalunya...», i continuaria igual que el text del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que no hi ha ni torn a favor ni torn en contra, donat el caràcter tècnic de l'esmena. Aleshores, ens queda encara en aquest article 11 l'esmena número 11, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. L'esmena número 11, a l'apartat 3.2, que proposa la supressió de l'apartat... (*Pausa.*) Retirada? Molt bé; aquesta esmena ha estat retirada. Podem, doncs, passar a la votació. Votem, doncs, primerament, l'esmena tècnica que ha estat llegida.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena tècnica, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena tècnica ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Bé, les transaccionals que han estat llegides, anem ara a procedir a la seva votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb les esmenes transaccionals, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Les esmenes transaccionals han estat aprovades per unanimitat dels presents.

Aleshores, ens queda ja només per votar l'article 11 en totes

les seves parts, del text del Dictamen, que no han estat modificades per l'esmena, i també l'article 12, al qual no hi ha esmenes. Igualment, les Disposicions finals primera, segona i tercera, i la Disposició addicional del Dictamen. Ho repeteixo: l'article 11, per a les parts no modificades per les esmenes aprovades, l'article 12, les tres Disposicions finals i la Disposició addicional.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els articles 11 i 12, les tres Disposicions finals i la Disposició addicional, han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

I ara hi havia l'esmena número 12, del Grup Socialista, que proposava una nova Disposició addicional, que seria la segona, i tots els Grups parlamentaris —inclos el Grup Socialista, que s'entén, doncs, que retira la seva esmena— presenten una esmena transaccional, que implicaria una Disposició addicional segona, amb el text següent. El senyor Secretari donarà lectura a aquesta esmena.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Les apostes externes referides als jocs inclosos en el catàleg previst en la Disposició addicional precedent només es podran efectuar en l'àmbit territorial de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, suposo que no hi ha ni torn a favor ni torn en contra; podem, doncs, passar directament a la votació d'aquesta Disposició addicional segona que es proposa d'introduir.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Amb això hem vist ja la totalitat de l'articulat, i ara només queda una esmena a l'Exposició de motius, que és l'esmena número 13, del Grup d'Esquerra Republicana. El Diputat senyor Alay té la paraula per defensar-la.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el paràgraf setè de l'Exposició de motius i en la lletra b) diu: «Quant a la reglamentació de les característiques tècniques de les màquines i del material de joc en general» —i entre parèntesis— «(que continua essent de la competència de l'Administració de l'Estat)». Bé, a nosaltres això ens sembla excessiu que es pugui afirmar que sigui competència de l'Administració de l'Estat. No hem vist que ho digui la Constitució, en cap lloc; tampoc no ho diu l'Estatut —molt al contrari, l'Estatut diu que tenim competència exclusiva en matèria de joc—, i ens sembla que és totalment inadmissible que nosaltres mateixos, en un Projecte de Llei, en una Llei, ens retallem les nostres pròpies competències. Ens sembla que és totalment fora de lloc que una llei-marc sobre el joc com és aquesta quedi subordinada precisament a la reglamentació que existeixi a l'Estat, i, naturalment, és una renúncia explícita al fet que nosaltres puguem fer la nostra reglamentació. Molt més inconcebible és quan en el mateix paràgraf i a continuació —la lletra c)— parla de l'homologació del material.

Per tant, nosaltres demanem la supressió d'aquests parèntesis i el vot favorable de tots vostès.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra a aquesta esmena? (Pausa.) No hi ha torn en contra; bé, aleshores, passem a votació l'esmena.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena número 13 a l'Exposició de motius ha quedat aprovada per 69 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Bé, ens queda ara només per votar la resta de l'Exposició de motius, és a dir, l'Exposició de motius en la part no esmenada per aquesta supressió, i el títol de la Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, l'Exposició de motius i el títol de la Llei han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Amb aquesta darrera votació ha quedat aprovada, doncs, la Llei del Joc. I passem ara a les explicacions de vot. El senyor Jou, en nom del Grup Socialista.

El Sr. JOU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup, el Grup Socialista, havia presentat una esmena de supressió a l'article 11, a l'apartat que fa referència a l'existència de jugadors prohibits. Hem retirat l'esmena en benefici d'una de transaccional, que contempla la possibilitat de dictar, per mitjà d'una autoritat —fins ara encara no determinada—, qui serà el que podrà establir la norma, o sigui, l'existència de jugadors prohibits. Fins ara hi havia unes disposicions molt arbitràries, que atemptaven contra la mateixa Constitució, contra el dret del ciutadà —és allò del rètol de «reservat el dret d'admissió», que en un local públic no és admissible i que ha comportat molts aldarulls en molts llocs. Llavors, nosaltres estem preocupats perquè en la normativa..., qui tindrà competència per establir aquestes llistes negres, aquestes llistes negres que no haurien d'existir, però que, si existeixen, ja de ser una autoritat competent —pot ser la Direcció General del Joc, pot ser el jutge, pot ser..., no ho sé— però, jo, el que voldria assegurar és la nostra preocupació per l'existència encara d'aquesta determinació dels jugadors prohibits.

És evident que aquesta Llei que acabem d'aprovar era necessària, i ens congratulem per tot aquell contingut que significa un ordenament de les seves parts dispositives. Potser no ens agrada tant quan contempla una proliferació de la pràctica del joc. Ara només falta que, quan s'elaborin els reglaments oportuns, es tingui prou cura en les seves determinacions, sobretot pel que fa a les màquines anomenades «escurabutxaques» i a les autoritzacions per a la seva explotació. Coneixem autèntiques tragèdies familiars motivades per aquestes màquines, i sabem també de propietaris d'establiments de begudes que assoleixen més beneficis de les maleïdes màquines que no pas del seu propi negoci, de les seves consumicions. No es tracta de prohibir-les —no estem per prohibir res—, però sí que voldríem veure que siguin autoritzades allà on han d'estar autoritzades, en locals apropiats, en sales de joc. Els bars podrien, si ho volen, també tenir màquines, però de les de simple esbarjo.

Els reglaments d'aquesta Llei que hem aprovat haurien de seguir aquella norma que en alguns països obliga els fabricants de cigarretes a fer present als seus clients els perjudicis que comporta l'hàbit de fumar. Quelcom semblant s'hauria de disposar en canòdroms, en trinquets i en hipòdroms.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Luna, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente. Señoras Diputadas, señores Diputados, como causante, aunque en cierto modo involuntario, de la suspensión anterior de la sesión, la explicación de voto por parte del Grupo Centrista será absolutamente telegráfica.

En primer lugar, satisfacción en cuanto a la aprobación de esta Ley, porque significa desarrollo de una competencia autonómica.

En segundo lugar, satisfacción, no sólo ya como portavoz, ni siquiera como ponente de la Ley, sino como simple parlamentario, de la supresión del artículo 7.1.

Y, en tercer lugar, satisfacción en general por el contenido de la Ley, votado favorablemente, siquiera ahora haya que esperar el desarrollo reglamentario de la misma.

Por estos tres motivos, señor Presidente, de desarrollo autonómico, de supresión de una regla que nos parecía inadecuada y del contenido de la Ley, hemos votado favorablemente.

Muchas gracias, señorías.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Valentín, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Muchas gracias, señor Presidente, señoras y señores Diputados, también con una extrema brevedad, para manifestar la satisfacción, como ya se ha expresado aquí, en esta tribuna, de esta Ley que implica, efectivamente, un desarrollo de una competencia estatutaria. Y en este sentido, esto no tiene otra significación más que la muy importante de una consolidación de la autonomía de la mejor manera que se puede consolidar la autonomía, que es, justamente, ejerciendo las competencias que le son atribuidas por el Estatuto y la Constitución.

No voy a extenderme más porque, como se ha puesto de manifiesto, es una ley que ha sido abrumadoramente consensuada. Ya lo había sido, en gran parte, en el trámite de Ponencia, sobre todo en el trámite de Comisión, y lo ha sido ya definitivamente en el trámite de Pleno. No voy a hacer tampoco mención de que la serie de enmiendas —no tantas, pero algunas enmiendas, las que habíamos presentado; no fue nuestro Grupo parlamentario el que presentó más enmiendas— han sido recogidas bien textualmente, algunas de ellas, bien en su espíritu otras, por la vía de las enmiendas transaccionales, con lo cual, si es que en cualquier caso, el texto salido de este Parlamento siempre tiene que ser absolutamente respetable y acatado por todos, en este caso todavía uno se reconoce en él —este Grupo parlamentario se reconoce en él—, en la medida en que su trabajo ha supuesto una aportación creemos que importante, que ha contribuido a que este texto sea absolutamente satisfactorio; un texto que, efectivamente, regula una actividad social de discutible beneficio para la sociedad, pero que, en cualquier caso, como es un hecho que existe, el derecho hace lo que tiene que hacer en estos casos: ya que el hecho existe

—aunque, insisto, es discutible su beneficio para la sociedad—, al menos que esté debidamente regulado.

Nada más, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Alay, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he dit abans, defensant una esmena a l'Exposició de motius, que l'article 9 ens donava competència exclusiva, i, naturalment, això justificava que es fes una llei per ordenar el joc a Catalunya. Nosaltres, el que ens fa la impressió és que aquesta Llei ha estat feta amb una gran timidesa, ja que no toca punts fonamentals que al nostre entendre s'haurien hagut de tocar, i que ha quedat una mica com una llei-marc molt àmplia, que després haurà de ser desenrotllada reglamentàriament.

I dic això de timidesa perquè s'ha actuat d'una manera massa contemplativa respecte a disposicions que hi pugui haver a nivell de l'Estat espanyol, i així, per exemple, a l'Exposició de motius hi havia, en el Projecte presentat pel Govern, cinc mencions especials al que succeeix actualment a l'Estat, a la competència de l'Administració de l'Estat, als aspectes penals del joc per a l'Administració de l'Estat, i, totes aquestes mencions, les hem eliminades havent estat aprovades les cinc esmenes respectives que hem presentat a aquest Projecte, referides, exclusivament, a l'Exposició de motius.

Pel que fa a l'articulat, hem de dir que nosaltres també hem fet eliminar, hem aconseguit que s'eliminés aquell «sens perjudici del control penal exercit per l'Estat», i també que hem augmentat el règim de sancions, doblant-les totes respecte al que constava en el Projecte.

És una Llei important i, d'aquesta manera, la Generalitat pot començar a partir d'ara a intervenir en matèria de joc, tenint un marc legal establert. Lamentem que el Govern hagi esperat tants anys a presentar-la, i cal dir, respecte a això, que quan ho ha fet ha estat perquè el nostre Grup parlamentari va presentar una interpellació i una moció al respecte, perquè ens preocupava que la Generalitat no s'hagués preocupat d'una competència que tenia en exclusiva.

S'ha presentat una llei senzilla, potser massa, i, naturalment, haurem d'esperar a veure com sortiran els reglaments i les normatives que puguin donar eficàcia real a aquesta Llei. I nosaltres, com que pensem que és una temàtica extraordinàriament perillosa segons l'ús que se'n faci en el futur, perquè no hem d'oblidar que el joc és un dels temes més conflictius i que més poden alterar la personalitat de la persona que juga i que moltes vegades, com és el cas de les màquines escurabutxaques, afecta, precisament, la joventut, creiem que caldrà seguir molt seriosament i molt de prop tot el desenvolupament que el Govern de Catalunya faci al respecte.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Camps, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per explicar el nostre vot i per felicitar-nos, en primer lloc, perquè aquesta és una Llei important, una llei amb què no es pot frivolitzar. Tots estem d'acord que el joc no és una matèria agradable; socialment, no és una matèria acon-

sellable, fins i tot, però no podem oblidar una xifra, un petit detall sobre una xifra que posarà en evidència a les senyores i als senyors Diputats la importància d'aquest tema. A Europa, la mitjana de joc abasta un 5% de la renda per càpita individual. A Catalunya i a la resta de l'Estat, aquest tant per cent arriba al 14,9%. És a dir, són els campions del joc, després d'Estats Units, en primer lloc, i d'Austràlia, en segon lloc. Anem en tercer lloc mundial i en primer lloc europeu en aquesta espècie de desastre social. Enfront d'això, quan l'any 1983 a l'Estat espanyol s'han gastat dos bilions de pessetes en joc, val a dir que aquesta Llei és autènticament necessària, era autènticament urgent perquè la desconexió de la legislació estatal era gravíssima en la matèria.

La Ponència s'ha trobat amb dificultats òbvies en el moment d'estudiar el tema; s'ha trobat amb una competència constitucional de l'Estat sobre la legislació penal, que ens ha fet arribar, però, a la conclusió que, malgrat aquesta competència exclusiva en matèria penal, el joc era despenalitzat —no era, per tant, una matèria penal— i ens podíem atrevir, i així ho hem fet —ho ha fet la Ponència i ho ha fet la Comissió—, a tipificar una sèrie d'infraccions dintre el sistema penal administratiu, absolutament correcte i necessari.

Aquesta Llei és, evidentment, una llei-marc; és evident que les reglamentacions posteriors són les que donaran els criteris de la filosofia política del criteri del Consell Executiu de no fomentar l'hàbit del joc, arribar a una regulació adequada.

I, finalment, ens queda només felicitar-nos perquè aquest és un projecte que ha estat aprovat per total unanimitat en les dotze votacions a l'articulat que s'han produït en aquesta Cambra. Pensar que és una llei que va començar amb setanta esmenes —esmenes que en la seva major part..., esmenes com la part, per exemple, del Grup Mixt, que no ha intervingut avui, però que van ser recollides perfectament en Ponència— i que, d'aquestes, en van quedar dotze, d'aquestes dotze, avui, mitjançant les transaccionals, s'ha arribat a una total unanimitat, que vol dir la plena aprovació en la Cambra d'aquest Projecte de Llei, de la qual ens felicitem.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Projecte de Llei de l'Estatut de la Funció Interventora

El Sr. PRESIDENT: Bé, acabades les intervencions per a explicació de vot, passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de l'Estatut de la Funció Interventora.

En nom del Consell Executiu, té la paraula per a la presentació de la iniciativa l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Culler): Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Projecte de Llei que es presenta respon al manament contingut en la Disposició final primera de la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Podria, doncs, afirmar-se que el compliment d'aquest imperatiu legal excusaria o, almenys, estalviaria en bona mesura la justificació de la seva presentació, però cal reconèixer també que desapropitar aquesta ocasió constituïria, pro-

bablement, un frau a la voluntat inequívoca del Govern de la Generalitat de posar en relleu la importància i transcendència que, per a l'acció administrativa i autonòmica, té el Projecte de Llei de l'Estatut de la Funció Interventora.

La triple esfera que es projecta..., l'exercici d'aquesta funció com a centre de control intern, com a centre directiu de la comptabilitat pública i com a centre de control financer respon a una acció clara i definida de sotmetre l'actuació de l'Administració de la Generalitat al control d'un organisme que actua amb plena autonomia respecte als òrgans i entitats subjectes a fiscalització.

És clar que el control intern es pot configurar, des d'un punt de vista merament especulatiu o teòric, de dues maneres: amb caràcter previ, a priori i a posteriori. Des de la mateixa perspectiva podria pensar-se, doncs, en la supressió de qualsevol tipus de control a priori, substituint-lo exclusivament per un tipus de control a posteriori a través d'un sistema d'auditories.

Això no obstant, ja la Llei de Finances Públiques de Catalunya va considerar oportú l'establiment d'un equilibri entre ambdós tipus de control, conjugant-los equilibradament. D'aquesta manera, tal com disposen els articles 67 a 73 d'aquesta Llei, hi ha un control a priori, mitjançant la intervenció de tots els actes, documents i expedients de l'Administració de la Generalitat dels quals puguin derivar drets i obligacions de contingut econòmic o moviment de fons o valors que l'article 74 amplia també a les entitats autònomes de caràcter administratiu dependents de la Generalitat.

En canvi, el control financer de les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial o financer i de les empreses públiques vinculades a la Generalitat, es farà mitjançant el procediment d'auditoria, flexibilitzant d'aquesta manera els criteris d'intervenció prèvia o crítica amb motiu de la qualificació mercantil de les seves operacions i mantenint tota l'agilitat de gestió necessària per a aquests tipus d'organismes.

El Projecte de Llei de l'Estatut de la Funció Interventora respecta plenament aquests principis, i als efectes d'allò previst en l'article 72 de la Llei de Finances Públiques, a més d'assenyalar l'objecte a assolir per la Funció Interventora, estableix les competències de la mateixa i precisa manera que l'exercici d'aquestes correspon, dins l'àmbit territorial de la Generalitat, al personal del cos d'interventors de la Generalitat.

És per això que ja en el mateix Preàmbul del Projecte de Llei s'estableix una clara distinció entre el que constitueix l'Estatut de la Funció Interventora, d'una banda, i l'Estatut de funcionaris que hauran de servir-la, i, en aquest sentit, la regulació apareix dividida en dues grans vessants; la primera, compresa en els articles 1 al 6, tracta de l'àmbit d'aplicació, article 1; l'autonomia en l'exercici de la funció respecte als òrgans i entitats subjectes a fiscalització, article 2; les funcions de la intervenció com a centre de control intern, com a centre directiu de la comptabilitat pública i com a centre de control financer de l'Administració de la Generalitat, article 3; la definició del cos d'interventors de la Generalitat com a cos especial, article 4; la consagració de la independència en l'exercici de les funcions dels interventors respecte a les autoritats, la gestió de les quals fiscalitza, article 5, i les relacions de dependència jeràrquica, funcional i orgànica dels interventors la gestió de les quals fiscalitzen, article 5, i les relacions de dependència jeràrquica, funcional i orgànica dels interventors, article 6.

La segona de les vessants alludides ve donada pels articles 7, 8 i 9 i la Disposició transitòria, que constitueixen l'Estatut dels funcionaris que tenen al seu càrrec la funció interventora, precisant els sistemes de nomenament de l'Interventor General de la Generalitat i de l'Interventor Adjunt per a la Seguretat Social, article 7, i els diversos sistemes d'accés al cos d'Interventors de la Generalitat, articles 8, 9 i Disposició transitòria, tenint en compte —i aquesta és una qüestió sobre la qual no cal insistir— que, entre el personal que pot cobrir i desenvolupar les esmentades funcions, els interventors de l'Estat no han estat transferits, mentre que només els interventors de la Seguretat Social, en els òrgans perifèrics d'aquesta, ho han estat, i que bona part dels interventors de l'Administració local han retornat —en els darrers anys— als seus llocs d'origen.

Una vegada més, senyores i senyors Diputats, amb l'aprovació d'aquest Projecte de Llei —si, com espero, aquesta Cambra avui el sanciona—, el Parlament de Catalunya serà pioner en la tasca de construir l'autonomia i en la tasca de construir la nova Administració autonòmica de l'Estat espanyol.

De fet, espero que no sorgeixin dificultats de cap mena a l'hora que aquesta Llei es porti a terme, ja que crec que l'autonomia financera és, sens dubte, condició *sine qua non* per portar a terme l'autonomia política.

Desgraciadament, moltes vegades ens trobem amb la dificultat del que en podríem dir l'autonomia de l'ingrés. Seria lamentable que també en l'autonomia de la despesa hi hagués aquestes dificultats com a conseqüència de voler separar de l'òrgan gestor o de la funció executiva, voler-hi superposar una administració diferent de la de la mateixa Generalitat. És per tot això, senyores i senyors Diputats, que els demano el vot a favor del Projecte de Llei de l'Estatut de la Funció Interventora.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La Comissió no ha nomenat ningú per presentar el Dictamen. Bé, tenim a aquest Projecte de Llei una esmena a la totalitat, de retorn al govern, del Grup Socialista.

Per al torn a favor de l'esmena a la totalitat té la paraula el Diputat senyor Santiburcio, en nom del Grup.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, estem davant d'una Llei eminentment tècnica, que és una Llei que neix fonamentalment de la Llei de Finances, en la mesura que aquesta Llei de Finances va manar al Consell Executiu la presentació d'aquesta Llei de la Funció Interventora al Parlament de Catalunya.

Les característiques d'aquesta Llei són fonamentalment dues: el contingut d'aquest Projecte de Llei és fonamentalment de fixar les funcions dels interventors de la Generalitat i, d'altra banda, desenvolupar les característiques i el model del cos d'interventors.

Aquest és el debat, senyor Conseller. No és el debat de si es crea o no el cos d'interventors. El cos d'interventors està creat en la Llei de Finances, i, per tant, aquí no es debat això. I vull dir això fonamentalment perquè vostè no hagi de fer suposicions sobre les nostres posicions polítiques i perquè en declaracions públiques vostè no hagi de fer un esforç d'imaginació, que sembla que no és prou oportú. Per tant, jo crec que el debat fonamentalment se situa en aquests dos eixos i la nostra posició i la nostra presentació de l'esmena a la totalitat es fonamenta, fo-

namentalment, en una qüestió central: si nosaltres —com a Parlament de Catalunya— creem a partir de diferents lleis parcials un cos rere un altre, sense un model definit a partir de la Llei de Funció Pública, estarem fent un absolut desgavell al si de l'Administració de la Generalitat, i, per tant, no estarem construint una Administració de la Generalitat que pugui ser al més eficaç possible.

Per tant, la nostra preocupació és que, sense tenir aquests principis inspiradors de què és un cos, com funciona, quin grau de permeabilitat té, quin grau de funcionalitat té, quina és la mobilitat, en definitiva, hem de donar la màxima flexibilitat a l'Administració perquè funcioni al millor possible. I és de tothom conegut que altres administracions, l'Administració central, l'Administració local, tenen una forta rigidesa, fonamentalment degut a això, degut a la forta diversificació de cossos i escales i que, per tant, aquesta és una preocupació que hem de tenir en compte. Hem d'intentar definir —abans d'entrar a crear cossos parcialment—, hem de definir el model global i a partir d'aquí desenvolupar —a partir de lleis concretes— els cossos concrets.

Per tant, aquesta és la nostra preocupació fonamental: intentar que l'Administració funcioni bé, que l'Administració sigui eficaç, i, per tant, no fer lleis que puguin hipotecar aquest futur.

Nosaltres volem deixar molt clar que aquesta és la nostra filosofia, per la qual hem presentat l'esmena a la totalitat, i volem deixar clar que aquesta és la nostra preocupació davant la Cambra, i, per això, nosaltres retirarem la nostra esmena, perquè volem deixar molt clar que la nostra posició no és una posició d'oposició que es posi en marxa la creació i el funcionament del cos d'interventors, sinó, fonamentalment, urgir la creació d'uns principis, d'uns criteris que defineixin el model global de la funció pública i, en concret, dels cossos de l'Administració de la Generalitat. És, per tant, per aquesta raó i perquè després no hi puguin haver acusacions que ens oposen a crear cossos que tinguin una bona funció en la intervenció de la despesa de la Generalitat, és per aquesta raó per la qual retirem la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Retirada l'esmena a la totalitat, evidentment no procedeix ni torn en contra ni posicionaments. Hauríem d'entrar ara, ja, a les esmenes a l'articulat, però donada l'hora que és sembla preferible deixar això per aquesta tarda.

Jo voldria indicar o anticipar a les senyores i senyors Diputats que aquesta tarda em veig obligat a proposar unes alteracions de l'ordre del dia, per diverses raons que exposarem, doncs, en el seu moment, i que, d'acord amb aquestes alteracions, podríem passar —aproximadament al voltant de les sis de la tarda— al punt vuit de l'ordre del dia: designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en substitució del senyor Joaquim Ferrer i Roca, dimissionari.

Per tant, doncs, jo voldria que totes les senyores i senyors Diputats tinguessin present que la votació per a aquesta designació tindrà lloc al voltant de les sis.

Se suspèn la sessió fins a les cinc de la tarda.

(La sessió se suspèn a tres quarts i vuit minuts de dues del migdia i es reprèn a un quart i mig de sis de la tarda.)

La sessió es reprèn a un quart i mig de sis de la tarda. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Al banc del Govern seu el President de la Generalitat, M. H. Sr. Jordi Pujol, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, tinc el sentiment de comunicar-vos que ha mort la mare del Diputat senyor Jordi Borja, i interpreto el sentiment de tots vostès adreçant-li, des d'aquí, el nostre condol. L'enterrament tindrà lloc demà al matí, a les 10, a la cripta de la Sagrada Família, i anticipo ja que per aquesta raó la sessió la reprendrem demà al matí a les onze.

Bé, continuem amb la discussió del Projecte de Llei de l'Estatut de la Funció Interventora. Hem de començar ara amb les esmenes a l'articulat i, en primer lloc, amb les esmenes número 2 i número 3, del Grup Socialista, que són esmenes generals a tots els articles als quals s'escaiguin, que proposen afegir, allà on diu «Conseller d'Economia i Finances», dir «Conseller d'Economia i Finances o el Conseller que acordi el Consell Executiu», i substituir allà on diu «Administració de la Generalitat» per «sector públic de la Generalitat». (El senyor Santiburcio demana per parlar.) Senyor Santiburcio?

El Sr. SANTIBURCIO: No, senyor President, per anunciar-li la retirada d'aquesta esmena, la número 2...

El Sr. PRESIDENT: La número 2. La número 3 també?

El Sr. SANTIBURCIO: No, la número 3 no, però la número 5, la 7 i la 8.

El Sr. PRESIDENT: 2, 7 i 8, eh? 5 també?

El Sr. SANTIBURCIO: 5 també.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Bé, doncs, ja que queda encara pendent l'esmena número 3 podríem començar amb la defensa d'aquesta esmena. El senyor Santiburcio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO (de l'escó estant): Senyor President, molt breument, aquesta esmena consisteix en la substitució, en tota la Llei, de l'expressió «Administració de la Generalitat» per «sector públic de la Generalitat». Això està fonamentalment en consonància amb el text de la Llei que estem veient, que és la Llei de la Funció Interventora, i en consonància amb la Llei de Finances, donat que els interventors han d'intervenir no solament a l'Administració de la Generalitat sinó que també han d'intervenir en el conjunt del sector públic de la Generalitat, donat que han d'intervenir en empreses públiques, organismes autònoms, etcètera. Per tant, en concordança amb el text de la Llei, plantegem la substitució d'«Administració de la Generalitat» per «sector públic de la Generalitat».

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President, també des de l'escó estant. El senyor Santiburcio ens diu que no és correcta la terminologia utilitzada en el Dictamen elaborat per la Comissió perquè no s'ajusta a tot el contingut d'actuacions i activitats de la Funció Interventora. Jo diria que és així, no és ben bé exacte parlar d'«Administració de la Generalitat» si ho

agafem en un sentit estricte; ara, si ho agafem en un sentit ampli, evidentment que sí. Jo el que voldria dir és que la terminologia proposada pel Grup esmenant també té una sèrie de defectes importants i, al meu judici, més greus, més considerables. Des d'un punt de vista purament formal, podríem dir que aquesta expressió, «sector públic de la Generalitat», és un partitiu reversible, perquè tant pot ser la Generalitat un subconjunt del sector públic com el sector públic un subsector de la Generalitat, la qual cosa seria incorrecta.

Tornant al fons del tema, en l'article 3, apartat 2 de la Llei de Finances Públiques, especifica, entre les activitats de la Funció Interventora, diu: «Correspondran, així mateix, a l'Administració financera les funcions atribuïdes a la Generalitat en matèria de tutela financera sobre les Corporacions locals de Catalunya.» Jo crec que en cap cas el Grup Socialista pretendria que dintre del sector públic de la Generalitat s'incloguessin els municipis. Per tant, tampoc seria exacta aquesta denominació que proposa el Grup Socialista, en aquest sentit diferent de la del Dictamen.

Jo crec, fins i tot, que seria més correcta una altra terminologia més d'acord amb la realitat, que és la que utilitza la mateixa Llei de Finances Públiques en l'article 79 i en la lletra e) de l'article 80, que és quan parla del sector públic de Catalunya, no de la Generalitat. Això eliminaria aquest problema, però en canvi, evidentment, en crearia un altre per la possible col·lisió d'un sector públic radicat a Catalunya —tipus perifèric de l'Estat o altres tipus— que no correspon a la Generalitat.

Per tant, encara que entenem que no és un tema de gran transcendència, tot fet i debatut, entenem que és més tradicional i més entenedor utilitzar aquesta terminologia que utilitza el Dictamen parlant d'«Administració de la Generalitat», perquè, en definitiva, no és el nom que fa la funció, perquè la mateixa Llei de Finances Públiques i la que ara pretenem aprovar ja descriu i clarifica i delimita exactament quines són les atribucions d'aquest organisme, d'aquest cos, i, per tant, en tots els casos seria insuficient un nom. I com dic, el nom no fa la cosa, i per això entenem que ja és suficientment clara i correcta la utilització que fa el Dictamen i no la que pretén el Grup Socialista. I, per tant, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, ara passem, doncs, a votació aquesta esmena número 3, del Grup Socialista, que s'estén a tot l'articulat de la Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 43 en contra i 5 abstencions.

Bé, entrem, doncs, als articles, i el primer article on hi ha esmena és l'article 2. Aquesta esmena es manté? (Pausa.) Molt bé, aleshores primer aprovarem el Dictamen per a l'article 1. És que com que se m'havia anunciat que hi havia diverses esmenes retirades per alleugerir el debat, volia assegurar-me que l'esmena següent es mantenia. A l'article primer, doncs, no hi ha cap esmena mantinguda.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb

l'article primer, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'article primer, al text del Dictamen, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara passem a l'article segon, en el qual hi ha l'esmena número 4, del Grup parlamentari del PSUC, que proposa la supressió de l'apartat 2. El senyor Lucchetti té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, en aquesta tranquil·la hora de la tarda crec que el que procedeix és retirar bastants esmenes. Aleshores, senyor President, jo anuncio la retirada de les nostres esmenes números 9 i 10.

El Sr. PRESIDENT: 9 i 10.

El Sr. LUCCHETTI: I anunciar que en aquest torn breu que faré ara defensaré les nostres esmenes 4, 6, 11, 12, 14 i 15, amb la qual cosa, amb una intervenció, aquest Diputat haurà explicat la posició del nostre Grup parlamentari respecte al Projecte de Llei de l'Estatut de la Funció Interventora.

El nostre Grup, per descomptat, i per això no ha presentat una esmena a la totalitat, entén perfectament la necessitat de la intervenció, de la funció interventora en una Administració. Des de la Llei General Pressupostària fins a les normes que regulen la intervenció en l'Administració de l'Estat hi ha tota una legislació que d'alguna manera s'ha tingut en compte, i a nosaltres ens sembla absolutament correcte el desenvolupament que s'ha fet de la Llei de la Funció Pública de Catalunya i la seva aplicació en aquest Estatut de la Funció Interventora, tot i que ens sembla tècnicament que aquest Estatut en alguns aspectes és una repetició de qüestions que ja apareixen especificades en la Llei de la Funció Pública. La necessitat de la intervenció —aquest matí ho explicava l'Honorable Conseller— és perquè representa un centre de la funció interventora de control intern i de control financer, d'una banda, i, d'altra, un centre directiu de comptabilitat pública. I a nosaltres ens sembla —insistim en això, perquè després voldria que quedés clar el sentit de les nostres esmenes—, ens sembla absolutament fonamental aquest exercici de la intervenció en els organismes i en els actes subjectes a control de l'Administració.

Però aquesta Llei, com aquest matí també es posava de manifest, té un doble vessant. D'una banda, aquest aspecte del que és estrictament l'activitat interventora, i per l'altra el que regula i crea un cos especial de funcionaris de la Generalitat, el Cos Especial d'Interventors de la Generalitat. També vull dir que estem plenament d'acord amb la creació d'aquest Cos; nosaltres no hi tenim cap objecció a fer, entre altres coses perquè nosaltres vam aprovar la Llei de Finances Públiques de la Generalitat de Catalunya, en la qual, en el seu article 72.3, es contemplava la creació d'aquest Cos. A nosaltres ens sembla, simplement, que no és en aquesta Llei, que és una Llei més aviat reglamentista i tècnica, on s'ha de crear precisament aquest Cos especial, i creiem que en cap Llei d'aquest tipus s'ha de crear aquest Cos especial. Nosaltres hem estat durant molt de temps, el nostre Grup parlamentari, jo diria reivindicant, demanant, exigint, suplicant que el Consell Executiu tirés endavant una Llei omnicomprendiva de tot el que és la funció pública aquí a Catalunya, que abordés aquest problema d'una manera global, que anés a aturar tot això que s'ha n'ha

dit desgavell, desori, i que jo amb llicència diria aquest «gallimaties» de la funció pública aquí a Catalunya, i que encara avui no tenim aquests criteris, tenim criteris, tenim esquitxos que han anat resolent problemes concrets, però no tenim aquesta Llei de la Funció Pública a Catalunya que a nosaltres ens sembla que és absolutament necessària, sense la qual, anar «trufant» la nostra legislació de cossos especials, sense aquesta Llei de la Funció pública global, ens sembla que és fer un pastís que pot arribar a ser absolutament incommestible.

És per això que nosaltres presentem aquesta esmena 14 nostra, de totes les que he dit que defensaria, que és la que al meu entendre té més sentit, esmena que llegiré perquè és molt curta. És l'addició d'una disposició addicional, que diu: «La creació del Cos Especial d'Interventors de la Generalitat, que preveu l'article 72.3 de la Llei de Finances Públiques a Catalunya, es farà dins de la Llei de la Funció Pública de Catalunya.» A nosaltres ens sembla que això hauria d'haver estat una obvietat que hauria d'haver tingut en compte el Consell Executiu, que no ha tingut en compte, i que per a nosaltres invalida aquesta Llei. I no hem presentat una esmena a la totalitat perquè, al mateix temps, entenem que tècnicament és necessària la funció interventora, i que és necessari que el Consell Executiu, que els organismes de la Generalitat se ceneixin a aquest control. A nosaltres ens sembla que presentar una esmena a la totalitat no era procedent, per això no ho hem fet, però sí, en canvi, volem demanar l'atenció del Parlament sobre aquest tema perquè ens sembla que aquesta Llei podria quedar sense..., avui crear el cos especial, i, en tot cas, si fos necessari i amb una discussió més global sobre el tema de la funció pública, abordar-ho en aquesta Llei de la Funció Pública que esperem que algun dia alguna legislatura creï.

Si més no, nosaltres, la creació de cossos especials, cossos d'élite, cossos privilegiats, com se'ls ha dit, a nosaltres ens sembla que és un mal sistema, i això ho vam dir, i afortunadament en altres ocasions el Consell Executiu ha rectificat. Jo recordaria l'intent de crear un cos també privilegiat d'advocats de la Generalitat; afortunadament es va retirar el Projecte de Llei. Nosaltres entenem que convindria també en aquesta Llei retirar aquesta referència específica a la creació del Cos Especial; pensem que no és necessari per seguir en aquesta fase provisional exercir la funció interventora. Aquesta Llei ja podria ajudar a desenvolupar el Reglament posterior, i, per tant, nosaltres demanem, senyores Diputades i senyors Diputats, el vot favorable a les nostres esmenes que he esmentat abans.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El Diputat senyor Escudé té la paraula per al torn en contra.

És que el senyor Escudé farà el torn en contra específicament sobre l'esmena número 4 o en general totes les que ha defensat el senyor Lucchetti?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor President, faré el torn en contra de la totalitat d'esmenes, perquè, com ja ha apuntat el mateix senyor Lucchetti, es tracta d'un conjunt d'esmenes que de forma molt cohesionada i molt correcta internament, des de l'Exposició de motius fins a les Disposicions addicionals i transitòries, va intentant treure tot vestigi, tot rastre, del Cos d'Interventors de la Generalitat de la Llei, i, com pretendré convèncer la Cambra immediatament, aquesta és la base, és l'essència d'aquest Projecte de Llei, i per això, evidentment, el

nostre Grup s'oposa a l'acceptació d'aquestes esmenes.

Aquest matí, quan l'illustre Diputat senyor Santiburcio ha fet la presentació de l'esmena a la totalitat, que després ha quedat estroncada el debat corresponent per retirada d'aquesta esmena a la totalitat, deia que es tractava, teníem davant una llei tècnica. Jo em permetria afegir-hi el concepte d'instrumental, tècnico-instrumental, perquè, realment, i aquest per a nosaltres és un tema, la fita bàsica de la nostra actuació al llarg del procés d'elaboració d'aquest Dictamen, aquesta situació, aquesta Llei que ara estem intentant aprovar no fa res més, no fa altra cosa que desplegar legislativament un imperatiu, un mandat que nosaltres mateixos, els legisladors, ens vam donar fa un temps a través de la Llei de finances públiques de Catalunya. Perquè també, com molt bé ha dit el senyor Santiburcio, aquí no es tracta, com ens deia el senyor Lucchetti, de crear el Cos d'Interventors de la Generalitat, sinó de regular-lo, perquè qui crea aquest cos és l'article, com el senyor Santiburcio ens recordava, l'article 72, apartat 3, de la Llei de Finances de la Generalitat, que ja està aprovada i en vigor.

I si el Consell Executiu ha portat aquest projecte i el nostre Grup i altres Grups li han donat suport total és perquè la Disposició final primera de la Llei de Finances Públiques precisament diu això, que als efectes d'això que diu l'article 72 el Consell Executiu aprovarà, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, i presentarà al Parlament un Projecte de Llei referit a l'Estatut de la Funció Interventora. Per tant, és imperatiu que nosaltres regulem aquest cos; per tant, no es tracta de crear un cos —el cos està creat— sinó que, per imperatiu de la llei-base o mare de què ara discutim, l'hem d'instrumentar. Per això nosaltres ens oposem a la totalitat d'aquestes esmenes que van lligades entre elles, i de forma molt especial a aquesta esmena número 14, a la qual es referia el senyor Lucchetti, perquè l'aprovació d'aquesta esmena significaria una contradicció flagrant amb el que ens manava i ens mana la Disposició final de la Llei de Finances Públiques.

Per tots aquests motius, nosaltres votarem en contra i demanaríem a les senyores i als senyors Diputats que fessin igualment.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem, doncs, a votar, seguint l'ordre de l'articulat —en aquest cas no hi ha motiu per modificar—, l'esmena número 4, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que demana la supressió de l'apartat 2 de l'article 2.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Bé, ara podem passar a votar el text del Dictamen. Si no hi hagués objecció del Grup del Partit Socialista Unificat, podríem votar conjuntament tot el Dictamen per a l'article 2 i per l'article 3. O prefereix la votació separada d'aquest apartat? No? *(Pausa.)* Bé, doncs aleshores votem el Dictamen per als articles 2 i 3, per als quals no hi ha esmena en aquest moment.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, articles 2 i 3, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen, articles 2 i 3, ha estat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

A l'article 4 hi ha l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que ja ha estat defensada.

Podem passar, doncs, directament, a votació l'esmena.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena número 6, del Grup parlamentari del PSUC, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Podem ara votar el text del Dictamen per a l'article 4 i, si no hi hagués inconvenient de ningú, votariem conjuntament els articles 5, 6 —als quals no hi ha cap esmena mantinguda en aquest moment— i l'article 7 —al qual no hi havia hagut cap esmena—, els articles 8 i 9 —als quals tampoc no hi ha cap esmena en aquest moment—, i deixariem la Disposició transitòria; és a dir, que hauríem acabat amb tots els articles. De manera que votariem ara el Dictamen, articles 4, 5, 6...

El Sr. LUCCHETTI *(de l'escó estant)*: Senyor President, li anunciem que l'11 també era retirada, eh? Si vol que repeteixi, senyor President, les esmenes retirades...

El Sr. PRESIDENT: Jo he entès que l'havia defensada, però no retirada. Si em vol repetir...

El Sr. LUCCHETTI: Perdó, perdó, volia dir defensada.

El Sr. PRESIDENT: Defensada.

El Sr. LUCCHETTI: Vull dir que, de fet, es pot...

El Sr. PRESIDENT: La retira.

El Sr. LUCCHETTI: No, no. *(Remor de veus.)* Si s'ha de votar, no es pot votar conjuntament, encara que l'hagi defensada abans?

El Sr. PRESIDENT: No. És a dir, primer s'ha de votar l'esmena, abans de votar el Dictamen.

El Sr. LUCCHETTI: Sí, senyor President, perdó.

El Sr. PRESIDENT: Retira l'esmena?

El Sr. LUCCHETTI: No, no.

El Sr. PRESIDENT: No? Doncs votem el Dictamen per als articles 4, 5, 6, 7, 8 i 9, als quals no hi ha cap esmena mantinguda.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor del Dictamen per a tots aquests articles, 4, 5, 6, 7, 8, 9, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els articles 4, 5, 6, 7, 8 i 9 han estat aprovats per unanimitat dels presents.

I ara arribarem a la Disposició transitòria, a la qual hi havia l'esmena número 11, del Grup del PSUC, que ha estat ja defensada, i aleshores ara anem a votar aquesta esmena.

El Sr. ESCUDÉ *(de l'escó estant)*: Perdó, perdó, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. ESCUDÉ: És que, com a conseqüència del Dictamen del Consell Consultiu, hi ha el Grup Socialista que en aquesta esmena, o afectant aquesta esmena indirectament, van presentar dues esmenes subsegüents, i aleshores aquest migdia hem

fet arribar a la Mesa una proposta de transacció que modifica aquesta Disposició transitòria sobre la base de la retirada de les esmenes subsegüents. Aleshores, la votació d'això ens perjudicaria l'acceptació de la Disposició transitòria en el redactat que es proposa a la transacció.

El Sr. PRESIDENT: Ja. D'acord. Per tant, abans de... En realitat, aquesta esmena transaccional no implica la retirada de l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Aleshores, aquesta esmena transaccional...

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*): Senyor President, de tota manera, per coherència, ja que nosaltres hem signat també la transaccional, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Perfecte, doncs. Bé, aleshores, retirada aquesta esmena, hi ha una esmena transaccional que porta la signatura de tots els Grups, que implica la retirada de les esmenes número 13 i número 16, del Grup Socialista, subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu, i que seria una esmena al text de la Disposició transitòria. (*Pausa.*)

Bé, en realitat, la Mesa està examinant si realment aquesta esmena és acceptable amb aquesta forma, no? Però, de tota manera, ja que el senyor Lucchetti accepta considerar-la transaccional amb l'esmena número 11, que retira, jo demanaria només que es fes constar aquí, en el paper aquest. Si això es fa constar que és esmena transaccional sobre les dues esmenes del Grup Socialista, subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu, i sobre l'esmena número 11, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Si realment es fa constar això, no hi ha cap inconvenient en l'admissió. (*Pausa.*)

Bé, aleshores demano al senyor Secretari que doni lectura a l'esmena.

El Sr. SECRETARI PRIMER: L'esmena transaccional a la Disposició transitòria proposa la supressió, del text del Dictamen, de les paraules «que abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei». És a dir, que el començament de la Disposició transitòria quedaria: «Els funcionaris adscrits o traspassats que hagin estat nomenats interventors de la Generalitat per disposició publicada...», i continuaria el text del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat.

Bé, aleshores votem el Dictamen per a l'esmena transaccional, amb la supressió que ha resultat d'aquesta votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen per a la Disposició transitòria, amb la supressió acordada, ha estat aprovat per unanimitat.

Arribem ara a les Disposicions addicionals. A la Disposició addicional primera queda ara només l'esmena número 12, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que proposa la supressió de tot el text. Senyor Lucchetti? Ah, l'ha defensada ja. I també s'ha fet un torn en contra. Podem passar, doncs, directament a votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena número 12 a la Disposició addicional primera, que es

posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A la Disposició addicional segona hi ha l'esmena número 14, del Grup parlamentari del PSU, que ha estat ja defensada.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*): Jo no sé si és que la Mesa és supersticiosa (*rialles*), però hi ha l'esmena número 13. L'esmena número 13, que jo no recordo haver retirat, senyor President, i demanaria poder intervenir sobre aquesta.

El Sr. PRESIDENT: Lamento aleshores que els serveis del Parlament ens hagin provocat això, però en els papers que ens han donat l'esmena número 13 és l'esmena número 1, subsegüent al Consell Consultiu, del Grup Socialista.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, segons el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 172, del 12 de gener del 84, l'esmena número 13...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, el paper que tinc posa esmena 17.

El Sr. LUCCHETTI: Jo demano disculpes. Potser sí que la Mesa és supersticiosa i ha suprimit el número 13 i l'ha convertit en el 17 (*rialles*), però jo...

El Sr. PRESIDENT: És l'esmena número 13...

El Sr. LUCCHETTI: A la Disposició addicional segona.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores haurem de demanar que els serveis del Parlament ens portin el text, que no el tenim.

El Sr. LUCCHETTI: Jo amb molt de gust li lliuro el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

El Sr. PRESIDENT: És la 14. Perdoni, aquí posa número 14, i jo he cregut sempre que el senyor Lucchetti havia defensat aquesta esmena que posava número 14. Ara resulta que no és la número 14, sinó que és la número 13.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, jo, la número 14, l'he defensada aferrissadament, i segurament la perdre d'aquí a poca estona (*rialles*). Però de la número 13 és la primera vegada que en faig esment.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, vol veure, senyor Lucchetti, aquest paper?

El Sr. LUCCHETTI: No, no, senyor President, estic convençut que vostè té el paper que diu això. Jo l'únic que dic és que al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* l'esmena número 13 és una altra.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, aleshores demanaria als serveis del Parlament que em portessin el *Butlletí* on figura la numeració a la qual es refereix el senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Número 172. I demano disculpes, senyor President, però ens hem de registrar...

El Sr. PRESIDENT: Estic segur que el senyor Lucchetti té raó, però voldria tenir el *Butlletí*, com és natural. (*Pausa.*)

Bé, hi ha hagut un error en fer el que s'anomena en argot parlamentari «el pegat». Aleshores resulta que el senyor Lucchetti, quan hem dit que defensava l'esmena 14, defensava l'esmena 14 que havia sortit al *Butlletí* 172, però que portava en «el pegat» el número 15, i que ara, quan jo deia de passar a votació l'esmena número 14, en realitat s'havia de passar a votació l'esmena número 13 del *Butlletí*, que portava el número 14 en «el pegat». De tota manera, està defensada. (*Pausa.*) Ah, no està defensada? Doncs el senyor Lucchetti té la paraula per

defensar-la.

El Sr. LUCCHETTI: Des de l'escó, senyor President, i demano disculpes, perquè, jo, això del pecat no és el meu tema. (*Rialles.*)

Senyor President, en la seva intervenció inicial, el senyor Cullerell deia que amb aquesta Llei s'era el pioner en el camí de la consolidació autonòmica. Ha utilitzat una frase com aquesta. Nosaltres pensem que amb aquesta Llei no s'és pioner, perquè, de fet, és una llei que entenem que comença la casa per la teulada, i la comença, un cop més, per la teulada i amb mala traça, ens sembla a nosaltres.

En la intervenció que he fet jo abans —que he intentat que fos breu com aquesta que he fet ara—, entenc que la resposta no era l'adequada. Nosaltres insistim que estem perquè existeixi la intervenció. El senyor Cullerell deia fa una estona que «ens voleu collar més?» Nosaltres no volem collar el senyor Cullerell (*rialles*), simplement pensem que, efectivament, convé que existeixi la funció interventora; nosaltres, això, no ho hem posat en dubte en cap moment. El tema que a nosaltres ens sembla, en canvi, perillós —hi insistim— és que en aquesta Llei s'amagui un altre tema, que és el tema de la Funció Pública, sense una llei prèvia de Funció Pública aquí, a Catalunya; aquest és el tema central de la nostra oposició.

De tota manera, senyor President, després d'insistir que aquest és el tema central, retirem l'esmena número 13 (*rialles*).

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (*Pausa.*) L'ha retirada? (*Remor de veus.*) Bé, aleshores, aquesta esmena número 13, retirada, ara queda per votar l'esmena número 14, que proposava una nova Disposició addicional, aquesta que ha estat defensada. (*Pausa.*)

Bé, anem a votar ara el Dictamen de les Disposicions addicionals primera i segona.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, Disposicions addicionals primera i segona, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El Dictamen, Disposicions addicionals primera i segona, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

L'esmena 14, que introduïa una nova Disposició addicional, ha estat defensada i hi ha hagut també el torn en contra; per tant, anem a votar directament l'esmena 14.

(*El senyor Lucchetti demana per parlar.*)

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*): Senyor President, em disculpo; nosaltres entenem que aquesta esmena i la següent, que també ha estat defensada, hauríem de considerar-les decaigudes...

El Sr. PRESIDENT: Decaigudes.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*): ...i no caldria votar-les.

El Sr. PRESIDENT: I no caldria votar-les; bé, doncs, la considerem decaiguda, igual com l'esmena número 15.

Bé, aleshores, amb aquestes condicions, hem arribat ja al final. Hem votat ja les Disposicions addicionals primera i segona; a l'Exposició de motius, l'única esmena que hi havia ha decaigut, com ens diu el senyor Lucchetti, i, aleshores, podem votar l'Exposició de motius i el títol de la Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'Exposició de motius i el títol de la Llei, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'Exposició de motius i el títol de la Llei han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem, doncs, a les explicacions de vot. El senyor Pedrós pel Grup de Centristes.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, d'una manera breu, aquesta Llei s'ha elaborat —com és en consciència de tots els senyors Diputats— com a conseqüència del mandat explícit de la Disposició final primera de la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

Aleshores, com a conseqüència d'això, crec que ens hem d'alegrar de tenir complertes dues coses, que són els dos continguts conjunts. Era necessari —creiem— fer-ho així i era possible fer-ho així. Després de conèixer el contingut del Dictamen del Consell Consultiu, crec que s'han reduït els dubtes que hi podia haver a aquest respecte, i aprovem, no solament la Funció Interventora, sinó la creació concreta i específica d'un cos general, el Cos d'Interventors de la Generalitat.

Les funcions de la intervenció són realment prou interessants; al llarg de la Llei així s'ha vist. En l'article 3, el contingut descriptiu d'aquesta és prou important en aquest respecte. En la funció interventora es concentren tres temes: el tema del control intern, el fet de ser el centre de la comptabilitat pública i, finalment, també, l'exercici del control financer extern.

Jo diria que aquesta Llei, en definitiva, ve a acabar de tancar allò que és un procés important que ha fet aquesta legislatura, que coincideix amb la darrera sessió del Ple d'aquest Parlament, en aquesta primera legislatura, d'haver resolt en l'àrea de la institucionalització financera de la Generalitat tres Lleis importants. La primera i bàsica, la Llei de Finances Públiques de Catalunya; la segona, la que vàrem aprovar dimecres de la setmana passada, de la Sindicatura de Comptes, i, en darrer terme, ens faltava acabar de construir aquest edifici d'institucionalització financera de l'Administració de la Generalitat, amb l'aprovació de la Llei d'avui. La funció interventora, conjuntament amb les funcions de la Sindicatura i la Llei de Finances Públiques, crec que permet parlar claríssimament, encara que en un àmbit limitatiu, legislatiu, perquè, en tot cas, aquesta Llei que aprovem avui —amb els seus dos continguts, segons que queda d'una manera palesa vist després d'estudiar amb una certa atenció el Dictamen del Consell Consultiu— hauria possiblement de ser necessàriament modificada si la legislació de l'Estat..., això és el que estableix el paràgraf primer de l'article 13 de la Llei del Procés Autòmic: que s'hauria de modificar, ajustant-ho.

Ara com ara, estem en condicions de regular-ho. Hem fet, d'acord amb el que se'ns diu i d'acord amb el que diu aquest precepte —Llei passada pel Tribunal Constitucional—, que, d'alguna manera, estem en condicions —utilitzant les «mismas reglas», per dir les mateixes paraules— de resoldre el tema. Per aquestes dues raons, perquè creiem que la Llei era necessària i possible que resolgués aquests dos temes, perquè creiem que la constitucionalitat d'aquesta és total i completa, i perquè ve a acabar de tancar com una clau de volta la institucionalització financera que aquest Parlament ha fet respecte a les finances de la Generalitat, per això hem donat ple suport al text del Dictamen que s'ha portat al Ple d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot?

(Pausa.) El senyor Hortalà, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana creu que amb l'aprovació d'aquesta Llei s'ha fet un pas endavant en el marc de consolidar les institucions financeres de Catalunya.

La nostra posició respecte a això va ésser, des d'un primer moment, favorable al tràmit d'aquesta Llei per dues raons molt concretes.

La primera, perquè, en definitiva, es tractava del desplegament de la Llei de Finances Públiques, i, en segon lloc, perquè creïem que una Llei d'aquest tipus, malgrat tot, era important de tenir-la, encara que no s'hagués legislat d'una manera específica sobre la Llei de la Funció Pública a Catalunya. Perquè, a més de la sentència del Tribunal Constitucional, que permet legislar en aquests temes encara que no es disposi de la llei de bases per part de l'Estat i la llei específica per part de Catalunya, a més a més d'això, l'organització, no de la intervenció —que, com a bastament s'ha dit, ja estava contemplada en la Llei de Finances Públiques—, sinó de les competències dels interventors, era quelcom absolutament necessari per intentar, sobre la base del control intern, l'organització central de la comptabilitat, i el control financer extern era absolutament necessari, com dic, per evitar la discrecionalitat financera en les actuacions dels serveis específics del Consell Executiu.

Per aquests motius, nosaltres vàrem estar d'acord amb el tràmit d'aquesta Llei i només hi vam aportar inicialment una esmena. Una esmena que en Comissió ja va estar incorporada al text, i ha estat incorporada en l'articulat específic de la Disposició addicional primera.

Aquesta esmena —que ha estat subjecta en Comissió i, en alguns aspectes, també ara en el Ple, esmena incorporada al text—, el que pretenia era introduir un caràcter tutelar sobre la composició del cos d'interventors i les possibles modificacions que aquest cos pugui experimentar a curt o a mitjà termini. Com tots vostès saben, el procés de transferències fa que concorrin a exercir la funció interventora en els organismes de la Generalitat tres tipus diferents d'interventors. Els interventors que provenen dels cossos d'interventors de l'Administració local; els interventors que provenen del Cos General —o del Cos específic— d'Interventors de l'Estat, i els dits també Interventors de la Seguretat Social, en funcions molt diferenciades.

Per tant, si no es fixava la quantia, la composició del cos, això podia ser una mena d'edifici que s'engreixés sistemàticament i amb un total descontrol. A nosaltres ens va interessar, d'acord amb l'organització institucional del Consell Executiu i dels seus organismes autònoms, fixar una plantilla que vàrem xifrar en trenta places. I, a més a més, que aquesta plantilla no es pogués modificar per prescripcions establertes en la Llei de Pressupost. Fixàvem trenta places i que les modificacions es fessin per llei específica. I això ens semblava bé, això, la Comissió ho va acceptar majoritàriament, això ha estat incorporat en el text i avui ja és llei, i ens congratulem que aquesta iniciativa hagi estat òbviament i darrerament acceptada per la Cambra.

Per acabar, també voldria afegir que en aquest tipus de llei —i ho vàrem advertir des del primer dia— ens preocupa la predisposició que d'una reglamentació d'aquesta mena es pot inferir sobre la creació indiscriminada de cossos específics d'Administració a Catalunya. Nosaltres estem en contra, en principi,

que hi hagi una gran quantitat de cossos específics. I, en canvi, a favor que la funció administrativa estigui a càrrec d'un cos general d'Administració.

Però hi ha una sèrie de funcions, entre les quals possiblement la intervenció sigui la de més relleu, que, pel seu contingut i la seva especialització, necessita en qualsevol supòsit, un cos específic. I, en aquest cas, l'existència d'un cos específic, d'un cos especial d'interventors, és quelcom absolutament justificat i quelcom absolutament necessari, i en cap cas contradiu —al nostre punt de vista— que el que és important per a l'eficàcia i economicitat de l'Administració és l'existència només —només, en sentit general— de cossos d'Administració de tipus genèric. Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Més explicacions de vot? (Pausa.) El senyor Escudé, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré ser molt breu perquè, com ja he indicat en una de les intervencions fent un torn en contra, la nostra idea central era la de donar compliment al precepte contingut en la Disposició Final Primera de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, i per això, doncs, trobava encertada la presentació d'aquest Projecte de Llei, i no sols encertat, sinó que fins i tot el nostre Grup parlamentari anguniejava pel fet que això no estigués encara endegat, donat que la redacció de l'article 72.3 de la Llei de Finances Públiques confiava tota aquesta importantíssima tasca, que ha estat destacada per altres oradors que m'han precedit ara fa poc, al cos d'interventors de la Generalitat, la confiava precisament a aquest caràcter de cos d'interventors de la Generalitat, cos que estava creat en teoria, però que no estava instrumentat a través d'aquest Projecte de Llei que ara ja és llei, i, aleshores, com recordaran les senyores i els senyors Diputats, es donava un termini breu perquè s'instrumentés aquesta Llei actual, i en això, com saben, hi ha hagut un cert retard.

Per tant, podríem dir que hi havia, o hi havia fins fa uns moments, una llacuna legal perquè unes funcions pròpies de tota organització mínimament organitzada no podrien ser complertes perquè les persones que les havien de fer, de realitzar, no existien en el terreny de la instrumentació, diguem-ne, quasi reglamentària. Per això, doncs, la importància que nosaltres donem a aquest fet. Aquí no es tracta, com algun senyor ponent, o algun senyor Diputat ens ha explicat, aquí, fa uns moments, d'activitats de peoners, de tirar la casa per la finestra... Fins i tot s'ha fet algun joc de paraules fàcil amb el cognom de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances... Jo voldria dir que, precisament, la Disposició addicional primera, que és una disposició que entenem nosaltres que sí que potser collava, constrenyia una mica l'actuació d'aquest cos, precisament aquest Grup ens hi ha votat encara en contra; vol dir que ens podria donar, teòricament, menys constricció de la que nosaltres estàvem disposats a acceptar.

Jo no sé si les senyores i els senyors Diputats que no han participat en els treballs de la Comissió d'Economia i Finances han tret una idea exacta del que han estat els treballs de la Comissió, perquè aquí, potser, una mica entre tots hem donat la sensació que hi havia unes grans contradiccions. Jo diria que no n'hi ha hagut pas tantes; al contrari, perquè de la trentena llarga d'esmenes que van presentar els Grups parlamentaris,

n'havien arribat al Ple, inicialment, una quinzena, i encara, com han vist, se n'han retirat moltes i fins i tot s'ha fet una transacció amb algunes d'aquestes esmenes.

Val a dir —això també s'ha dit aquí— que el nostre Grup va acceptar plenament tot allò que significava una aportació enriquidora o fins i tot original a aquest Projecte, i així es van admetre les esmenes d'Esquerra Republicana, les esmenes del Grup centrista, esmenes del Grup comunista i, evidentment, també, del Grup Socialista; una d'elles molt important, sobre el control d'eficàcia, que és un tema que és d'una gran transcendència.

Per tant, doncs, jo diria que, dels motius de contradicció que han sortit en aquesta tribuna, molts d'ells són molt secundaris i crec que cal dir que no poden emmascarar aquest consens general amb l'excepció notòria d'aquesta picabaralla que hem tingut amb el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya sobre l'existència o creació del cos. Per tota la resta, jo crec que tots ens podem felicitar, com s'ha dit també, que amb aquesta Llei coronem, gairebé, diria, tota una faceta de l'organització de les nostres institucions, almenys en el terreny financer, i ara sí que tenim tot un cos suficient i necessari per tenir un control perfecte, progressista i modern de tota l'actuació comptable i financera de la Generalitat.

Per tots aquests motius, nosaltres ens felicitem i els donem les gràcies a tots vostès per, en definitiva, haver aprovat aquesta Llei.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. LUCCHETTI: Senyores Diputades, senyors Diputats, senyor President, crec que és obligat, després de la discussió que hem tingut, i per no donar tampoc falses imatges, sortir aquí a reconèixer que el nostre Grup considera que aquesta és una Llei important, una Llei necessària i que hem donat, efectivament, com han dit els qui m'han precedit en la paraula, en l'explicació de vot, un pas endavant. Nosaltres, d'això, no en dubtem; no vam presentar esmena a la totalitat. Hem intentat de millorar la Llei amb esmenes concretes, algunes de les quals s'han incorporat ja al text, i, per tant, pensem que la nostra contribució ja hi és. Pensàvem que hi havia un tema, que era un tema important, i que no anava gens en detriment de la necessària intervenció, sinó que era simplement començar la casa per la teulada, i em sembla que a això fins i tot altres Diputats s'hi han referit i, d'alguna manera, hi han estat d'acord, en dir que estem creant cossos especials sense aquesta llei de la funció pública que els empari d'una manera més global. I és en aquest sentit que nosaltres defensàvem aquestes esmenes que ens semblava que haurien donat més coherència a aquest text, i més rigor, però, de tota manera, insistim que ens sembla que aquesta és una Llei important, i ja que estem al final de la legislatura i sembla que fem inventari de les coses que hem fet, jo recordaria que les peces importants, en el terreny de la política financera de la Generalitat, que hem anat construint al llarg d'aquests quatre anys, no són només la Llei de Finances Públiques, que, al meu entendre, segurament és la més important, la del Tribunal de Comptes, per descomptat importantíssima, i aquesta que hem aprovat avui, sinó que hi havia també la Llei de Patrimoni de la Generalitat, d'una gran importància i que a efectes, encara que només sigui d'inventari final, voldria

deixar-ne constància aquí.

Res més, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* No hi ha més explicacions de vot. Bé, en aquest cas, senyores i senyors Diputats, com que han estat presentats a la Mesa dos escrits signats per tots els Grups parlamentaris, el tràmit dels quals exigeix un acord de la Junta de Portaveus, interromprem la sessió per un temps que jo espero que serà molt curt, a fi de poder reunir immediatament la Junta de Portaveus. Jo demanaria a les senyores i als senyors Diputats que ni tan sols deixessin els seus escons, i pregaria als senyors Portaveus si volien pujar aquí dalt, i a veure si podíem resoldre això immediatament.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a un quart i sis minuts de set de la tarda i es reprèn al cap de set minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

A fi de poder tramitar, d'acord amb la voluntat de tots els Grups parlamentaris, diversos projectes de llei pendents en aquesta legislatura, els proposo les següents modificacions de l'ordre del dia. Ara mateix, és a dir, com a punts de l'ordre del dia que en l'ordre haurien de ser ara el 7 i el 8, proposo a la Cambra d'introduir una proposta de tots els Grups parlamentaris perquè es delegui a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost la competència legislativa plena per a l'aprovació del Projecte de Llei d'habilitació de crèdit extraordinari als serveis públics de radiodifusió i televisió i, també —aquest seria el punt 7—, com a punt 8 de l'ordre del dia, la proposta a la Cambra de delegar en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost la competència legislativa plena per a l'aprovació del Projecte de Llei per la qual s'autoritza la Generalitat de Catalunya per a la concessió d'un aval per a la construcció del nou teatre de la Passió d'Olesa. Faig aquesta proposta fent constar ja que la Mesa, per acord de la Junta de Portaveus, proposa a la Cambra que es delegui aquesta competència legislativa plena. Jo faig la proposta de modificació de l'ordre del dia, però la Mesa i la Junta de Portaveus estan d'acord perquè es faci la proposta de delegació de competència legislativa.

A més a més, proposo a la Cambra que com en els punts de l'ordre del dia que serien els que vindrien després de l'actual punt 22, però que amb aquests dos nous —si numeréssim d'acord amb els temes tractats— serien no el 23 i el 24, sinó el 25 i el 26, proposo, doncs, que s'inclogui en l'ordre del dia, als efectes de debat i votació, la Proposició de Llei de Modificació de l'article 85, de la Llei 4/83, del 9 de març, de Cooperatives de Catalunya, a tramitar amb lectura única, d'acord amb una decisió de la Mesa adoptada, escoltada ja la Junta de Portaveus; i, a més a més, que s'inclogui també en l'ordre del dia, com a últim punt, el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei sobre el personal eventual, contractat i interí al servei de la Generalitat en el període anterior al 1939.

De manera que, repeteixo, demano la inclusió de quatre qüestions en l'ordre del dia: dues d'aquestes qüestions es tracta de delegació a la Comissió d'Economia i Finances de la compe-

tència legislativa; les dues altres qüestions són, una, la tramitació en lectura única d'una Proposició de Llei i, després, la tramitació, el debat i votació d'un Projecte de Llei que el divendres, quan arribarem a aquests punts de l'ordre del dia, hauran ja complert tots els requisits reglamentaris.

A més a més, i a fi de preveure qualsevol circumstància que donés lloc que el debat no tingués el ritme que en aquest moment podríem suposar, proposo també que les interpellacions que porten ara els números 11, 12, 13 i 14 siguin posposades per després de la interpellació que porta ara el número 17.

En aquest cas es tracta, simplement, d'un canvi d'ordre.

Hi ha set interpellacions en l'ordre del dia d'aquesta sessió; les quatre primeres passarien després de les tres que estaven ordenades al final.

Senyores i senyors Diputats... *(pausa.)*

Sí, i després, perdó encara, hi ha una altra modificació de l'ordre del dia que cal fer d'acord amb el que ja he anticipat aquest matí, que és invertir l'ordre dels punts vuit i set que figuren en l'ordre del dia; és a dir, que fem passar la designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió abans de la discussió i votació del Dictamen sobre el Projecte de Llei pel qual s'adapta la normativa general electoral per a la celebració de les eleccions al Parlament de Catalunya.

La Cambra està d'acord amb aquesta proposta que fa la presidència? *(Pausa.)* Queda modificat, doncs, l'ordre del dia en la forma indicada, ja que ha merescut la proposta l'assentiment de la Cambra.

**Delegació de la competència legislativa plena
en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost
per a l'aprovació del Projecte de Llei
d'habilitació de crèdit extraordinari als serveis
públics de radiodifusió i televisió**

Passem, doncs, a l'examen de les dues propostes de conferir competència legislativa plena en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Recordo a les senyores i senyors Diputats que per a l'aprovació d'aquesta proposta cal una majoria de dos terços.

El senyor Secretari donarà lectura a la primera de les propostes.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Es preveu la delegació en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost de la competència legislativa plena per a l'aprovació del Projecte de Llei d'habilitació de crèdit extraordinari als serveis públics de radiodifusió i televisió.»

El Sr. PRESIDENT: Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha estat acceptada per 108 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Com que el quòrum de dos terços és 87 Diputats, el quòrum ha estat assolit, de manera que s'ha donat competència legislativa plena a la Comissió d'Economia i Finances per a aquest Projecte de Llei.

**Delegació de la competència legislativa plena
en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost
per a l'aprovació del Projecte de Llei
per a la concessió d'un aval per a la construcció
del nou teatre de la Passió d'Olesa**

Passem ara a l'altre Projecte de Llei.

El senyor Secretari donarà lectura a la proposta.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Es proposa la delegació en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost de la competència legislativa plena per a l'aprovació del Projecte de Llei per la qual s'autoritza la Generalitat de Catalunya per a la concessió d'un aval per a la construcció del nou teatre de la Passió d'Olesa.

El Sr. PRESIDENT: Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha estat aprovada per 108 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

S'ha assolit, també, el quòrum de dos terços.

(El senyor Viñals demana per parlar.) Senyor Viñals?

El Sr. VIÑALS: Senyor President, l'illustre Diputat senyor Josep Maria Corral demanaria poder explicar el seu vot.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Viñals, el senyor Corral pot demanar d'explicar el vot si parla en nom del Grup Mixt, encara que després faci els aclariments necessaris.

El Sr. VIÑALS: Naturalment, senyor President, és la nostra obligació.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Corral té la paraula.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, con toda la brevedad posible, para explicar este posicionamiento diferenciado al conjunto de la mayoría de los Diputados de la Cámara.

Y ha sido, en primer lugar, por considerar que todas estas dos iniciativas que se han planteado, es decir, llegan entradas con calzador, en un momento en que la acción de gobierno exige una planificación de las tareas y de las necesidades y es totalmente cierto y claro que en el tema concreto de la habilitación del crédito para la cuestión de radio y televisión es una cuestión que era preciso desde una acción de gobierno eficaz prever esta cuestión y, por lo tanto, haberlo presentado con el tiempo necesario; lo mismo en torno al otro tema.

Por lo tanto, en este terreno, pensar que no se pueden meter las cosas con un calzador.

Y, en segundo lugar, porque consideramos que la tramitación de los Proyectos de Ley tienen un marco reglamentario determinado, y que, por lo tanto, a excepción de determinados momentos en los que, no por falta de planificación ni de eficacia, sino por razones de fuerza mayor, exigan acogerse a la legislativa plena por parte de las Comisiones.

Y en este terreno consideramos que hay que seguir la tramitación tal y como corresponde y como se ha hecho en otras ocasiones.

Y, en tercer lugar, considerar que el Reglamento, en sus interpretaciones, tiene que hacerse en función de una igualdad para todo y que no en unos casos se interprete de una forma y en otros casos de otra.

Gracias, señor Presidente.

Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, suposo que no hi ha cap més explicació de vot i podem passar, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que, d'acord amb la modificació que ha estat feta, és la designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que substituirà el senyor Joaquim Ferrer i Roca, que ha dimitit. Bé, recordo també a les senyores i senyors Diputats que la votació —com vostès ja tenen costum de fer— es fa per paperetes, que el vot és secret, que els senyors Diputats seran cridats nominalment i que, perquè la designació sigui vàlida cal que s'assoleixi una majoria de dos terços. *(Pausa.)* Havent-se d'absentar el Molt Honorable senyor President de la Generalitat començarem la votació per ell, per comptes de seguir l'estricta ordre normal. Molt Honorable senyor President.

(Els I. Srs. Secretaris Primer i Segon llegeixen els noms de les I. Sres. Diputades i els I. Srs. Diputats, els quals procedeixen a votar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, el resultat de la votació ha estat el següent: Joan Sabata i Mir, 90 vots; Trinitat Neras, 2 vots; Concepció Ferrer, 2 vots; Jordi Costa i Riera, 1 vot; Maria Dolors Calvet, 1 vot; Josep Maria Corral, 1 vot; Joan Hortalà, 1 vot *(rialles)*; paperetes en blanc, 10; paperetes nul·les, 1. En aquest cas, el quòrum dels dos terços ha estat obtingut. Per tant, el senyor Joan Sabata ha estat designat membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Projecte de Llei per la qual s'adapta la normativa general actual per a la celebració de les eleccions del Parlament de Catalunya

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei per la qual s'adapta la normativa general actual per a la celebració de les eleccions del Parlament de Catalunya. El Consell Executiu desitja presentar la iniciativa? *(Pausa.)* No hi ha, doncs, presentació de la iniciativa. És que la Comissió desitja presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Aleshores, passem directament a la discussió d'aquest Dictamen. En aquest cas no hi ha esmenes a la totalitat, de manera que podem passar directament a l'articulat —senzill, aquesta vegada, ja que hi ha un article únic. En aquest article hi ha l'esmena número 1, del Grup Socialista, que és una esmena d'addició que proposa afegir un segon apartat. Per a la defensa de l'esmena té la paraula el Diputat senyor Lluís Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena és una esmena d'addició a l'article únic, apartat segon, que diu textualment: «Seran elegibles pel districte electoral comprès en l'àmbit territorial de la seva jurisdicció els alcaldes d'ajuntaments.» Aquí nosaltres, avui, en aquest Ple de la Cambra, ens trobem davant d'un Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local, pel qual es fa l'adaptació de la normativa general electoral per a les eleccions al Parlament de Catalunya de 1984.

Evidentment aquí estem davant d'una situació que el Consell Executiu hauria pogut preveure amb més anticipació, i ens trobem, per tant, amb una regulació, i a nosaltres ens sembla correcte que siguin competències del Consell Executiu allò que eren competències de l'Administració de l'Estat.

Atès que hi ha la voluntat de legislar pensant en les eleccions de 1984, nosaltres hem presentat aquesta esmena d'addició que, concretament, fa referència a la presentació d'alcaldes en l'àmbit territorial de la seva jurisdicció. Molt ràpidament, senyores i senyors Diputats. Tots vostès saben que les eleccions al Parlament de Catalunya es varen regir, per manca d'una llei electoral, d'acord amb el Reial Decret 20/77, de 18 de març, de les normes electorals. Lògicament, aquest Decret va néixer per tal de regir les primeres eleccions democràtiques. En aquest Decret, convé assenyalar que en el seu article 4 queda clar, i això és categòric, que no hi ha cap incompatibilitat amb la figura de l'alcalde, i, en canvi, el que sí que s'estableix és l'aspecte d'inelegibilitat. I a la mateixa Exposició de motius d'aquest Reial Decret, en el seu punt tercer, diu molt clarament: «Del aquí y ahora español se consideran inelegibles los titulares de cargos que en las más sólidas democracias no lo son, pero cuya intervención en estos primeros comicios podría devenir inconveniente a los efectos de conocer la mejor voluntad del pueblo español.» Què vol dir? Que érem al davant d'una situació de càrrecs no electius, i era per això que aquest Reial Decret intentava remarcar, en el seu article 4, apartat 2, un conjunt d'inelegibilitats en relació amb càrrecs no electius que podien sortir beneficiats en la primera contesa electoral. I és per això que l'apartat 4.2 diu, textualment: «Tampoco serán elegibles por el distrito o distritos comprendidos, o en todo o en parte, en el ámbito territorial de su jurisdicción.» És a dir, amb la interpretació d'aquest Reial Decret, òbviament, un alcalde no electe es podia presentar per a un àmbit jurisdiccional diferent d'aquell on ell actuava; és a dir, que l'alcalde de Barcelona es podia presentar per Girona, l'alcalde de Lleida es podia presentar per Tarragona, etcètera. És a dir, aquesta era la situació i la inspiració. Què vol dir? Que d'una forma o d'una altra ens trobem amb un reial decret que en la seva exposició de motius deia, molt clarament, que es tractava de regular «estos primeros comicios». Després tenim nosaltres la Constitució, i la Constitució en el seu article primer és categòrica i, per tant, no hi pot haver dubte en els principis d'inelegibilitat, incompatibilitat que ha establert la mateixa Constitució. El seu article primer, de fet, produeix, sens cap mena de dubte, una materialització en el que després són les eleccions municipals de 1979, i produeix una variació de la figura de l'alcalde, de tal manera que entre l'alcalde contemplat en el Reial Decret-ley i l'alcalde electiu existeixen unes diferències de naturalesa política i jurídica que fa que no puguin aplicar als alcaldes democràtics normes dirigides a alcaldes no electius.

En el moment que aquest Parlament discuteix la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, que lògicament el que fa és una inspiració en la Constitució, en el seu article 11, primer, regula molt clarament quins són, dins del Capítol II, dels Diputats, els afectats per causa d'inelegibilitat i incompatibilitat. I aquí, òbviament, el que hi ha és una inspiració clara en els principis constitucionals, i lògicament aquí no queda en cap moment, en cap moment, determinada la inelegibilitat dels alcaldes. És cert que té un apartat

tercer que diu que la llei electoral pot determinar altres clàusules d'inelegibilitat. És evident que aquí no estem per entrar en un Dictamen jurídic sobre si realment una regulació autonòmica d'una llei tan important com la Llei que vam aprovar aquí al Parlament de Catalunya té vigència o no té vigència. Aquí entrarien, evidentment, consideracions jurídiques, però és obvi que un acord polític en relació amb aquest tema fa o faria entendre que totes les forces polítiques hauríem d'admetre que si l'Estatut Interior, amb aquesta Llei tan important, no es planteja la inelegibilitat dels alcaldes, és obvi pensar que no hi hauria cap tipus d'interpretació difícil en aquest sentit.

Entraríem en un camp jurídic que crec que no és el camp en què hem d'entrar, sinó que hem d'entrar en uns altres tipus de consideracions. Atès que el pacte polític no va ser possible, atès que l'entesa de forces polítiques no va ser possible, atès que la interpretació d'una llei autonòmica no va ser possible i ha interessat molt més, des d'un punt de vista instrumental i d'interpretació, referir-se a un Reial Decret de l'Estat, en aquest cas, en lloc d'afirmar els plantejaments que aquest Parlament va refermar amb una majoria d'aquesta Cambra, és obvi que el pacte aquest polític hauria facilitat una interpretació clara d'allò que va regular el Parlament, no és possible perquè, lògicament, l'amenaça de qualsevol recurs en el si d'un procés electoral significaria una situació de descrèdit per a la mateixa institució i per al mateix Grup parlamentari que volgués emprendre una mesura d'aquestes característiques.

Jo, el que voldria assenyalar és que existeix una clara compatibilitat entre funcions, avui reconeguda aquesta compatibilitat entre funcions, que avui en aquesta Cambra hi ha una presència notable d'alcaldes: l'alcalde de Breda, l'alcalde de Rialb, l'alcalde de Palamós, l'alcalde de Salt, l'alcalde de la Seu d'Urgell, l'alcalde de Figueres, l'alcalde de Palafrugell. Hi són presents, en aquesta Cambra. Hi ha una presència qualificada d'alcaldes que, sens dubte, han tingut una presència positiva en el si del Parlament de Catalunya.

Per tant, jo el que voldria recordar és que la inspiració del Reial Decret de 1977 era una inspiració basada en càrrecs no electius, en càrrecs no electius. I avui tenim l'oportunitat de superar, a través d'aquesta disposició, un fet, que ja és un fet real, reconegut en aquesta Cambra, i admetre, per tant, que els principis constitucionals que varen inspirar la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat els referma aquesta Cambra autoafirmant-se en les definicions que en el seu moment va fer. I aquí no hi poden haver aprofitaments oportunistes per ningú, sinó que és una confirmació de la lectura constitucional que aquest mateix Parlament va fer en el moment que va desenvolupar aquesta Llei tan important que va ser aprovada per unanimitat d'aquesta Cambra.

No volem entrar en els terrenys d'interpretació jurídica. Podríem treure tot tipus d'interpretació jurídica en relació amb aquest tema, perquè és evident que sobre aquí planeja una actitud política perillosa per als Grups parlamentaris que vulguin emparar-se en el que és una disposició en situació pre-democràtica i situada lògicament en les primeres eleccions i que avui es considera que encara està en vigència. No vull entrar en aquesta lògica, perquè això ens portaria a un debat jurídic que no té més interès que fer una confrontació d'interpretacions en relació amb aquest tema.

Vull reafirmar l'absurd que es produeix quan un Diputat pot

ser alcalde i teòricament a un alcalde se li plantegen problemes d'inelegibilitat, si no és que hagi d'optar per unes fórmules complexes des del punt de vista jurídic i procedimental. Això és un contrasentit extraordinari que es produeix en el Parlament i en la societat catalana, perquè, en aquests moments, parlar que els alcaldes no poden estar en el Parlament de Catalunya, quan al Parlament de Catalunya hi ha nombrosos alcaldes avui presents i que fan una tasca positiva, i quan el fet de la incompatibilitat no és el que es planteja, sinó que es planteja una inelegibilitat en funció d'una característica no electiva que venia de 1977, és un plantejament, des del punt de vista jurídic, des del punt de vista de plantejament seriós del que ha de ser la vida parlamentària, si més no, clarament dubtós.

Ens podríem referir als aspectes de la història del nostre país. Jo tinc una llarga llista de Diputats del Parlament de Catalunya que varen ser alcaldes. I aquí hi ha una tradició extraordinària, de totes les forces polítiques del moment, i aquí podríem citar des d'en Carles Pi-Sunyer, en Pere Lloret, en Joan Bancells, en Josep Folch, en Joan Selves i Carner, etcètera, etcètera, de diversos partits polítics. I podríem veure la importància que en aquell moment tigué la presència de persones que estaven vinculades a l'activitat local de Catalunya, bé sigui a nivell de regidor, bé sigui a nivell d'alcalde, en el si de la vida parlamentària de Catalunya, en la seva màxima institució legislativa, com és el Parlament de Catalunya.

Aquest és un fet que ens portaria a una llarga ressenya d'aquesta història, però és clar i és evident que aquest fet es produeix en el si de la nostra història, i, per tant, la tradició de l'autonomisme català ha passat sempre per entendre que no es pot barrar el pas a la presència d'alcaldes al Parlament de Catalunya i s'ha permès sempre aquesta presència d'alcaldes al Parlament de Catalunya. I fixin-se bé, senyores i senyores Diputats del Parlament de Catalunya, que jo dic «barrar el pas», és a dir, a partir de l'article primer de la Constitució entendre que aquesta situació pot produir-se a nivell de Parlament de Catalunya no és res més que situar els alcaldes en una situació d'indefensió comparativa i, sobretot, sense cap mena de dubte, a partir del joc estrany i confús que produeixen les interpretacions de la legislació que tenim damunt la taula, si la interpretem de forma restrictiva, és a dir, si ens referim sempre al Decret de 1977.

I podríem parlar de l'experiència a Europa, i podríem parlar de tot un conjunt d'experiències de països i m'allargaria molt en les exposicions de quines són les formulacions de cadascun dels països. Però a mi m'agradaria fer molta incidència en un tema que a mi em sembla central. A Catalunya, li convé una extraordinària sensibilitat des de la perspectiva d'entendre que la sintonia i l'entesa entre les institucions de Catalunya ha de ser un element cabdal de la nostra orientació política. Amb la confusió de càrrecs elegits directament o indirectament, entre càrrecs d'Administració local, Parlaments autònoms, Congrés dels Diputats i Senat es produeix una absoluta desconexió entre el que hauria de ser lògicament la realitat de Catalunya amb l'Administració local de Catalunya. Creiem nosaltres que aquest tipus de divorci, aquest tipus de plantejament, aquest tipus de situació anòmala i equívoca no beneficia la potencialitat del mateix Parlament de Catalunya, i el Parlament de Catalunya, òbviament, amb una presència d'alcaldes —i per tant no barrant el pas als alcaldes—, a part de reconduir una tradició

que és nostra i és la dels altres països, el que fem és un procés d'unificació de vies polítiques i d'expressions polítiques amb aquells homes i dones que amb una experiència municipal, sense cap mena de dubte, poden aportar experiències notables i importants al Parlament de Catalunya.

Crec que aquesta consideració és bàsica i és fonamental. Imaginin-se vostès una presència al Parlament de Catalunya —per posar un exemple molt simple— dels dos Presidents de les Agrupacions de Municipis legalment constituïdes a Catalunya. Sense cap mena de dubte, això dóna una força, la presència d'aquests càrrecs representatius en el si del Parlament de Catalunya, i ho cito a títol d'exemple, perquè no es tracta d'emfasitzar la característica d'un alcalde en concret, o la qualitat d'un alcalde en concret, sinó que del que es tracta és d'emfasitzar el principi bàsic i fonamental que els alcaldes no són inelegibles a les eleccions al Parlament de Catalunya.

I crec que per aquests principis, que inspirant-se en la Constitució, que reconeixent la nostra tradició, que refermant els principis que varem adoptar nosaltres amb la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu —que, d'una manera o d'una altra, venien a donar un recolzament, sens cap mena de dubte, a aquests principis constitucionals—, que recolzant-nos, per tant, en aquests principis que, per nosaltres, són bàsics i són fonamentals, creiem nosaltres que és del tot necessària la presència dels alcaldes al Parlament de Catalunya. Però nosaltres el que no fem és la reivindicació de la presència o no presència, perquè ja hi són, sinó la superació de l'absurd que es produeix, havent-hi avui com hi ha alcaldes al Parlament de Catalunya; que es produeixi aquesta situació jurídica anòmala que un Diputat pugui presentar-se per a alcalde i que un alcalde teòricament no pugui presentar-se per a Diputat, si no és que hagi de fer un procediment que tots vostès coneixen i que, sense cap mena de dubte, és un procediment que planteja unes dificultats i absurdes formalitats, quan el tema és molt simple de resoldre, acceptant que per a les eleccions de 1984 els alcaldes puguin presentar-se per la seva jurisdicció.

Aquests són els elements, sintèticament, que han portat el Grup Socialista a presentar aquesta esmena. Nosaltres sabem perfectament per què no ha tirat endavant una llei electoral durant aquesta legislatura. La situació d'un govern minoritari dificultava un plantejament que fes posar d'acord el que havien estat els Grups parlamentaris que tradicionalment han donat suport a aquest govern minoritari. Nosaltres el que sí que entenem és que és bo que, davant d'aquestes eleccions, pugui resoldre's un problema que, per absurd, dificulta l'entesa de la població d'un tema que és absolutament elemental, absolutament de justícia i absolutament positiu des del punt de vista de la potencialitat del Parlament.

Però a nosaltres no ens preocupa tant la potencialitat o no potencialitat del Parlament —que podríem, per tant, estendre'ns en aquesta teoria. El que a nosaltres ens preocupa és que tots aquells ciutadans de Catalunya, i, en aquest cas, els alcaldes, després de la proclamació de la Constitució, després de la valoració que nosaltres en fem amb la nostra Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, no siguin considerats inelegibles perquè, evidentment, això és un atemptat a una possibilitat constitucional individual. I aquest em sembla que és un element suficientment important de reflexió. Si nosaltres volem convertir aquest país en un país en què no hi hagi

equivocs, en un país on no hi hagi barroquismes, en un país on no hi hagi dobles intencions i dobles interpretacions, en un país que resulta que una força política —la primera que parla de dimissions d'alcades— no vol afrontar aquest tema, si nosaltres volem anar fent un tripijoc continuat en relació amb aquest tema, evidentment no plantegin en aquests moments el seu vot favorable a aquesta posició.

Però si el que nosaltres volem fer és una clarificació d'un tret elemental, que forma part de la nostra tradició, que resol dificultats jurídiques interpretatòries que avui hi ha, que reafirma el que el Parlament de Catalunya va consagrar en una Llei, a l'espera d'una llei electoral, que restitueix un principi a partir de la Constitució, que els alcaldes puguin ser elegibles, jo crec sincerament que, per resoldre precisament les irracionalitats que es produeixen en tot aquest procés, és important la votació d'aquesta esmena pel que fa referència al fet que siguin elegibles, pel districte electoral comprès a l'àmbit territorial de la seva jurisdicció, els alcaldes d'ajuntaments.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? El Diputat senyor Jaume Camps té la paraula per al torn en contra.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, també amb tanta brevetat com el senyor Armet, i en síntesi, per oposar-nos a l'esmena socialista. I, en primer lloc, el que hem de fer, òbviament, és situar el marc legal de la qüestió. Més que situar el marc legal de la qüestió, que el senyor Armet ja ho ha fet, hauríem d'assenyalar, hauríem de conèixer, què vol el Projecte i què vol l'esmena, perquè, evidentment, encara que aquest no és un tema de congruència, lògicament les esmenes han de ser congruents, encara que sigui per diferir-hi amb el que vol el Projecte. I el Projecte de Llei, d'article únic, per cert, no urgent i amb calçador i a correuita: al moment adequat, abans de les eleccions. Per què? Perquè aquest Projecte pretén únicament i exclusivament adaptar la normativa electoral general a l'Estat a les eleccions del proper Parlament de Catalunya. Res més. Punt. Res més.

Atès que no disposem avui encara, per les raons que sigui, aquesta primera legislatura no hem pogut fer la llei electoral de Catalunya que ens mana l'Estatut, es pretén una simple adaptació formal, i res més. Es pretén que el que feien els governadors civils ho faci ara la Generalitat. Res més. Allà on diu *Butlletí Oficial de l'Estat* es diu *Diari Oficial de la Generalitat*. És un canvi formal. No és cap modificació de la llei electoral. Què pretén l'esmena? El Projecte pretén això. L'esmena, què pretén? Canviar les regles del joc, encara que sigui parcialment, cinc minuts abans de començar el partit, i això no és lícit, ens sembla que no és lícit. Situem la inelegibilitat. Al Reial Decret, famós Reial Decret 20/1977, de 18 de març, aquest Decret serà tan pre-democràtic com vulgui, serà tan obsolet com vulgui, però, ho és únicament en aquest aspecte? Ho és en molts altres. Evidentment, el que no es pot dir és que aquest Decret és inconstitucional; aquest Decret està vigent, senyor Armet, i no està vigent ara, està vigent fa sis anys. I aquest Decret ha servit per celebrar les eleccions, les dues de 1979, les autonòmiques de 1980, les de 1983 —entre parèntesis, majoria socialista absoluta a la Cambra durant un any—, i ara ha de servir lògicament per celebrar com a norma, com a regles de joc, les del proper 29 d'abril —ens agradi o no ens

agradi. Escolti'm, és que ara, sense llei electoral del Parlament de Catalunya, hem de posar-nos a modificar una llei de l'Estat que ha estat vigent durant sis anys, i que vostès, senyors socialistes, quan van modificar l'any 1983 la Llei orgànica que modifica la Llei electoral local, quina millor oportunitat per modificar aquest absurd, aquesta bestiesa, aquesta incongruència, aquesta titlla, gairebé, d'inconstitucionalitat; tenien una oportunitat claríssima. El senyor Ministre de la Quadra diu —i cito el *Diari de Sessions* del 27 de gener de 1983— que no calia, que aquest tema no era urgent i que, lògicament, abans de les eleccions no es podien canviar les regles del joc. Estem d'acord amb el Ministre de la Quadra, en aquest cas. (*Rialles.*)

És, doncs, una normativa segurament obsoleta, segurament desfasada; no és l'únic aspecte: segurament n'hi ha molts d'altres. Ens sembla, per exemple, que per què no tocar les circumscripcions electorals? Per què no tocar mil altres aspectes? Parlant d'inelegibilitats, per què precisament només la dels alcaldes? Per què no en suprimim d'altres? I que no se'ns esmenti la Constitució. La Constitució, certament, inspira aquest principi. Jo estic d'acord amb el senyor Armet, i no el contradic, que segurament la posada d'aquesta qüestió d'inelegibilitat ve donada per barrar el pas dels alcaldes franquistes a les eleccions. És possible, és gairebé segur. Ara bé, això no és motiu per dir-nos que ara hem de canviar parcialment una llei electoral que ha servit durant sis eleccions, i, a corre-cuita, amb una esmena parcial, parlant de necessitats o de tripijocs, jo no ho sé exactament, no utilitzaria aquestes paraules. I que no ens parli de l'Estatut Interior; l'Estatut Interior marca amb un principi constitucional, en el seu article 11, unes inelegibilitats, però les defereix, i totes les altres que marqui la llei electoral. Quan discutim la llei electoral, senyor Armet, estigui segur que ens posarem d'acord en aquest aspecte. Estigui'n ben segur.

Ens oposem a l'esmena, doncs, primer, perquè és inoportuna; segon, perquè és parcial. No podem realment canviar-ho només parcialment, perquè està fora de context, i, sobretot, no volem establir ara una discussió doctrinal, una discussió sobre els avantatges o desavantatges que els alcaldes siguin inelegibles, que no incompatibles.

No podem apellar el dret comparat. El dret comparat dona peu a trobar solucions de tota mena. Tenim, per exemple, a Itàlia —no els estic parlant de països llunyans, països de la nostra esfera— hi ha aquesta inelegibilitat, no únicament a la Constitució, sinó a la llei electoral i a tots els estatuts especials, com els de Sardenya, el de Friül, etcètera, tots els estatuts nacionals. Tenim a Bèlgica una inelegibilitat *de facto*. Tenim a Holanda un rigorosíssim sistema d'incompatibilitats, que, *de facto*, impedeix la presentació d'alcaldes. Que no se'ns parli de l'exemple francès, perquè llavors, si fem la modificació, senyor Armet, fem-la bé. El sistema francès preveu un sistema de suplències que vostè no preveu en la seva esmena. Llavors sí que podria arribar a ser compatible.

No vull parlar de la tradició històrica catalana; la respectem profundament. Lamentablement aquesta tradició històrica catalana va ser en tan curts períodes democràtics que, quan parlem de tradició històrica parlamentària, hem de parlar més aviat del que va ser en la clandestinitat, i potser aquesta tradició parlamentària va ser tan reduïda que és un antecedent, un antecedent molt vàlid, però que res té a veure en el tema de què

estem parlant.

Acostament als problemes de l'administrat. Evidentment. Però, és que algú dubta que els Diputats d'aquesta Cambra no estan a la vora dels problemes dels administrats? És que, senyor Armet, em sembla que estem confonent la característica del Diputat parlamentari; el Diputat elegit en unes eleccions és representant de la voluntat popular, d'acord amb la seva ideologia, amb unes ideologies. Vostè està defensant alguna cosa que sona —no dic que ho sigui— a un corporativisme d'alcaldes, és una representació de caire diferent. Aquesta Cambra té una representació política —i ho vam discutir a l'Estatut Interior—, de globalment representar el poble de Catalunya, no pas per sectors acostats al Ministre. Miri, a mi m'ha sabut greu... Hi ha arguments, hi ha molts arguments, no hi insistiré. Hi ha arguments, per exemple, de dir que les funcions d'alcalde són una tasca tan pesada, tan dura, tan complexa, que la fan molt difícil de compatibilitzar amb una tasca parlamentària, i aquest és un argument que podria dir-li. A mi m'ha sabut greu que vostè em cités, que vostè digués, que titllés gairebé d'inconstitucional aquesta posició negativa i que parlés de tripijocs. Un company seu del partit, il·lustre company del partit, en unes declaracions al diari, va dir que era surrealista aquesta posició, i que en tota la història del parlamentarisme és difícil trobar una situació semblant. Home, jo no m'he repassat la història del parlamentarisme; el que sí que m'he repassat, per exemple, és el que el Grup Socialista defensava en l'única ocasió, l'única, en què aquest tema s'ha discutit a l'Estat espanyol, des del famós Decret de 1977. M'estic referint a la Llei electoral aprovada pel Parlament d'Euskadi el 20 de novembre de 1983. I aquesta posició surrealista, inconstitucional, tripijoc, absurda, la defensava el representant socialista, il·lustre senyor Moreno Lombardero, amb uns arguments alguns dels quals jo no comparteixo, però que em permetré dir-li: «¿Por qué nosotros pedimos esto? Por una sencilla razón.» S'està referint a la inelegibilitat dels alcaldes. El Grup Socialista deia que «¿Por qué pedimos esto? Por una sencilla razón. Porque, por un lado, los intereses que defienden unos y otros son distintos» —cert—, «y por otro lado» —i aquí ja es va passar— «por una limpieza de la elección. Pretendemos que las elecciones sean lo más puras posibles, lo más limpias, para que no intervengan otros factores, más no se qué la ideología. Que no haya otras incitaciones a los electores; que sea la ideología la que presente cada candidato...», la doctrina política, etcètera. «El programa electoral que presenta él o el Grupo a que pertenece, y no otras consideraciones de tipo ajenas a ésta.» I quines són aquestes altres consideracions? La cosa és forta. «Dado el poder que pueden alcanzar y que, de hecho, alcanzan los alcaldes, sus posibilidades de intervención, sobre todo de intervención económica también, pues es indudable que pueden tener una intervención un poco tortuosa en el proceso electoral, o que podría pensarse que el voto de las personas estuviera dirigido por estos móviles que no serían móviles correctos. Podría llegar el alcalde y podría convertirse en una especie, no sólo de cacique, sino otra cosa más importante: una especie de muñidor electoral.» En això estic d'acord, això sí que és surrealista. «Es posible que una serie de subvenciones, que una serie de posibilidades, que una serie de puestos, que pueden dar, hubiesen estado en relación precisamente con estas elecciones. Porque debe guardarse esta imagen de las elecciones, es por lo que nos-

otros creemos», etcètera, ens hi oposem. I donaven un segon argument, i, en aquest, hi estem d'acord. Nosaltres no participem en la «munyidora» electoral, ni hi estem d'acord, ni pensem que cap alcalde s'hi ofereixi.

Un segon argument que deia el senyor Moreno Lombardero es referia «a la necesidad que tienen los puestos que ocupan, de dedicarse ellos con intensidad, con una gran intensidad...», i que això els fa ser incompatibles amb la condició de Diputat, li contestava l'autor del projecte referint-se que, evidentment, que no, que més importància, més possibilitats tenia el Ministre, i el senyor Moreno Lombardero —no els ho llegiré— insistia: «No, no, és que un Ministre no es veu. El que està a la vora de la munyidora és el que està més a la vora. I refermava un segon argument, que, aquest, sí que el llegiré perquè em sembla de tota validesa.

«Y habla usted de todos los alcaldes...», Home, no, de tots els alcaldes, perquè hi ha l'alcalde de..., etcètera, de Maçanet de la Selva —no s'ofengui— potser no té aquesta incompatibilitat, no té aquesta inseguretat.

«No, no, no» —el senyor socialista deia—, «todos los alcaldes. Claro que todos los alcaldes, porque los alcaldes de las ciudades grandes no podrán, por lo que tienen que hacer, dedicarse a las dos cosas, y los de los pequeños, pues, qué va a ocurrir? Pues que los alcaldes de los pueblos pequeños, si son parlamentarios, van a actuar exclusivamente como parlamentarios, que es un puesto mucho más importante que el de alcalde, y van a dejar abandonados estos intereses menores. Pero el alcalde necesita estar ahí, cercano a sus vecinos.»

Bé, jo estic d'acord amb aquesta defensa; té algun punt, per part del senyor Moreno Lombardero, de surrealista. En tot cas, vull dir-li, senyor Armet, que, quant als arguments a favor o en contra de la presència d'alcaldes a la Generalitat, hi ha arguments de tot tipus, i es poden discutir i es poden valorar. Es pot establir un sistema adequat a suplències, es pot fer amb tota calma una llei electoral del Parlament de Catalunya. Però, ara, pretendre modificar la decisió de l'Estat a corre-cuita, home, i amb una miqueta ... —deixem-ho estar—, no ens sembla oportú. I, per això, nosaltres ens oposem a aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació aquesta esmena número 1 (*El senyor Ribó demana per parlar.*) Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres demanàriem que, donada la importància del tema, i el debat, que és pràcticament, com ha dit el Diputat de Convergència i Unió, un debat d'una esmena que planteja una totalitat al text, que hi hagués un torn de posicionament dels Grups abans de la seva votació per a major informació de tots els Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, aquesta esmena no té res a veure amb la totalitat del text, perquè és una esmena d'addició. A més a més, és un projecte de llei extraordinàriament simple —article únic—, i el Reglament preveu que les posicions dels Grups es manifestin en l'explicació de vot.

De manera que passem a votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El resultat de la votació ha estat el següent: a favor, 33 vots; en contra, 59; abstencions, 3.

L'esmena, doncs, ha estat rebutjada.

Passem ara, doncs, a votar el text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article únic i, si no hi ha inconvenient —que crec que no n'hi ha d'haver—, per a la Disposició final...

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article únic i la Disposició final, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen, per a l'article únic d'aquesta Llei i la Disposició final han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Ens queda, ara, l'Exposició de motius, a la qual hi ha dues esmenes: l'esmena número 2 i l'esmena número 3, del Grup Socialista. El senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Senyor President, es pot considerar que decauen, especialment la 3, i, llavors, la 2 és un aclariment, no té cap més importància.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, les esmenes 2 i 3 poden considerar-se decaigudes o sense interès ja, vist el resultat de la votació.

Aleshores, passarem a votació l'Exposició... —el Preàmbul, millor dit, ja que no porta el nom d'Exposició de motius—, el Preàmbul i el títol de la llei.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Preàmbul i el títol de la llei, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El Preàmbul i el títol de la Llei han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem, ara, al torn d'explicació de vot. El senyor Viñals, en nom del Grup...

El Sr. VIÑALS (*de l'escó estant*): No, senyor President, amb el seu permís, el senyor Albert Planasdemunt.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Albert Planasdemunt, en nom del Grup Mixt.

El Sr. PLANASDEMUNT: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, una vegada més pujo a aquesta tribuna no per defensar l'opinió del Grup Mixt, sinó per defensar, senyor President, el punt de vista particular sobre el tema de què hem tractat.

I m'han mogut a pujar unes afirmacions que aquí s'han fet, en les quals, per la lectura que s'ha donat d'un document que es diu que és del senyor López Lombardero, en el qual s'afirmava que els alcaldes, si accedien al càrrec de Diputat, no complien el seu deure com a alcalde, pel fet de considerar més important el càrrec de Diputat i dedicar-se més a aquest.

En aquesta Cambra es troben —com ja s'ha dit abans— bastants alcaldes de pobles de les nostres comarques, i crec que la majoria d'ells, gairebé podria dir absolutament tots ells, d'ençà que des de fa un any han estat elegits alcaldes, han complert els seus deures de Diputats. Jo voldria que si hi ha algun President d'alguna Comissió d'aquí de la qual el Diputat que està parlant forma part, pugui dir si aquest ha faltat alguna vegada en una ponència o en una Comissió i ha fallat mai en la tasca que li ha estat encomanada.

Per tant, crec que no és vàlida aquesta comparació que s'ha fet des d'aquí. Jo m'he abstingut en la votació d'aquesta esmena socialista, perquè estic amb els meus dubtes quant a l'oportunitat de la presentació d'aquesta esmena, quant a la voluntat política, realment, que això prosperés, ja que —des del meu entendre— hi havia oportunitat durant el temps de legislatura per haver-se corregit això que jo considero un defecte, que considero una utopia, que un alcalde sigui inelegible, i, en canvi, no sigui incompatible. Si s'hagués modificat, tal com preveu l'Estatut de Catalunya, la demarcació territorial per a les eleccions, avui, possiblement, no ens trobaríem en aquest cas.

Jo voldria recomanar als senyors i a les senyores Diputats —i doni'm llicència per fer-ho— que són avui en aquesta Cambra i que es trobaran en la propera legislatura que no posin bastons a la roda, perquè en la propera legislatura es pugui rectificar això que avui —i potser amb raó—, per la seva inoportunitat, no hem pogut rectificar. Però estic convençut que hem fet un flac servei al poble de Catalunya en no deixar que alcaldes de les comarques i de pobles de les terres catalanes no puguin venir a representar els ciutadans de Catalunya en aquesta Cambra. Perquè és ben cert que els parlamentaris tenim contacte amb el nostre poble, però també és ben cert que, com els alcaldes que viuen dia i nit al costat dels seus administrats i que coneixen els seus problemes, mai, senyors parlamentaris, amb el càrrec de parlamentari coneixerem els seus problemes tan de prop com els coneixen els alcaldes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Altres explicacions de vot? *(Pausa.)* El senyor Ribó, en nom del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres presentàrem una esmena al Projecte de Llei del Consell Executiu, en la direcció de l'adaptació de la normativa a l'actual situació autonòmica de Catalunya, esmena que va ser incorporada en el text, i que creiem que, encara que sigui mínimament, millora aquest text.

Però a ningú no escapa que d'aquest text i d'aquest debat l'aspecte més important, políticament més important, és el de l'elecció o no dels alcaldes. Nosaltres hem votat a favor de l'elegibilitat dels alcaldes a contràcor —com explicaré tot seguit— però per un principi democràtic elemental.

El senyor Jaume Camps ens ha recordat, en un intent de rebatre el senyor Lluís Armet, l'origen, jo diria de franquisme, que té la Disposició del Reial Decret del 77 per impedir que es presentin els alcaldes a les eleccions, per proclamar la seva inelegibilitat.

Nosaltres creiem que, d'acord amb el text constitucional i amb l'Estatut, no hi ha excusa possible per evitar que els alcaldes, com qualsevol altre ciutadà, siguin candidats a les eleccions al Parlament de Catalunya. I aquest és un principi, a l'entendre del nostre Grup, transparentment democràtic i constitucional, i ens hauria agradat que el senyor Jaume Camps i el Grup de Convergència i Unió —i suposo que el Consell Executiu, en nom del qual ell parla en aquest debat—, per comptes d'escudar-se en els arguments donats al Parlament d'Euskadi, hagués anat a rebatre, si calia, aquest principi.

Nosaltres demanem a Convergència i Unió i al Consell Executiu si és o no és democràtic que puguin presentar-se a les eleccions els alcaldes, com qualsevol altre ciutadà, mantenint

la igualtat que es proclama en la Constitució i en l'Estatut. Per això nosaltres hem votat afirmativament l'esmena socialista, amb els nostres dubtes, evidentment. Dubtes de caràcter funcional, que patim també en la nostra pròpia carn com els pateixen altres Grups parlamentaris, si és o no és avui, donada l'enorme tasca que tenen sobre les seves espatlles els alcaldes, la participació en les tasques parlamentàries. Si això només seria possible en un marc d'un règim municipal, on l'alcalde fos una figura com un president, com hi ha en altres sistemes europeus.

Qüestió de tipus electoralista? Creiem que en l'esmena hi ha un contingut d'oportunisme electoralista, però creiem que en l'accent, en una posició o altra, a favor o en contra de l'esmena, hi ha un contingut clarament electoralista. Jo crec, per més provocador que soni, que Convergència i Unió i PSC han anat a defensar o a rebatre aquesta esmena, més en funció del percentatge de les circumscripcions on hi pot haver alcaldes que avui tenen una projecció pública important que no pas per raó i sobre la base d'arguments democràtics.

Nosaltres creiem que, així i tot, podem assistir, malauradament, per aquesta situació política, a un procés d'estranyes maniobres de dimissions, presentacions i reeleccions d'alcaldes per saltar aquest obstacle. Però creiem que, justament per això, cal subratllar críticament la càrrega electoralista que tenen una posició i l'altra de debatre el dia 29 de febrer, a dos mesos de les eleccions del Parlament de Catalunya, aquesta qüestió.

Volem dir que hi ha altres possibilitats, i ho volem dir en veu alta perquè sabem que s'estan considerant —o s'havien considerat— pels passadissos. Creiem que es pot interpretar l'Estatut Interior de Catalunya en l'article corresponent, que diu «qui són elegibles i qui són incompatibles i qui són inelegibles i qui són compatibles per a les eleccions de Catalunya», on no figuren els alcaldes. I creiem, doncs, que una interpretació elemental, simple —a hores d'ara conflictiva— d'aquest Estatut Interior podria permetre la presentació d'alcaldes, imaginem que amb el corresponent recurs al contenciós, després a la Junta Electoral, si fos, evidentment, ja, en període electoral, i amb l'enorme imprudència que significaria el fet d'estar amb la possibilitat de votar persones que no se sabia si eren o no candidates durant el procés de la campanya electoral o mentre no hi hagués pronunciament de la junta electoral o mentre no hi hagués pronunciament sobre recursos posteriors en aquest sentit.

A nosaltres ens hauria agradat fer una discussió global del tema: la Llei electoral de Catalunya; fer un pacte polític com esperem que es pugui fer en la propera legislatura, un pacte profund, com el que demana una qüestió tan difícil com la llei electoral, a remolc de l'organització territorial de Catalunya i del que decideixi el futur Parlament sobre aquest tema, sobre bases de representativitat, funcionalitat i d'aproximació dels elegits als ciutadans. Creiem que avui estem fent aquesta discussió; ja ara em refereixo a tot el Projecte de Llei i a les seves esmenes, d'una forma parcial i desequilibrada, ja sigui el tema dels alcaldes, ja sigui el tema de l'adaptació normativa. Senyor Camps: per què no fa un any? Per què fa un any el Govern no va presentar al Parlament aquesta iniciativa? D'acord que la podia presentar avui, i la podia presentar el 18 de març, o el 19 de març, en lectura única, però per què tan tard? Una altra pre-

gunta que m'agradaria que vostè respongués. En aquest sentit, nosaltres tenim dubtes de la posició que ha expressat aquí el Grup de Convergència i Unió sobre aquest principi democràtic, i ens refermem en la qüestió. Creu Convergència i Unió que és o no democràtic que els alcaldes, fora del context del que va succeir a Euskadi, d'acord amb la Constitució i el nostre Estatut, es puguin presentar com qualsevol altre ciutadà?

És per això que nosaltres, primant el principi democràtic sobre tots els nostres dubtes sobre l'electoralisme i l'oportunisme, i a contracor, hem votat positivament aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Altres explicacions de vot? (*Pausa.*) El senyor Hortalà, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup d'Esquerra Republicana ha votat negativament l'esmena presentada pel Grup Socialista. I l'hem votat negativament perquè, en definitiva, quin era el contingut, quin és el contingut del Projecte de Llei? Senzillament, que l'organització electoral estigués inscrita dins l'ordenament institucional català i no que fossin les eleccions organitzades pel Delegat del Govern central. I això ens semblava obvi, i aquest era el seu abast. El Portaveu de Convergència i Unió ha donat arguments importants, molts arguments, absolutament convincts. I no vull, en aquest sentit, afegir-ne de nous perquè em sembla que han estat tots ells tocats. De fet, l'esmena socialista, a part oportunismes electorals, plantejava certament un problema polític, però aquest problema polític entenem nosaltres que es volia introduir en aquest Projecte de Llei d'una manera subreptícia, perquè si realment es tractava de millorar-lo es desvirtuava l'essència del Projecte per anar a discutir una llei electoral, i això, evidentment, no era el moment de fer-ho.

Nosaltres, inicialment, vàrem estar temptats de presentar també esmenes que modificaven el text; esmenes que ens convenien, per què no dir-ho?, que no regís, per exemple, la Llei d'Hondt, i es tinguessin en compte les majors restes, la modificació de la demarcació electoral, el fet —per què no dir-ho?— que s'introduís una certa moralització en la campanya, de tal manera que els diners no tinguessin un paper tan rellevant, i tantes altres coses. Però en vàrem desistir, perquè vàrem entendre que el contingut estricte d'aquest Projecte no era cap altra cosa que fer que l'organització d'aquestes eleccions autonòmiques correspongués al marc institucional de Catalunya.

I amb això acabaria, si no fos que el tema ha estat, com tots vostès saben, àmpliament debatut durant aquests últims temps, gairebé arreu i de manera particular en certs mitjans de comunicació. I en aquest punt hi ha hagut al·lusions clares al partit d'Esquerra Republicana. Al·lusions tan clares com errònies. El senyor Armet n'ha repetit aquí una; l'ha repetit molt de passada, però l'ha repetit i convé, des d'aquí, desmentir-la, perquè nosaltres considerem inapropiat que qui pretén governar Catalunya descongui d'una manera tan flagrant la història recent del país. Això només es pot justificar, només es pot entendre en el sentit que tan sols la temeritat depassa la ignorància.

S'ha dit que el senyor Carles Pi i Sunyer, gaudint de la seva condició de Diputat, va ser alcalde de Barcelona, que amb la seva condició d'alcalde de Barcelona, perdó, va accedir al Parlament de Catalunya. Fals. Completament fals. El 15 d'abril de 1931 l'alcalde de Barcelona era el senyor Aiguader, i quan es

varen celebrar les eleccions autonòmiques, les eleccions al Parlament de Catalunya, el senyor Pi i Sunyer no era alcalde de Barcelona; en va ser després. En va ser després.

En fi, senyores i senyors Diputats, jo no pretenc que els possibles dirigents del nostre país coneguin a bastament la història de Catalunya. Ja que he parlat d'en Carles Pi i Sunyer, els podria recomanar el seu llibre *L'aptitud econòmica de Catalunya*, on comença la història a l'edat de pedra. No, nosaltres ens acontentaríem que la història es conegués en els seus trets fonamentals, i particularment la història recent, perquè, com tots vostès saben, la història, i particularment la història recent, és la que ens ensenya els trets i els camins bàsics de cara al futur.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Altres explicacions de vot? (*Pausa.*) El senyor Armet, pel Grup Socialista.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, un aclariment previ al senyor Hortalà, i intentaré de ser molt més moderat en les meves expressions i no tan agosarat. Jo el que he fet, simplement i exclusivament, és reproduir i no textualment, sinó que ho he dit molt sintèticament, la consideració que un historiador del nostre país, coneixedor del tema, feia sobre el tema, i que deia concretament: «Carles Pi i Sunyer, d'Esquerra Republicana, alcalde de Barcelona del 1934 al 1937 i Diputat al Parlament català per aquesta circumscripció del 1932 al 1939». Aquest era el plantejament de la lectura completa i del text que jo tenia, i quan faig, diguem-ne, citacions històriques... Jo he parlat del senyor Carles Pi i Sunyer —i no he dit exactament l'any, no he fet les citacions dels anys—, que tingué la doble condició —i ara ho refermo, perquè, evidentment, això venia contrastat per un article d'un historiador, l'historiador Jaume Sobrequès, i no acostumo a fonamentar-me sobre plantejaments que no vinguin convenientment documentats. Si us plau. (*Remor de veus.*)

Per tant, no entraré en consideracions sobre ignoràncies històriques, coneixements de país, coneixements de la història del 39 fins als anys 60, perfectes coneixements de l'evolució històrica del catalanisme dels anys 50 i 60 per part del senyor Hortalà... No voldré fer cap tipus de consideració d'aquestes característiques.

El Grup Socialista voldríem, en aquesta, diguem-ne, explicació de vot, fer les següents consideracions. Nosaltres hem plantejat un tema que hauríem volgut que hagués format part d'un acord polític. Hem intentat l'acord polític; hem intentat parlar amb tots els Grups parlamentaris de forma sovint, després de l'aprovació de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu. D'una forma o d'una altra, sempre se'ns ha afirmat que no donarien suport a una posició d'aquestes característiques. Fins i tot el Grup que està en el Govern assenyala quines eren les vies de superar aquesta qüestió, fent una referència explícita que, possiblement, es presentaria a les eleccions al Parlament de Catalunya, i fou el primer Grup que parlà d'aquest tipus de consideracions.

Jo puc dir que aquest tema l'hem anat parlant tots els Grups parlamentaris i hem vist clarament que no hi havia la voluntat política de fer-ho, i el que nosaltres no volíem, d'una forma o d'una altra, era, aquest tema, portar-lo al Parlament de Catalunya sense un acord de Grups parlamentaris. Però el que sí que

hem volgut fer és que, davant una normativa prevista per a aquestes eleccions, plantejar aquest tema, perquè em sembla que és un reconeixement d'un dret democràtic que tenen els alcaldes de poder ser elegibles al Parlament de Catalunya, i aquest és el plantejament, que ve reforçat pels criteris constitucionals i per les lleis aprovades per aquest mateix Parlament.

No se m'escapa que hi ha suficients arguments jurídics per plantejar aquest tema amb tota la seva contundència i al marge que no s'hagi aprovat aquest apartat. Nosaltres no hem volgut fer un plantejament que fos agosarat i, sobretot, que servís perquè altres Grups parlamentaris poguessin fer un recurs sobre la base del Decret del 1977, no donant la validesa, per tant, a la legislació aprovada per aquest Parlament de Catalunya. Nosaltres no volíem, de cap de les maneres, fer un plantejament que no anés d'acord amb els plantejaments que poguessin fer altres Grups parlamentaris perquè, òbviament, en un clímax electoral, el que ens podíem trobar eren plantejaments de recurs, i recursos ja avisats —ja avisats— que es farien en relació amb aquest tema.

Nosaltres hem volgut ser conseqüents amb els principis constitucionals, amb els principis autonòmics, en funció de les lleis que hem aprovat en aquest Parlament de Catalunya en relació amb aquest tema, i, essent conseqüents amb això, nosaltres hem plantejat un tema per a nosaltres cabdal: que no es pot barrar el pas als alcaldes perquè estiguin presents en el Parlament de Catalunya com un ciutadà més, no com un corporativisme. Jo he dit, i he assenyalat en la meua intervenció, que el que no es podia fer era barrar el pas i que es produïa l'estranya circumstància —i aquesta sí que em permetran, senyores i senyors Diputats, que afirmi que és surrealista circumstància— que un Diputat al Parlament de Catalunya pot ser alcalde i un alcalde no pot ser Diputat al Parlament de Catalunya. És a dir que és una situació absolutament anòmala i difícil d'explicar de cara a l'exterior, i que simplement es tractava d'una regularització d'una situació de fet, d'unes anomalies existents i d'una presència que avui ja es dona en aquesta Cambra, de nombrosos alcaldes que estan presents en aquest Parlament de Catalunya. I el tema central és si podien o no podien ser elegibles els alcaldes, i si hi havia l'argumentació de pes democràtic que impedia o no impedia aquest tema.

Aquí no es poden fer consideracions de discussions amb altres Parlaments, perquè és evident que jo podria treure els arguments del PNB, i aquí seria bastant divertit —seria bastant divertit— jugar amb els arguments que fa un Grup parlamentari en funció de criteris determinats. El tema no és aquest; el tema és, bàsicament i fonamentalment, el dret que tenen els alcaldes com un ciutadà de Catalunya més a ser elegibles, i aquest és un tema central de principi democràtic, de principi constitucional, i és un tema revalidat per aquesta mateixa Cambra quan regula les inelegibilitats i les incompatibilitats en el seu Estatut Interior.

Aquest és el tema absolutament central. Si aquí comencem a treure les intervencions que hi ha hagut en relació amb aquest tema, seria bastant divertit de veure les diferents argumentacions que es poden fer, perquè el que ha caigut en posicions electoralistes ha estat la intervenció que ha fet el senyor Jaume Camps, referint-se a una intervenció del PSE-PSOE que va fer al seu moment, quan aquí del que es tractava, simplement i exclusivament, és de regularitzar una situació que

no estava regularitzada o, si més no, de treure una obscuritat jurídica a un tema que calia que quedés clar i transparent per a tots els membres d'aquesta Cambra i, per tant, ratificat pels membres d'aquesta Cambra. No fent això, deixem el país en una indefinició, en una legislació de 1977 que nosaltres hem, evidentment, interpretat i hem canviat a l'espera d'una llei electoral.

Creiem nosaltres sincerament que podíem presentar els alcaldes, però, evidentment, no estem disposats a fer plantejaments que puguin significar inseguretat jurídica o situacions que desorientin el ciutadà, i, en última instància, al que podria contribuir aquesta Cambra era a no desorientar el ciutadà, perquè el ciutadà el que no pot entendre de cap de les maneres és que es produeixin situacions d'alcaldes que ja existeixen al Parlament de Catalunya, a partir que eren Diputats, i d'alcaldes que ara són alcaldes i que sembla que no es poden presentar al Parlament de Catalunya. Tot el que sigui clarificació al ciutadà, defensa dels principis democràtics i permetre, per tant, l'elegibilitat dels alcaldes era el que permetia aquest apartat d'aquesta Llei.

Nosaltres hem votat la resta de la Llei per un principi elemental, perquè ens sembla que és positiu, necessari i lògic —i, per tant, forma part de la nostra concepció de l'autonomia— que sigui el Govern de la Generalitat de Catalunya el que pugui organitzar les eleccions autonòmiques de 1984.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(El senyor Hortalà s'aixeca per parlar.)

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: No, senyor Hortalà...

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, m'han dit «agosarat», altres coses...

El Sr. PRESIDENT: Això no és res que sigui pejoratiu (*ri-alles*); al contrari, senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, jo sóc tan discret que ho trobo poc correcte...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Hortalà, senyor Hortalà, no hi ha al·lusions.

El senyor Jaume Camps ha demanat la paraula per explicació de vot, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, hem votat afirmativament aquest Projecte de Llei, òbviament, perquè per a nosaltres —i ho hem explicat, em sembla, clarament— es tractava, com molt bé ha dit el ponent d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Hortalà, es tractava d'una Llei adjectiva, tan adjectiva que es tractava tan sols i exclusivament d'adaptar la normativa vigent en l'Estat espanyol a unes eleccions, a un contesa electoral del 29 d'abril de 1984. I per què? Perquè no n'hi ha d'altres. Perquè no hi ha una altra llei electoral. Aleshores, podem entrar en una discussió. Crec que aquest no és el moment, i així ho hem entès nosaltres, no és el moment de discutir si el Decret-Llei de 1977 té els defectes que se li imputen. En molts dels quals coincidiríem, en molts dels quals coincidiríem, però el que és ben cert és que no tenim llei electoral del Parlament de Catalunya.

Senyor Ribó, no la tenim no únicament perquè el Govern no hagi presentat aquest projecte, sinó perquè cap dels Grups ha presentat i ha convocat la iniciativa conjunta que preveu l'article 108, article 31.1 de l'Estatut. I, entre altres coses, si

vol que l'hi ho digui, perquè no tenim llei d'organització territorial i, possiblement, no s'hauria trobat el consens suficient per fer aquesta llei electoral. Per tant, no culpi, no culpi el Govern, culpem-nos, en tot cas, tota la Cambra de no haver pogut trobar el sistema de consens unitari suficient per tirar endavant una llei electoral.

I s'esdevé la contesa electoral, i hem d'aplicar unes regles del joc, i agafem, simplement, les que hi ha en l'Estat i diem: «i aquestes serviran a Catalunya, i el que feien els governs civils ho farà la Generalitat.» Res més. Aleshores, introduir qualsevol modificació és oportunisme, ens agradi o no ens agradi, oportunisme d'un signe o d'un altre, i no volem entrar ni hem volgut entrar en la discussió de la conveniència o no conveniència que els alcaldes siguin elegibles, siguin o no inelegibles. I hem dit, expressament, que hi ha arguments de tots tipus, n'hem donat uns i n'hem refusats..., hem utilitzat uns arguments que contrapesaven els arguments a favor, que hi són, evidentment. I aquests arguments no és que ens els hàgim fet nostres, és que simplement hem aprofitat uns arguments que se'ns donaven, quan? Quan a l'Estat espanyol —encara que sigui a Euskadi— per primera vegada en tot l'Estat des de l'any 77 es discuteix aquest tema. L'única llei electoral que s'ha aprovat després de l'any 77, d'aquest famós Decret-Llei de 1977 tan absoluta com vulguin, però vigent i constitucional, és a Euskadi, i hem aprofitat els arguments que s'han donat en l'única oportunitat parlamentària que hi ha hagut de discutir aquest tema.

I, home!, evidentment lamento que no hi sigui el senyor Armet; evidentment, podria haver utilitzat els arguments del PNB, però, però, és clar, nosaltres tenim una connexió d'amistat i de bona harmonia amb el PNB, però evidentment no tenim exactament la mateixa que tenen vostès amb la del PSC-PSOE. I, evidentment, evidentment, jo els en podria citar altres, d'arguments. Per exemple, per exemple, l'acord polític que tenen vostès en el seu comitè federal que impedeix l'elegibilitat dels alcaldes. I crec que això dona un argument més i una explicació que moltes vegades, bé, aquests temes són opinables, hi ha arguments a favor i en contra, pot ser una decisió de partit polític creure, creure, doncs, que el tema d'incompatibilitats, el tema de dedicació a una funció no permet compatibilitzar les tasques parlamentàries amb les tasques de l'ajuntament de Madrid —s'hi va trobar el senyor Tierno Galván, li van engaltar l'acord polític famós. I em sembla que és una decisió política vàlida, discutible, en una llei electoral la discutirem, en parlarem, però no cinc dies abans de les eleccions i per no obligar determinats candidats a fer aquesta maniobra estranya de dimissions i tornades a presentar, etcètera, etcètera. Aquest, en tot cas, no serà culpa d'aquest Llei, senyor Armet, serà culpa d'una decisió dels partits polítics, tan sobirana com es vulgui, però tan discutible democràticament com el famós Decret-Llei de 1977.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

**Dictamen de la Comissió d'Investigació
sobre les causes i els efectes de les inundacions
produïdes a Catalunya el 1982**

El Sr. PRESIDENT: Passem al següent punt de l'ordre del

dia, que és la discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les causes i els efectes de les inundacions produïdes a Catalunya el 1982. Per aquesta discussió i votació seguirem el procediment que es va utilitzar en el debat del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Central Nuclear d'Ascó. És a dir, començarem, doncs, per la presentació del Dictamen per un membre de la Comissió, si és que la Comissió desitja fer-ho. *(Pausa.)* El senyor Padullés té la paraula per a aquesta presentació.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, al més breument possible —si més no perquè ens quedarem sols els membres de la Comissió— per presentar el Dictamen d'aquesta Comissió.

D'entrada els vull llegir què diu la Resolució aprovada pel Parlament de Catalunya de creació d'aquesta Comissió. Diu: «El Parlament acorda nomenar una Comissió d'investigació de les causes i els efectes de la catàstrofe», es refereix a les inundacions de 1982, «i de seguiment del compliment de les resolucions anteriors d'acord amb el Reglament de la Cambra.»

També vull aclarir el perquè arriba avui en aquest ple, l'últim ple del Parlament de Catalunya abans de les properes eleccions, el Dictamen de la Comissió. Nosaltres teníem, segons mandat de l'acord que he llegit, dues parts del nostre treball: una, de la valoració de les causes i els efectes, i, l'altra, de seguiment del compliment de les resolucions. He de dir que pel que fa referència a la primera part, les causes i els efectes, nosaltres, la Comissió, estàvem en disposició de presentar el Dictamen a la Cambra fa ja bastants mesos. Però, en canvi, ens hem trobat en dificultats, dificultats objectives, pel que feia referència al segon punt, i això encara en algun aspecte és així, com veuran després quan es passin a votació les propostes de conclusió. Per tant, la justificació del retard en la presentació d'aquest Dictamen té la justificació de les dificultats de la mateixa Comissió per tal de fer aquest seguiment. I no és un retard de què es pugui culpabilitzar ningú. És un retard objectiu, de dificultats, perquè els estralls produïts per la riuada van ser tan importants, que el possible seguiment de resoldre els problemes que es van crear a través del que ens manava el Parlament en aquesta resolució i de l'actuació de les diferents Administracions avui encara no està fet, per les dificultats de resoldre-ho. Repeteixo, no és un tema de culpabilitzar ningú.

Què ha fet la Comissió des que es va constituir fins ara? A les pàgines 7795, 96 i 97 del *Butlletí* número 184 hi ha la relació de totes les coses que ha fet aquesta Comissió. Jo em referiré molt alt per alt, d'una manera genèrica, a les coses perquè vostès en tinguin coneixement.

La Comissió, la primera mesura que va prendre, a més de convocar el Consell Executiu de la Generalitat, va ser la de visitar la zones afectades per tal que col·lectivament tinguéssim una impressió de quins eren els estralls produïts, de manera que no tinguéssim només la informació oral que se'ns pogués facilitar o documental, sinó que d'una manera col·lectiva poguéssim visitar i trobar-nos amb quins eren els estralls i, per tant, quin era l'estat d'ànim i quines eren les coses que es començaven a fer.

Vàrem fer això no per una, diguem-ne, voluntat de la Comissió de conèixer què havia succeït, sinó perquè les característiques de les resolucions aprovades ens obligaven a prendre posició i era necessari que tinguéssim un coneixement directe

d'aquest tema. Per tant, vàrem visitar les zones afectades, vàrem tenir en aquestes visites contactes amb els ajuntaments, amb particulars, vàrem visitar les preses —que han jugat un paper determinat en aquestes inundacions— i vàrem convocar diferents vegades en la seu del Parlament el Consell Executiu, les Diputacions, els ajuntaments, Cambres Agràries, Unió de Pagesos, Cambres de Comerç, les Centrals Sindicals, algun comitè d'empresa, etcètera.

He de dir també, com a President de la Comissió i en nom de la Comissió, que nosaltres vàrem considerar, d'acord amb el Reglament, que estàvem en condicions de convocar el delegat del govern, cosa que ell no va considerar que era així, i la Comissió, després d'un intercanvi de, diguem-ne, opinions escrites, va considerar necessari demanar-li per escrit la seva opinió, informació que vam rebre i que posteriorment ens va ser ampliada.

La Comissió també va estar en contacte amb la Comissió que es va nomenar al Senat per a aquest tema, que feia referència no només a les inundacions de Catalunya, sinó a les inundacions que hi havia hagut anteriorment a altres llocs d'Espanya, al País Valencià, concretament. Fruit de tot això, la Comissió ha tingut una visió col·lectiva i molt àmplia de quins van ser els estralls, de quines van ser les primeres actuacions que va haver-hi, i ha tingut també una gran quantitat de documentació al seu abast. Jo diria que molta documentació, la documentació realment ha estat un dels elements impressionants en aquesta Comissió. En l'índex se'n cita molta i està tota ella —evidentment no es publica— a disposició de qui la vulgui consultar a la Secretaria, al Servei de Comissions d'aquest Parlament. Es citen en les pàgines finals del Dictamen.

La Comissió va tenir algunes dificultats en el seu treball. D'entrada, una dificultat, que va ser que vam haver de convocar molta gent. És a dir, la declaració de zona catastròfica, a més del que va ser la zona afectada, la declaració de zona catastròfica va ser amplíssima. Hi ha una resolució que fa referència que no tots els ajuntaments que van ser declarats zona catastròfica van ser realment afectats, però nosaltres ens havíem d'adreçar a tots els que havien estat, diguem-ne, declarats zona catastròfica i no només als que consideràvem que ho havien estat realment. Per tant, vam haver de convocar molts ajuntaments, i això va significar, doncs, escoltar molta gent, molta feina, però alhora això va generar opinions difícils de contrastar i algunes d'elles difícils de verificar.

Hem tingut, també, algunes dificultats en relació amb el que va ser el paper que van jugar les preses. Dificultats fonamentalment derivades que aquest és un tema que no està en mans de la Generalitat, i, per tant, l'interlocutor que ens havia de facilitar la documentació i al qual havíem de demanar més detalls no l'hem tingut. En la nostra visita a les preses i en contactes posteriors hem tingut una sèrie de documentació, però pel fet que no hagi estat una matèria traspasada no hem tingut un interlocutor constant que ens hagi pogut facilitar documentació que ja hem considerat nosaltres molt important.

I, després, hem tingut dificultats d'algunes contradiccions aparegudes en el treball de la Comissió que no hem pogut nosaltres esbrinar, és a dir, opinions donades en una o altra direcció que no hem pogut confrontar i que no hem aconseguit esbrinar.

Tot i amb això, jo he de dir —i crec que ho puc fer en nom de

la Comissió— que cal agrair a totes les persones a qui nosaltres ens hem adreçat, als llocs que hem visitat, perquè hem tingut totes les facilitats, dintre de les dificultats que deia abans, per tal de conèixer el que va succeir, tenir la documentació, tenir opinions, i, en alguns casos, ens hem adreçat a alguna entitat o persona dues i fins tres vegades. I en aquest sentit jo penso que hem d'agrar la predisposició que hi ha hagut, sobretot tenint en compte les característiques d'aquesta Comissió, que era una Comissió d'investigació, que no érem l'Administració i que no podíem resoldre cap problema, tot i que cal dir que en alguns moments hem fet de pont amb l'Administració de la Generalitat per tal que algunes queixes que se'ns havien plantejat es poguessin resoldre, i val a dir que la majoria es van resoldre. Repeteixo, però, que hi ha hagut algunes dificultats i que això està present en les conclusions.

Anem, doncs, a la qüestió concreta del Dictamen. El Dictamen es divideix en una part, que és causes i efectes, i en una segona part, que són les Conclusions. Pel que fa referència a les causes i efectes, en l'índex del mateix *Butlletí* número 184 hi ha la descripció de totes aquelles coses que nosaltres hem estudiat, hem analitzat i de què podem donar opinió. En algun cas el que fem és, diguem-ne, una pura i simple transcripció d'alguna documentació de tipus tècnic que la Comissió ha tingut a les seves mans. Això fa referència a qüestions de tipus climatològic, a dades sobre cabals de rius, sobre la qüestió dels pantans, però també a temes de tipus de geologia, de geomorfologia, hidrogeologia, etcètera. Hem fet també, en aquesta part, hi hem introduït una sèrie d'informacions sobre esllavissaments, etcètera.

Hi ha després el tema dels efectes. Ens hem limitat a recollir totes les dades facilitades pel Consell Executiu de la Generalitat, per la Delegació del Govern, pels ajuntaments i les hem articulades i presentades de manera que siguin fàcilment visibles els tipus de danys que es van produir a cadascun dels pobles de Catalunya, i els hem agrupat, després, per comarques, els hem agrupat per províncies i els hem agrupat, finalment, per Catalunya. I en cadascun d'aquests agrupaments hem fet el que eren danys a particulars, danys a equipaments municipals i danys al que en podríem dir pertinences dels diferents Departaments del Consell Executiu, o bé danys a pertinences de les Diputacions o del Govern central.

Hi ha, entremig, abans d'arribar a les conclusions, el tema pel qual va ser fonamentalment nomenada la Comissió, del seguiment del compliment de les Resolucions aprovades. En aquest sentit, el que nosaltres hem fet és, al peu de cadascuna de les Resolucions aprovades, fer-hi un comentari, un comentari que va en el sentit de dir: aquest tema ha estat complert, d'aquest tema no tenim informació, aquest tema no s'ha complert i aquest tema s'ha complert però la Comissió considera que s'ha complert molt tard, i això pot haver donat peu a dificultats, etcètera. Repeteixo que és un comentari que la Comissió ha fet al peu de cadascuna de les Resolucions aprovades i que vostès poden llegir en el *Butlletí* número 184.

Després hi ha el tema de les Conclusions. Les Conclusions estan dividides en dues parts: les constatacions que fa la Comissió i les propostes d'actuació futura que la Comissió proposa al Ple perquè siguin aprovades. Ambdues parts són les propostes que la Comissió porta al Ple perquè siguin votades. Hi ha nou constatacions, nou conclusions que són constatacions i set con-

clusions que són propostes d'actuació futura.

Crec que succeirà en el moment de la votació que hi haurà la petició que es votin una per una les Conclusions, i que, per tant, serà obligada la seva lectura, i jo, en això, m'estalvio d'entrar-hi i així guanyem temps. Tot i això, en alguna sí que voldria fer una referència, perquè són conclusions a què ha arribat la Comissió per absoluta unanimitat, i penso que val la pena retenir. Fonamentalment, la número 2, que jo crec que és un element a tenir en compte, que és que la Comissió constata que no tots els municipis declarats zona catastròfica, en el Reial Decret de l'11 de novembre, van ser realment afectats per les inundacions. Aquest és un tema que cal tenir en compte. Cal tenir-lo en compte perquè la declaració de zona catastròfica donava dret a unes possibles demandes a l'Administració, que creaven unes condicions favorables per a la intervenció de l'Administració millors que en qualsevol altre ajuntament que no hagués estat declarat, òbviament, zona catastròfica. Nosaltres creiem que en haver-se declarat més municipis dels realment afectats s'ha creat una situació que no s'havia d'haver produït, i que pot haver generat un cert greuge comparatiu. Val a dir que no tenim constància, almenys, de gaires ajuntaments que s'hagin queixat, però sí que aquest ha estat un fet.

I em referiria, ja per acabar, també en la part de conclusions de propostes d'actuació futura, a aquelles que són actuacions que la Comissió proposa al Ple perquè s'aprovin, d'actuació a un termini més llarg que no les que són conclusions d'actuació immediata, que n'hi ha algunes. I en aquest sentit, em referiria a la Conclusió número 11, que fa referència a la necessitat de l'elaboració d'una pla general de prevenció sobre possibles riudes a Catalunya, i que hauria d'incloure una sèrie de punts: la recollida de dades meteorològiques, per a conèixer l'evolució del temporal en connexió amb els centres de la resta de l'Estat espanyol i d'Europa, l'acció concreta en les capçaleres dels rius, les ribes i els seus afluents, el funcionament de les preses existents i el paper regulador, la repoblació forestal i la lluita contra la desertització en les zones que influeixen en el recorregut i el cabal dels rius, la situació geològica i els possibles moviments del terreny en les zones que influeixen en el curs dels rius, etcètera.

I a la Conclusió número 10, que fa referència a l'acord que proposem al Ple del Parlament per tal que, en els pressupostos de 1984, es prevegin unes partides per a actuacions concretes en el tema de la canalització de rius i adequació de barrancs i capçaleres de rius, i altres temes referits a aquesta qüestió.

Hi ha només dues esmenes, que després seran defensades, que no van ser acceptades per la Comissió. La resta van ser acceptades majoritàriament per unanimitat, i en molt pocs casos amb algun vot en contra o abstenció.

Espero que hauré estat objectiu en la presentació del Dictamen. Aquesta és una preocupació que tinc, perquè és evident que no estic fent una intervenció com a portaveu d'un Grup, sinó que estic fent la presentació del Dictamen d'una Comissió en què tots hem treballat molt, en què hem passat moltes hores, en què jo crec que hem arribat a molts acords, en què hem trobat punts de sortida sempre que hi ha hagut algun element conflictiu, i no voldria jo que en la meua intervenció s'hagués introduït algun element de tipus subjectiu que malbaratés l'esforç que hem fet.

Per acabar, crec que, en nom meu i en nom de la Comissió, hem d'agrair als serveis del Parlament que han estat sempre molt amatents a les necessitats de la Comissió que jo presidia.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les inundacions té un caràcter diferent que el Dictamen sobre la Central Nuclear d'Ascó, en el sentit que aleshores vam preguntar a la Cambra si considerava suficients els criteris a partir dels quals s'havien elaborat les Conclusions. En aquest cas, em sembla que això és superflu. És evident que el Dictamen té tota una sèrie de parts en què descriu el que ha passat, quantifica els efectes, etcètera, però no crec que això es pugui considerar quelcom que sigui previ per l'apreciació de les conclusions, i és una part expositiva en la qual, evidentment, qualsevol vot de la Cambra seria injustificat.

En aquestes condicions, passem, doncs, directament a les Conclusions. Com ha dit el senyor Padullés, hi ha setze conclusions que han estat aprovades majoritàriament per la Comissió, o per unanimitat, i dues propostes de conclusió, del Grup de Centristes, que no van ser acceptades per la Comissió però que, tanmateix, el Grup de Centristes desitja plantejar en el Ple.

Començarem, doncs, donant la paraula a un representant del Grup de Centristes... El senyor Besa, per a la defensa d'aquestes propostes de conclusió. El senyor Besa té la paraula.

El Sr. BESA: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, les inundacions de Lleida van ser unes inundacions quantitativament importants, amb una repercussió social extraordinària i amb una repercussió econòmica, sobretot a les províncies de Lleida i Barcelona, molt acusada. Haig de dir, en primer lloc, que aquestes propostes de conclusió, que no van ser acceptades per la Comissió, no suposen, de cap manera, una crítica globalitzada a l'actuació de la Generalitat, en absolut. Aquestes propostes de conclusió són només el resultat del joc democràtic de les forces que hi ha d'haver en aquest Parlament, perquè les coses que s'han fet es puguin fer, el dia de demà, millor.

Sóc testimoni d'excepció, per exemple, dels esforços del Conseller de Governació, personalment, senyor Macià Alavedra, a Lleida, en barca passejant per les terres inundades, per les places i els carrers de Lleida (*rialles*); sóc testimoni, testimoni no de major excepció, sinó testimoni amb el senyor Víctor Torres, per exemple, de l'actuació del Conseller llavors d'Obres Públiques, senyor Cullell, de la visita del President de la Generalitat. En fi, som testimonis del molt que ha pogut fer la Generalitat, del molt que ha fet, del molt que han fet les altres Administracions. Però, realment, torno a repetir: dins d'un joc democràtic, les coses crec que es poden fer millor, crec que les coses s'han de fer millor i crec que les coses es faran millor si és que, desgraciadament, es torna a repetir una desgràcia com aquesta que hem sofert.

Llavors, l'objecte d'aquestes propostes de resolució és només poder arribar a una conclusió: S'han pogut quantificar o no s'han pogut quantificar les ajudes realment rebudes? Per aquest Diputat que els parla una Comissió informativa d'inundacions té quatre aspectes molt concrets que ha de complir, és a dir, o es compleix o no és tal comissió d'informació. I aquests quatre aspectes que té són: la determinació dels mals, l'estat de reparació d'aquests, qui els ha pagat, qui els ha pagat, si la Ge-

neralitat o si l'Estat, i les previsions futures que després es poden fer sobre el particular.

Vaig a llegir a ses senyories el text íntegre d'ambdues propostes. Una, referida als béns municipals. Malgrat la voluminosa documentació coneguda per aquesta Comissió de seguiment de les inundacions sofertes per part de Catalunya el novembre de l'any 82, no es pot arribar a cap conclusió sobre el compliment formal del compromís del Consell Executiu de rescabalar el 50% dels danys soferts pels equipaments municipals, ni sobre l'estat actual d'aquestes reparacions, ni sobre els propòsits del Consell Executiu respecte d'això, ni sobre les quantitats invertides realment a tals efectes, ni de les que resten per invertir en cadascun dels municipis afectats, ja que la documentació oferta no és ni homogènia ni sistemàtica.

Segona proposta: hi ha seriosos dubtes sobre la quantificació de les inversions efectuades pels Departaments de la Generalitat d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, Obres Públiques, Urbanisme i Habitatge, Comerç, Transport i Turisme i Cultura, sense que se sàpiguen amb certesa les quantitats realment invertides en els béns propis de la Generalitat afectats per aquelles inundacions, ja que hi ha una gran confusió entre les aportacions efectuades per IRYDA i ICONA i les Confederacions Hidrogràfiques de l'Ebre i del Pirineu Oriental, i les efectuades pròpiament per l'ens autònom català.

Senyores i senyors Diputats, el resultat econòmic, el resultat econòmic —i anem a parlar de quartos—, el resultat econòmic dels danys fets per les inundacions és, *grosso modo*, el següent: danys soferts per béns públics, uns 6.000 milions de pessetes, béns i equipaments municipals i provincials; danys soferts per béns de la Generalitat, 8.500 milions de pessetes, i danys soferts per l'Estat, una quantitat similar, 8.500 milions de pessetes, cent milions a dalt, cent milions a baix, que les coses no van ja per aquí, no van per petiteses.

La primera proposta de conclusió fa referència a l'estat actual d'indemnització dels 6.000 milions de pessetes —ho torno a dir, 6.000 milions de pessetes—, que van sofrir els béns i equipaments municipals. Quin és l'estat actual de rescabament, com diu aquí la nostra proposta? Doncs, no se sap.

La taxa, o, millor dir, la valoració dels mals va ser una valoració ben feta, extraordinàriament ben feta, almenys des d'un punt de vista estrictament formal. Tenim, teníem, tota la Comissió uns *estadillos* en els quals, comarca per comarca, poble per poble, s'anava establint l'import concret que havia sofert cada poble dintre dels seus béns d'equipament municipal. I, per exemple, per dir alguns casos: València d'Àneu, 19 milions de pessetes; Abella de la Conca, 18 milions; Barruera, 18 milions de pessetes; les Valls d'Aguilar, 10 milions de pessetes; Aitona, 3.500.000 pessetes; tot això anava valorat municipi per municipi.

Quan va arribar el moment, els ajuntaments presenten uns expedients corresponents, perquè en virtut de la legislació emanada per l'Estat que finançava el 50%, i l'altra 50% el donava el crèdit local, la Generalitat es fa càrrec d'aquest 50%, de tal manera que, entre l'aportació de l'Estat i l'aportació de la Generalitat, el 100% dels patrimonis municipals quedin indemnes davant d'aquesta xifra, davant d'aquesta catàstrofe.

I del que ha pogut saber aquesta Comissió resulta que sabem que, efectivament, l'Estat va entregar 1.950 milions de pessetes, dels quals, 637 milions van ser avançats —ens ho diuen els

informes emesos per la Conselleria de Governació. Però, per qui? Per l'Estat o per la mateixa Generalitat? En principi, en la documentació formal que aquí es presenta, no es diu res. Una partida de 385 milions d'inversions, justificada pels ajuntaments, però que tampoc no sabem si ha estat justificada amb càrrec a aquesta aportació de l'Estat o amb càrrec als 1.950 milions de pessetes que havia d'aportar també la Generalitat, perquè d'aquests 6.000 milions de pessetes que han quedat, 2.000 milions de pessetes —no els ho havia dit— van quedar absolutament informats desfavorablement, van quedar al marge d'aquesta actuació, i dels altres 4.000 milions, 2.000 —ho torno a dir— els havia de pagar l'Estat, 2.000 els havia de pagar la Generalitat.

Dels altres 900 milions que ha aportat l'Estat i que van ingressar no sé si al mateix compte, però, en fi, al compte del Banc d'Espanya el mes d'agost de l'any passat —una quantitat molt important— no queda una justificació concreta de la seua destinació concreta, d'on s'han aplicat, dins dels béns dels ajuntaments.

Pel que fa als 2.000 milions de pessetes que havia d'aportar la Generalitat —i prego que ses senyories em perdonin per aquest ball de números; pensin també en el ball de números que van haver de fer els membres d'aquesta Comissió informativa per arribar a alguna conclusió—, tenim 229 milions de pessetes, que van ser finançats —però no sabem si invertits realment—, o sigui, estaven pressupostats 225 milions, en virtut del romanent d'obres i serveis dels anys 80, 81 i 82, per donar-los directament a aquesta finalitat d'equipaments municipals.

Sabem que 523 milions de pessetes estaven, el 30 de desembre —que és l'última documentació que ha tingut aquesta Comissió d'informació—, en tramitació dintre de la Conselleria de Governació. I de la resta, fins als 1.950 milions, gairebé 2.000 milions de pessetes, no en sabem res. Llavors passa que nosaltres no sabem realment si aquests quadres, aquests *estadillos* que estaven tan ben fets, en virtut dels quals cada poble tenia en concret la seva assignació dels mals que havien fet als seus equipaments municipals, no ha estat possible —malgrat que va ser demanada moltes vegades l'aportació d'aquest *estadillo* al representant dins de la Comissió informativa, per tal que l'aportés—, el seguiment del compliment, poble per poble, d'aquesta aportació de la Generalitat o de l'Estat, o conjunta, i no ha estat possible saber-ho.

Han rebut tots els pobles el 100%? No se sap. Hi ha pobles, senyores i senyors Diputats, que han rebut —i no m'enganyo, i no m'equivoco en dir-ho— el 150% —hi ha algun poble que ha rebut el 150 o el 125%—, però altres pobles no han passat de rebre el 25%. Per què no han rebut, almenys, el 50% de l'aportació de l'Estat? No se sap. És que potser amb la pressa o la passió dels primers moments de les valoracions s'han inflat sense voler els mals, i resulta que després no hi ha hagut prou reclamacions dels ajuntaments? És possible, però tampoc no se sap, tampoc no se sap. És possible que amb cèntims destinats als ajuntaments s'hagin finançat obres pròpies de les Diputacions i de la Generalitat? També és possible, i també estaria justificat, perquè una de les conclusions és que el PAE, Pla d'Actuació Especial, que havia de presentar la Generalitat a Madrid, no ha estat aprovada per Madrid, i, per tant, sí que hi ha una queixa, en definitiva, del Govern, del Govern autònom

davant del Govern central, sobre aquest retard de l'aprovació del PAE.

Tot això és veritat, però en allò que no es pot caure és en el triomfalisme de presentar que tot s'ha arreglat, amb titulars de premsa com els que tinc allà i que excuso ses senyories d'ensenyar-los, en virtut del qual ens gastarem en aquesta província 4.000 milions de pessetes; llavors, l'altra Administració que es pica, que ella en gastarà 12.000, etcètera. De cara a les properes eleccions, en les quals és molt important de justificar una possible petició de renovació de confiança en l'obra ben feta, és necessari que es conegui també fins a quin punt aquesta obra ha estat ben feta.

No hem pogut determinar, doncs, l'import concret de les valoracions dels mals municipals ni la seua distribució municipal, municipi per municipi, però és que, realment, dintre de l'actuació de les diferents Conselleries —i amb això ja entro a la defensa de la segona esmena pròpiament dita— es pot arribar també a la mateixa quantificació? Dificilment.

Les xifres no quadren, se'ns han presentat una sèrie de balanços, Conselleria per Conselleria —d'això potser sí que la culpa la tenim els membres de la Comissió, perquè en lloc de dirigir-nos a un sol organisme —Presidència—, que ens pogués informar en una data determinada sobre el resultat de les gestions i de les inversions corresponents, ens han dirigit a diferents Conselleries. Què ha passat? Que, naturalment, el balanç —per entendre-ho d'alguna manera— és de dates diferents, i una correspon al 28 d'octubre; tot seguit arriba una informació de la Conselleria d'Obres Públiques de data 30 de desembre —posem per cas—, i llavors és molt difícil arribar a poder sistematitzar les qüestions.

La informació que se'ns facilita, per una altra part, dintre de les Conselleries, mescla conceptes. En quin sentit? Quantitats pressupostades, i se'ns diu una quantitat determinada; quantitats realment invertides, a vegades es diuen i a vegades no es diuen. I, damunt, dintre de les quantitats pressupostades, a vegades fan referència a unes del mateix exercici i a altres d'exercicis futurs.

Potser si anem directament a l'anàlisi molt «somera», molt ràpida —molt «somera» em sembla que no és prou català, senyor President (*rialles*)—, amb una anàlisi molt ràpida de cada una de les Conselleries, ens trobarem el següent: Conselleria d'Agricultura, import general de les obres fetes per la Conselleria d'Agricultura: 1.147 milions, amb finançament, diu, de l'ICONA i de l'IRYDA, per valor de 402 milions, una, i 135, l'altra. Bé, però és que el Delegat del Govern, al seu informe que ens fa també de l'aportació dels 20.000 milions de pessetes que els del Govern central diu que s'han gastat a Catalunya, ens dona també unes altres xifres i ens diu que l'IRYDA se n'ha gastat —esperin un moment— (*pausa i remor de veus*), que l'IRYDA se n'ha gastat 1.030 milions i ICONA 1.158. Aquests 500 milions de pessetes que dintre de la Conselleria d'Agricultura hi són, són i formen part també d'aquests 2.000 milions que entre IRYDA i ICONA ens donen? No se sap ni s'ha pogut aclarir, se suposa que sí, perquè, entre altres coses, les competències d'IRYDA i d'ICONA no havien estat transferides, però és que després, si reduïm llavors l'aportació d'Agricultura als 610 milions de pessetes de saldo que queden, resulta que tampoc totes estan invertides, 200 milions són avals, i 200 milions d'avals se'ns consideren aquí com una aportació real-

ment invertida de la Generalitat. Llavors, efectivament, la Conselleria d'Agricultura ha invertit —sembla, segons els seus nombres— amb els fons propis, per a les necessitats pròpies, per als béns propis de la Generalitat, uns 400 milions de pessetes.

O Obres Públiques, és un dels Departaments que ha treballat molt, molt, per les províncies, per les comarques de Catalunya, en el terreny de les inundacions, que ha treballat moltíssim, ens presenta un balanç d'actuació del qual resulta el següent: dels 3.904 dedicats a Obres Públiques de la Generalitat, 820 milions de pessetes són béns i equipaments municipals, perquè són «Caminos municipales o carreteras municipales». Llavors resulta..., ¿és que aquests 820 milions de pessetes formen part d'aquells altres 2.000 o 4.000 —2.000 de l'Estat, 2.000 de la Generalitat— que havien d'estar subvencionats al 50%, perquè si realment aquest 820 milions de pessetes, que corresponia pagar-los a la Generalitat, els torna a presentar a l'Estat, llavors, d'aquesta manera, almenys aquí hi ha un efecte d'una comptabilitat doble, almenys pel que fa referència a la meitat dels 820 milions, dels 410 milions de pessetes.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat li prego que miri de resumir, perquè el temps, considerat amb molta liberalitat, ja ha passat.

El Sr. BESA: Procuraré ser brevíssim. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. BESA: O bé de l'aportació de Cultura. L'aportació de Cultura, que se'ns diu i se'ns passa a la Comissió, i és tot el detall que tenim, una partida de 40 milions de pessetes per arreglar monuments romànics de la conca de Sant Joan d'Isil, o el pont romà de Manresa... És a dir, obres que, en definitiva, no s'han arribat a concloure.

Com sigui, aquesta Comissió d'informació no ha pogut seguir fins al fons, realment, la quantificació dels mals soferts pels ajuntaments, ni la quantificació real de les aportacions de la Generalitat fets als seus mateixos béns.

Torno a dir que em sembla que és necessari que això consti a la Resolució, perquè fóra un error per al poble de Catalunya dir que realment s'ha resolt tot allò que no s'havia resolt, i presentar al poble de Catalunya com a realment invertit allò que no s'ha invertit, i presentar com a fet sols per la Generalitat allò que no s'ha fet per la Generalitat, o que realment se'ns pugui dir que s'ha fet per l'Estat allò que no s'ha fet per l'Estat.

Jo crec que com a català, com a lleidatà i com a Diputat del Parlament, si no consta aquesta qualificació de les aportacions reals del Consell Executiu dintre de cadacun dels rescabaments dels béns propis, jo no podria acceptar el resultat d'aquesta Comissió d'informació, perquè em semblaria un resultat pobre.

Per això, senyores i senyors Diputats, jo els demano el seu vot per a aquestes dues propostes presentades, que no tenen cap altre sentit que el de quantificar realment, davant de l'opinió pública catalana, les aportacions de cada una de les nostres Administracions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra sobre aquestes propostes? El Diputat senyor Borràs té la paraula per al torn en contra.

El Sr. BORRÀS: Per abreujar el temps faré la defensa de torn en contra de les dues esmenes presentades pel Grup de

Centristes. Bé, crec que la defensa ha d'estar feta per tal de demostrar, pel que es refereix a la primera esmena o resolució, quina ha estat l'actuació de la Generalitat i quina ha estat l'actuació de les altres institucions envers la reparació dels equipaments municipals.

Tota la regulació bàsica amb referència a la de construcció dels equipaments municipals està fixada en el Reial Decret 3214/82, de 22 de desembre, que no fou publicat fins al 13 de gener del 83. Aquest Reial Decret determinava els tràmits següents: els ajuntaments presentaran els corresponents projectes d'obres a les Diputacions. Les Diputacions els remetràn a la Generalitat. La Generalitat enviarà els projectes a la Delegació del Govern i la Delegació del Govern, o, més ben dit, la comissió de coordinació, integrada pel Delegat del Govern i els quatre governadors civils, previ informe favorable, els traslladarà al Ministerio de Administración Territorial, el qual —diu textualment l'esmentat Reial Decret— «procederá al libramiento de la subvención a la Generalidad.» S'entén, per tant, que l'informe favorable de la comissió de coordinació equival a l'aprovació, ja que, segons diu el Reial Decret: «El Ministerio procederá al libramiento de la subvención de la Generalitat.» Segons l'article quart la subvenció per a les corporacions locals, o sigui diputacions i ajuntaments, es fixava en un 50% del cost dels projectes. La Generalitat, com que no és una corporació local —que quedi ben clar aquest tema— no pogué acollir-se a cap mena de subvenció o crèdit, com en la conclusió número 14 que votarem es pretén demostrar.

El Consell Executiu, d'acord amb el punt 4 de la Resolució 70/I, aprovada per aquest Parlament, el 22 de novembre, acordà fer-se càrrec de l'altre 50% amb fons provinents de la mateixa Generalitat, dels romanents dels plans d'obres i serveis, i fent-se càrrec dels préstecs demanats pels ajuntaments al Banc de Crèdit Local. Per tant, que quedi clar que són els ajuntaments i les diputacions els que poden només demanar aquests crèdits al Banc de Crèdit Local. I quines funcions corresponien a cada administració? S'hagué de celebrar una reunió entre la Generalitat, Delegació del Govern i diputacions per assenyalar funcions i procediments i, per evitar que els expedients que retardessin de passar primer a les diputacions i després a la Generalitat, es creà una comissió tècnica, presidida pel Director general d'Administració Local de la Generalitat i integrada per tècnics de les diputacions. El 14 de febrer se celebrà la primera reunió de la comissió tècnica, en què s'aprovaren els models integrants de l'expedient-sol·licitud a diligenciar pels ajuntaments i les instruccions per fer-ho.

El dia 16, dos dies després, s'envià tota aquesta documentació a les diputacions, i a través de les delegacions territorials de Governació a les corporacions locals afectades. I a cada territori es formà un grup de treball amb tècnics dels mateixos organismes, i, una vegada informats i qualificats els projectes, la Direcció General els enviava al Delegat del Govern.

Com ha estat la col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments? Com a més destacables podem citar: facilitar models impresos a omplir pels ajuntaments per demanar i justificar les ajudes; redactar projectes tècnics i memòries pagant al seu càrrec honoraris —a Barcelona, 34, a Girona, 8—; desplaçar funcionaris dels ajuntaments per ajudar-los a tramitar expedients perquè no disposaven de personal adient; contractar un arquitecte a Girona, localitzant-lo a Ripoll, i quatre a Lleida, con-

venientment distribuïts per zones, per assessorar *in situ* els ajuntaments.

Com va ser la tramitació dels expedients? La comissió tècnica, aquesta de Generalitat/diputacions, ha celebrat deu reunions, celebrant la primera el 28 de març, o sigui catorze dies després de la Constitució, tramitant els 31 expedients primers. La darrera reunió fou el 21 de juny, en la qual es tramitaren finalment tots els expedients presentats, que són en total 912, i que la valoració total és de 6.316.831.513 pessetes. Es pot afirmar, segons informa la Conselleria de Governació, que les relacions amb les delegacions del Govern de l'Estat, perfectes, unint esforços per a la major efectivitat de la tasca encomanada. Degut a la falta de personal tècnic de la Delegació del Govern, s'ha procurat facilitar al màxim la presentació dels expedients, ja que, segons el Reial Decret, la comissió de coordinació només disposava de quaranta-vuit hores, en alguns expedients, i set dies, en alguns altres, per tramitar-lo a Madrid.

Es pot afirmar, però, que els expedients inclosos a les nou primeres actes de la comissió tècnica foren informats favorablement per la Delegació del Govern, llevat de pocs casos ja previstos en el mateix informe de la comissió tècnica. Ara bé, pel que fa a l'acta número 10, del dia 21 de juny de l'any passat, foren denegats quasi tots els expedients, que no han passat, així com també es rebaixà l'ajut de l'Estat en un percentatge bastant inferior al 50%, fixant, com es deia, el Reial Decret 3914, que ha fet que a 26 expedients la subvenció que havia d'ésser de 497 milions hagi estat solament de 79 milions. Sembla que aquests darrers aspectes negatius han estat motivats per manca de pressupost.

Un aspecte a constatar és que, a pesar dels terminis de dos i set dies, fixats per a informar la Delegació del Govern, els darrers expedients, enviats a finals de juny, no foren informats —fixin-se bé— fins al 24 d'octubre, i comunicats al Ministeri el 4 de novembre. I només tenien com a màxim set dies. Ho repeteixo: del 24 d'octubre al 4 de novembre.

Com s'ha tramitat la subvenció de l'Estat? Una vegada el Ministeri aprovava les subvencions, aquest feia l'ingrés a un compte especial obert per la Generalitat, perquè fes efectius els pagaments una vegada, senyor Besa, ben justificats. Podem afirmar que fins a la sisena relació d'obres, informades favorablement per la Delegació del Govern, des de la data de tramesa al Ministeri tardava un mes a comunicar a la Generalitat l'ingrés, però aquest no es feia efectiu fins a dos mesos després. Però és que a la setena i vuitena relació ja tardaven tres mesos a fer-se efectius els ingressos, i en la novena i desena cinc i quatre mesos respectivament. De la darrera relació, de 24 d'octubre, encara no s'ha rebut ni el document comptable ni el corresponent ingrés. Sembla que dificultats —ho repeteixo— pressupostàries motiven aquest retard, però el Ministeri ha dit oficiosament que procurarà esmenar tota aquesta problemàtica del pagament de l'última acta.

Què ha passat amb el Banc de Crèdit Local? Cal recordar que el Decret 154/83 de la Generalitat determina que l'amortització i interessos dels préstecs que demanin els ajuntaments seran a càrrec de la Generalitat. Ara bé, es va acordar que els expedients aprovats pels ajuntaments serien enviats al Banc de Crèdit Local a través de la Generalitat, per tal de garantir la correcció de l'expedient i evitar demores, s'ha manifestat que la Generalitat retenia els expedients. Doncs hem de dir que la

Generalitat ha hagut d'insistir contínuament prop dels ajuntaments perquè enviessin els expedients. Ara, un problema que està plantejat és que en tenir els ajuntaments diverses obres per aprovar, les primeres que ja estaven trameses hagueren d'esperar fins a les darreres aprovacions per incloure'ls junts en el mateix expedient.

Aquest problema plantejat pel Banc de Crèdit Local ha endarrerit la tramitació dels crèdits, però podem constatar que tots els expedients són ja al Banc i que estan en fase de resolució.

També es va quedar, en el Banc de Crèdit Local, que la concessió dels préstecs es comunicaria als ajuntaments a través de la Generalitat, ja que havia de tenir-ne coneixement en fer-se càrrec de l'amortització d'interessos. No obstant això, el Banc ha enviat l'aprovació directament als ajuntaments, prescindint de la Generalitat. Un problema referent al pagament de les obres dels ajuntaments ha estat la lentitud d'aquests a presentar els justificants d'haver certificat les obres, ja que fins a la data només se n'han tramitat i pagat vint, per un valor de 621.118.561 pessetes, exactament aquesta és la xifra que s'ha pagat.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, també li prego que vulgui abreujar.

El Sr. BORRÀS: Faig el torn en contra de les dues.

El Sr. PRESIDENT: Ja, ja, però ja ho hem tingut en compte.

El Sr. BORRÀS: Per altra part, la Generalitat, per facilitar alguns pagaments urgents, del fons rebut de l'Estat, senyor Besa, del fons rebut de l'Estat —i, a la documentació que tenim entrada a la Comissió, hi consta ben clarament—, es va fer una bestreta de 637,2 milions de pessetes, quedant encara per justificar, d'aquests, 548. Per tant, jo podria donar les xifres exactament. La Comissió disposa d'un escrit signat pel Director general d'Administració local on consten perfectament les quantitats aprovades i les ja pagades. Per tant, per evitar el temps, vaig a fer la conclusió.

Per tant, el Consell Executiu ha informat —i ho pot fer amb tot detall— de l'estat real en què es troben els equipaments municipals en qüestió, i com he explicat i es pot demostrar, si hi ha hagut endarreriments en la tramitació dels projectes no ha estat per la seva culpa. Si alguns o bastants expedients han estat rebaixats o retallats, no ha estat culpa de la Generalitat. Si el Banc de Crèdit Local ha causat problemes, alguns difícils, en concedir els préstecs conjuntament a totes les obres d'un mateix municipi, provocant retard en la tramitació dels expedients, ha estat culpa, evidentment, del Banc, no del Consell Executiu.

Per tant, no em vull allargar més, i per acabar només vull explicar que la Comissió disposa d'abundant documentació, tant d'aquesta Conselleria com de les altres; jo crec que aquest ball de números que ha tingut el senyor Diputat, com que es va incorporar tard a la Comissió potser no ho ha paït prou bé, però, en tot cas, els puc assegurar que la documentació és clara, que evidentment hi ha moltes xifres, que hi ha obres que s'han pagat a través de la Generalitat i, evidentment, s'han pagat i les ha fet ella mateixa, i n'hi ha d'altres que estan finançades per IRYDA, per ICONA, o sigui, finançades per ells, i executades per la Generalitat, perquè IRYDA i ICONA aquí a Catalunya, que sí que han estat traspassades, senyor Besa, excepte aquelles zones declarades d'interès nacional, no disposaven de tècnics

adients per fer-ho.

Per tant, jo crec que la posició és clara, i, per tant, demano a vostès el vot en contra de les resolucions presentades pel Diputat senyor Besa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyores i senyors Diputats, anem, doncs, a passar a votació les dues propostes de conclusions addicionals que ha presentat el Grup de Centristes. *(Pausa.)* Separades. Molt bé. Comencem, doncs, per la proposta número 1.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta número 1, que es posin drets. S'entén la proposta número 1 del senyor Besa, del Grup de Centristes.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta número 1 ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 54 en contra i 1 abstenció.

Passem ara a votació la proposta número 2.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor de la proposta número 2, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha estat també rebutjada per 29 vots a favor, 54 en contra i 1 abstenció.

I passem ara a votació les propostes, les conclusions de la Ponència. Voldria indicar aquí que cal fer una esmena tècnica en el sentit que, com que qui va a votar aquestes conclusions és el Parlament, pertot arreu on en aquestes conclusions es diu «la Comissió» caldria substituir-ho per «el Parlament». És a dir, ara ja no és la Comissió que constata, sinó que és el Parlament que constata. I això és vàlid, doncs, en tots els casos, excepte, potser..., jo crec que és vàlid en tots els casos en què allà on diu «Comissió» ha de dir «Parlament».

Això és purament una esmena tècnica, i suposo que totes les senyores i els senyors Diputats hi estan d'acord.

Bé, aleshores, és que podem votar globalment les setze conclusions, o és que hi ha alguna senyora o senyor Diputat que desitja votacions separades? *(Pausa.)* No? Podem fer la votació global... *(El senyor Borràs demana per parlar.)* Senyor Borràs?

El Sr. BORRÀS *(de l'escó estant)*: La primera, segona i tercera, les podríem votar conjuntament. Ara, a partir d'aquí, en les resolucions hi haurà diferents votacions.

El Sr. PRESIDENT: Però, el senyor Borràs desitja que...

El Sr. BORRÀS: Votació separada de cada una de les resolucions, però en tot cas les tres primeres...

El Sr. PRESIDENT: A partir de la 4.

El Sr. BORRÀS: Exactament.

El Sr. PRESIDENT: Doncs votem, primer, les conclusions número 1, número 2 i número 3.

(El senyor Besa demana per parlar.)

Senyor Besa?

El Sr. BESA *(de l'escó estant)*: Jo no sé si els senyors Diputats s'ho han llegit perquè, en fi, ahir al matí ens van arribar les conclusions. Potser fóra convenient il·lustrar el coneixement del que van a votar els senyors Diputats, que llegeixin... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Crec que els senyors Diputats han tingut temps per llegir-s'ho. D'altra banda, és una Comissió en la qual hi havia representants de tots els Grups; per tant, a

través del Grup parlamentari els senyors Diputats estan al corrent, jo crec essencialment, del treball de la Comissió i de les conclusions a què ha arribat la Comissió.

De manera, que havent estat publicat, no crec que procedeixi la lectura.

Bé, doncs votem les conclusions números 1, 2 i 3.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les conclusions 1, 2 i 3 han estat aprovades per unanimitat.

S'entén, doncs, que, com dèiem abans, allà on diu «la Comissió» es posarà «el Parlament».

Passem ara a votació la conclusió número 4.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor d'aquesta conclusió número 4, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La conclusió número 4 ha estat adoptada per 42 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

(El senyor Borràs demana per parlar.)

El Sr. BORRÀS *(de l'escó estant)*: Demanaria votació separada del primer punt i del segon punt, a la cinquena resolució, perquè els temes són ben diferents..., perdó, fins al primer punt i seguit, i després «...Així mateix», que presenta una altra qüestió diferent, al començament.

El Sr. PRESIDENT: Bé, crec que la demanda és acceptable, per tant, anem a votar la conclusió número 5, primera part.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La primera part de la conclusió 5 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

I, ara, votem la segona part.

Les senyores i els senyors Diputats que estan a favor de la segona part, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La segona part d'aquesta conclusió ha estat aprovada també per 44 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

Passem a la conclusió número 6.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la conclusió número 6, que es posin drets... *(Pausa.)* Ah, sembla que no hi hauria inconvenient —perdonin— que es votessin les conclusions números 6, 7 i 8. Crec que tots els Diputats ho agrairan. Votem, doncs, les conclusions 6, 7 i 8.

Els que estiguin a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquestes tres conclusions estan aprovades per unanimitat dels presents.

Passem ara a votació la conclusió número 9.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La conclusió número 9 ha estat aprovada per 42 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions.

Passem ara a la conclusió número 10.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor de la conclusió número 10, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La conclusió número 10 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Continuem amb la conclusió número 11.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor de la conclusió número 11, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La conclusió número 11 ha estat aprovada també per unanimitat dels presents.

Conclusió número 12.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La conclusió número 12 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Realment, no podríem votar les que falten totes juntes? *(Ri-alles.)* Bé, votem la conclusió número 13.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La conclusió número 13 ha estat aprovada per 44 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Votem ara la conclusió número 14.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La conclusió 14 ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

Votem ara la conclusió número 15.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor de la conclusió número 15, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La conclusió número 15 ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

I, finalment, la conclusió número 16.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la conclusió 16, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La conclusió número 16 ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

Bé, senyores i senyors Diputats, tenint en compte el molt que ens falta encara de l'ordre del dia, continuarem amb les explicacions de vot. Les explicacions de vot, recordo que són de cinc minuts. Aplicarem exactament el temps. Qui demana explicació de vot? El senyor Ganyet té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, crec que s'ha de posar de manifest la gravetat de les inundacions que va sofrir Catalunya al novembre de

l'any 1982, ja que els cabals dels aiguats van ser superiors als històrics de l'any 1907, de l'any 1937 i de l'any 1940.

Els danys han estat considerables de llarg a llarg del territori de Catalunya: 44.000 milions de pessetes en pèrdues globals. Hem de donar una gran importància als danys causats als equipaments municipals, i també hem d'especificar el pes específic dels danys a les vies de comunicació, 14.000 milions, aproximadament, comparables amb els 13.000 milions a l'agricultura i amb els 11.000 a la indústria.

A la vista del que va succeir durant els aiguats i després d'aquests, cal significar la vulnerabilitat de la societat catalana davant d'una situació catastròfica com la que es va produir els dies 8 i 9 de novembre.

D'altra banda, el voluntarisme, l'espontaneïtat i la improvisació van impregnar la resposta privada i pública als esdeveniments. Aquesta resposta va produir-se en absència d'un marc organitzat en el qual tots els nivells de l'Administració tinguessin el seu lloc establert. I un any i mig després, crec que aquest marc encara no existeix. Aquesta és una mostra d'immaduresa de la nostra societat, dels nostres poders públics, els quals han de seguir encara un llarg camí de perfeccionament.

Voldria fer una referència, també, a l'estat físic dels llits dels rius, sense dragar en aquell moment, sense defenses davant els nuclis de població, amb la inexistència d'una xarxa de previsió meteorològica i amb la inexistència d'una organització operativa de protecció civil, la qual cosa va originar la confusió i va accentuar el meteorisme. En molts aspectes, senyores i senyors Diputats, som un país *amateur*, amb autonomia o sense autonomia, som encara un país *amateur*.

Voldria fer ràpidament unes consideracions en aquest moment de la meua intervenció. La vulnerabilitat té diferents graus d'intensitat. En els aiguats, el més alt nivell va correspondre a les poblacions agràries disperses a les valls situades en les capçaleres dels rius pirinencs, als petits ajuntaments sense capacitat de gestió tècnica i als treballadors de les fàbriques ubicades vora els rius en les comarques industrialitzades. Amb referència a l'actuació del Consell Executiu, vull significar que aquesta actuació ha estat desigual al llarg d'aquests últims quinze mesos. Cal remarcar una bona voluntat d'entrada, acudint en els primers moments amb bona predisposició —hem de ser objectius—, i cal reconèixer també la dedicació i l'entrega d'alguns funcionaris de la Generalitat, especialment en la tasca de reparació de les carreteres tallades i de la lluita contra la comunicació.

La funció del Parlament, no obstant això, és de control del Govern, i això ens obliga a posar de manifest que l'actuació del Consell Executiu ha sofert una progressiva desacceleració. Hem de dir que en el curs dels quinze mesos des dels aiguats fins ara, la Generalitat ha perdut gas, la Generalitat s'ha desfonat. Potser perdrà la cursa per no haver volgut o no haver pogut fer l'esprint final.

Algunes, per no dir moltes, de les promeses fetes als afectats en aquell moment, no s'han complert. Encara hi ha situacions no resoltes en les terres agrícoles i de la xarxa d'irrigació, en el restabliment d'algunes vies de comunicació, en la reconstrucció dels habitatges i en els equipaments i en les infraestructures urbanes. Era necessari, doncs —cosa que s'ha intentat amb les conclusions—, instar el Consell Executiu a culminar amb urgència la tasca encomanada en la Resolució del 22 de novem-

bre de 1982, d'aquest Parlament, tot adaptant les partides pressupostàries i l'acció de Govern a aquesta finalitat prioritària. No entenem, doncs, el vot contrari del Grup del Govern, el Grup de Convergència i Unió, a aquesta conclusió.

El sentit positiu de les resolucions presentades pel Grup Socialista queda encara enfortit amb la resta de conclusions presentades en Comissió, i que han estat rebutjades. Per exemple, la 14, que feia referència a la manca d'instrumentació d'un alt percentatge dels crèdits del Banc de Crèdit Local; s'han detectat 500 milions de pessetes que estan esperant els ajuntaments, i nosaltres, en presentar la conclusió, en la qual es demanava a la Generalitat, al Consell Executiu, a intensificar la col·laboració amb els ajuntaments per tal de resoldre a curt termini la greu situació creada, no podem entendre com el Grup del Govern s'ha negat a la intensificació de la col·laboració amb els ajuntaments de Catalunya que sofreixen greument aquests retards.

També ha estat rebutjada la conclusió número 15, en la qual s'instava el Consell Executiu a informar el Parlament sobre el grau d'aprofitament de les possibilitats de finançament previstes en el Reial Decret, a través dels pressupostos generals de l'Estat, de les obres de reconstrucció de la infraestructura pròpia de la Generalitat afectada pels aiguats. Han sorgit dubtes al llarg del treball de la Comissió, i, per tant, es demanava una informació del Consell Executiu aquí, al Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Li recordo el temps...

El Sr. GANYET: Estic acabant, senyor President.

En fi, s'han produït unes votacions que crec que posen, potser, de manifest la manca de sintonia del Grup que dona suport al Consell Executiu amb els ajuntaments i amb les necessitats directes del poble de Catalunya.

En definitiva, doncs, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista considera que cal saber aprofitar per al futur la lliçó que la natura ha propiciat a Catalunya amb els aiguats del novembre del 82. En dues direccions: primera, que s'implementin les accions necessàries per tal de resoldre definitivament les situacions encara pendents —malauradament, encara pendents després de quinze mesos—; per tant, cal que s'acceleri la màquina político-administrativa, que el Consell Executiu faci finalment l'esprint a què feia referència a l'inici de la meua intervenció. I, segon, que es posin les bases per combatre la vulnerabilitat del territori i de la societat catalana davant dels riscos catastròfics. El Govern de Catalunya té, en aquest particular, una singular responsabilitat.

Aquest és el missatge positiu que el Grup Socialista ha volgut posar a la consideració de la Cambra catalana en la darrera sessió de la primera legislatura, en ocasió d'aquest debat.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyories, les senyores i els senyors Diputats han tingut l'oportunitat d'examinar el Dictamen que la Comissió d'Investigació ha posat a la seva consideració. Creiem que es tracta d'un document important, resultat de moltes i moltes hores de treball, d'innombrables reunions i de llargs desplaçaments als punts neuràlgics. El nostre treball ens ha permès de tenir una visió global de la importància d'aquella catàstrofe. Vist des d'un sol sector, es pot tenir una

visió desoladora, certament, però parcial de la magnitud de l'esdeveniment. Però la nostra missió ens ha permès de conjuntar per a tot el Principat els efectes nefastos d'aquell esdeveniment meteorològic que tantes males conseqüències ens va portar.

Què dir de l'actuació dels poders públics? Què dir de la resposta de les diverses Administracions enfront d'aquest esdeveniment excepcional? Nosaltres creiem que cal reconèixer-ho. Cal reconèixer que, tant a nivell municipal com autonòmic, en línies generals —ho repeteixo, en línies generals—, les institucions han funcionat correctament. Sempre és possible, ben cert, trobar ací o allà una deficiència, un mancament, un retard, una manca de diligència, però tractant-se com es va tractar d'un esdeveniment insòlit i d'una envergadura excepcional, no es poden jutjar les conductes amb la mateixa minuciositat amb què s'hauria jutjat una simple acció de gestió o de Govern, la qual cosa no vol dir, naturalment, que nosaltres siguem partidaris de l'amnistia ni de la impunitat. Tant és així, com les senyores i els senyors Diputats han vist, que en les conclusions i en les resolucions no ens hem privat de presentar un conjunt de judicis crítics, fets sempre amb la bona intenció d'assentar una experiència i uns allçonsaments per al futur.

No volem deixar de reconèixer, tampoc, que l'Administració central, després d'alguna vacil·lació en els seus inicis, ha actuat amb eficàcia i jo crec que avui podem felicitar-nos tots, sincerament, de les intervencions dels seus organismes especialitzats.

En la presentació de les conclusions, Esquerra ha posat l'accent sobre alguns punts concrets, en els quals voldríem insistir breument. Un d'ells és la necessitat de coordinar els serveis meteorològics i hidrològics entre ells, i amb les confederacions hidrogràfiques. Cal incrementar —és vital— les migrades dotacions d'aquests importants serveis preventius per tal que puguin portar a terme una intensa i eficaç activitat d'avís i d'alerta que s'ha revelat indispensable.

Un altre punt en què hem insistir particularment és la necessitat d'assolir el traspàs de serveis en matèria de política hidràulica amb la finalitat de permetre a les nostres institucions autonòmiques l'exercici d'un control més rigorós i eficaç del funcionament dels embassaments del nostre país. En efecte, hi ha dubtes. Sí, hi ha dubtes de si el funcionament de Sant Ponç, la Baells o Oliana, en particular, fou el més adequat per atenuar les conseqüències de l'avinguda de les aigües. I no podem deixar sense comentar el problema de la protecció civil. La Comissió ha posat de manifest en una de les seves propostes de resolució la necessitat que el Govern de la Generalitat sol·liciti, mitjançant les vies legalment establertes, el traspàs a la Generalitat de tots els serveis de protecció civil. Esquerra pensa que es tracta d'uns serveis la substantivitat dels quals es presta a una descentralització sense reserves, i que és un contrasentit veritable que avui, que la protecció civil, tot i mantenint coordinacions amb qui s'escaigui, no estigui ja sense equívocs, dins l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya.

No ens podem estendre, evidentment, als altres punts votats per aquest Parlament. Nosaltres hem votat en la seva totalitat les proposicions i les conclusions, seguint la mateixa conducta que vàrem tenir en el si de la Comissió. I no volem acabar aquesta intervenció sense manifestar públicament la nostra satisfacció per l'actitud moral dels nostres compatriotes.

En el curs de les nostres peregrinacions, no hem trobat ni pidolaires ni ploramiques; hem trobat homes serens, fermes en la defensa de llurs interessos —això sí—, però també comprensius de les limitacions de les possibilitats d'una Comunitat com la nostra. Hem trobat un poble abocat a la feina, que no es va creuar de braços esperant que vinguessin els ajuts, sinó que es va posar immediatament a netejar les màquines, a treure el fang, a refer els camps i a obrir el pas a l'aigua.

Aquesta riuada ens haurà costat molt cara, i tot el país, d'una manera o d'una altra, directament o indirectament, haurà d'assumir-ne els costos, però almenys haurem constatat, una vegada més, que en aquest país nostre, l'esperit d'iniciativa, la capacitat de treball i el sentit de la solidaritat no són vanes paraules. Cal desitjar, per acabar, que les mutacions polítiques, que poden ser la conseqüència de les properes eleccions, permetin de seguir en la mateixa línia del que s'ha fet fins ara, millorant les actuacions si es pot, executant tots els compromisos i adoptant totes les mesures preventives que s'ha demostrat que són necessàries per tal d'evitar que es pugui repetir l'angoixa i la desolació d'aquells dies tristíssims de la tardor del 1982.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Mixt, té la paraula el Diputat senyor Mesegué.

El Sr. MESEGUÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta Cambra, en sessió celebrada el dia 22 de novembre de 1982, va aprovar una Resolució, que, entre altres coses, creà una Comissió per investigar les causes i els efectes de les riuades dels dies 7, 8 i 9 de novembre del mateix any i, al mateix temps, el seguiment del compliment de tots els punts de la dita resolució. Els Diputats que hem format part d'aquesta Comissió hem fet una bona colla de viatges a les zones afectades, moltes reunions amb la població damnificada, hem requerit innumbrables dades de les diferents Administracions. Finalitzada la seva tasca, crec seriosament que tant l'Informe presentat per la Comissió com les propostes de resolució s'ajusten en un gran grau a la realitat dels fets i de les necessitats d'actuació futura. De l'Informe de la Comissió es desprèn la gran magnitud de la catàstrofe i es constata que aquests tipus de desgràcies naturals es vénen produint regularment cada vint-i-cinc o trenta anys, no havent fet fins ara l'Administració res o molt poc per tal d'intentar preveure i per tal de pal·liar i reduir els grandiosos danys humans i materials que aquests desgraciats esdeveniments porten a la població. Ha quedat també ben palès l'esforç importantíssim desenvolupat pels mateixos ciutadans afectats en els primers moments de la catàstrofe, esforç més notori encara si tenim en compte les escasses possibilitats de què gaudíem, malgrat l'existència de les inevitables i malaurades excepcions, que sempre es donen en aquests casos, en general. Cal també dir que les diferents Administracions van posar tota la llenya al foc, si bé va costar més del que és raonable i, tanmateix, seria de desitjar la coordinació entre elles. Hi ha hagut, com sempre, de tot, però és bo poder constatar que, a part alguns casos aïllats, les mesures de reconstrucció han estat adients i el seu resultat efectiu i, en tot cas, molt millor de com mai havia estat.

Aquest és, en línies generals, el que es desprèn de l'Informe de la Comissió. La meua valoració personal, com a Diputat, membre d'aquesta i com alcalde resident d'una de les zones

més afectades, és, a grans trets, de suport al dit Informe. Malgrat això, m'agradaria que les senyores i els senyors Diputats fessin reflexió respecte al perill que comporta, per al correcte funcionament de la societat, donar prioritat a les petites «batalles» polítiques, en lloc de resoldre i posar solució als grans evitables problemes que la gent té plantejats i que un any rere l'altre queden per resoldre.

No es tracta aquí de cercar el greuge comparatiu ni de valorar si aquesta part de l'Administració ho ha fet millor o pitjor que l'altra. El que és correcte, adequat, allò que s'ha d'exigir de l'Administració és que compleixi el seu deure, que dugui a terme el mandat que, a través de les resolucions, li dona el Parlament; que es compleixin els programes de govern a fi que el ciutadà no es pugui sentir discriminat, sinó protegit per les diferents institucions. És per això que en el moment d'actuar, en el si de la Comissió, he valorat molt més la veritable solució dels problemes que no pas a qui li corresponia donar-la.

Voldria fer també palesa la necessitat d'aplicar els recursos necessaris per fer tot el que calgui a nivell preventiu a fi que en el futur aquestes desgràcies no es deixin sentir sobre la població de la dramàtica manera com ho feien el 1982. No és possible que continuem ocupant-nos d'aquests temes només quan ja han passat i són irreversibles.

Crec que les senyores i els senyors Diputats estaran d'acord amb mi que, per alts que siguin els costos que la prevenció de futures catàstrofes generi, sempre seran imminentment més petits que els produïts per aquelles; sempre és més positiu i millor preveure que curar. I, en aquest sentit, anaven les resolucions que aquest Diputat del Grup Mixt, amb el suport dels Diputats del CDC, ha presentat i que la Comissió va aprovar per unanimitat, tal com ara ha fet el Ple del Parlament per unanimitat, cosa que agraeixo amb tota sinceritat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Besa, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. BESA: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, jo sí que utilitzaré cinc minuts autèntics i vertaders. En primer lloc, vull mostrar la meva satisfacció pel resultat de la votació. Pot semblar contradictori que una persona que ha perdut les seves esmenes vingui aquí a presentar la seva felicitació a tota la Cambra pel conjunt de les votacions. És així. Jo estic molt d'acord perquè, realment, em sembla que molt del que s'ha votat era absolutament o molt semblant al que jo proposava. Vull llegir als senyors Diputats alguna cosa del que vostès han votat i que suposo que naturalment recordaran. És això: «La Comissió constata que molts ajuntaments encara tenen projectes per aprovar i que els aprovats i executats estan en fase molt endarrerida de cobrament». Això és el que jo volia posar abans en la meua esmena, simplement quantificant-la per pobles que no ha estat possible, en virtut de la voluntat democràtica d'aquesta Cambra, que, naturalment, respecto.

Per la resta, vull felicitar-me de l'actuació conjunta que hem tingut en aquesta Comissió perquè em sembla que, per damunt de tots els interessos de partit, ha primat, sobretot, la voluntat de fer un servei honest i autèntic al poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies,

senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula per a explicació de vot el Diputat senyor Padullés, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, molt breument. Jo havia previst al final de la meua explicació de vot fer una lleugera referència a una expressió del senyor Borràs —que em sembla que no era del tot encertada— referint-se al senyor Besa per dir-li que «l'esperit de la Comissió ha estat sempre un esperit de treball comú», etcètera, i «mai hi ha hagut cap mena d'acritud». Una expressió d'aquest tipus no em semblava encertada.

Però començo per aquí perquè jo penso que s'ha produït un fet que val la pena que la Cambra conegui i que quedi en el *Diari de Sessions*, i és que s'han produït votacions contràries a propostes de resolució que havien estat aprovades per unanimitat a la Comissió quan tots els Grups parlamentaris —i ens havíem donat tres setmanes de temps per treballar-ho— teníem deu dies abans de la reunió de la Comissió, per escrit, les propostes de conclusions i, per tant, quan es vota per unanimitat —o es vota sí o es vota no a una cosa se sap el que es vota amb temps suficient.

Tot i amb això, les coses no han anat massa bé per al Grup que dona suport al Govern. Només caldria repassar les conclusions que s'han votat. I, d'altra banda, curiosament, s'han rebutjat algunes de les propostes que, lògicament, s'haurien d'haver votat perquè era demanar al Govern que facilités una informació perquè, davant del fet que hi ha coses fosques, aquesta informació les podria aclarir. Algú pot pensar que el Govern, o el Grup que dona suport al Govern, no té interès a facilitar aquesta informació perquè resulta que les coses estan fosques i no gens clares.

Per tant, en aquest sentit, jo crec que s'han plantejat malament les coses, s'han introduït elements que no s'havien d'haver introduït, s'ha trencat un estil de treball que no s'havia d'haver trencat i s'havia d'haver mirat una mica el que anàvem votant.

És evident que el que estem fent avui aquí no és jutjar l'acció de govern del Consell Executiu. És evident que estem jutjant, informant, opinant sobre —i aprovant resolucions— una catàstrofe i sobre l'actuació en relació amb aquesta catàstrofe. I, per tant, això fa que tots els Grups hàgim tingut una actitud diferent de la que hauríem pogut tenir davant una actuació de govern que té un contingut ideològic, polític, de classe, etcètera, i aquí no tenia per què ser, no tenia per què ser. Però, en tot cas, el que jo sí que haig de dir és que en aquest esperit de fer una informació en el Ple del Parlament i unes propostes de resolució positives, que miressin endavant, hi ha elements que jo considero greus des del punt de vista del que en diríem l'actuació política i l'actuació administrativa del Consell administratiu.

Pel que fa referència a la qüestió administrativa, vull dir que el tema de la coordinació, que el Parlament va aprovar que es fes, no s'ha fet —i així ho demostren les resolucions aprovades, fonamentalment, la quatre i també, de passada, la cinc i tampoc s'ha fet la informació adequada als afectats i això està en les notes que hem anat posant la Comissió per unanimitat, sempre, a sota de cada una de les resolucions aprovades en el seu moment.

Però hi ha un fet molt greu en aquestes inundacions que jo em veig en l'obligació de denunciar. Hi ha hagut un tracte diferent per part del Consell Executiu en relació amb segons quins han estat els afectats d'aquestes inundacions. El Parlament de Catalunya va aprovar unes resolucions que feien referència a la situació en què quedaven els treballadors afectats per les inundacions, el cobrament del cent per cent del salari mentre estiguessin en suspensió de contracte i intentar, intentar que no es perdessin llocs de treball. Doncs bé, l'única gestió oficial de què disposem constància nosaltres —i el telèfon, quan es parla de resolucions del Parlament i de conclusions que es voten, no serveix— és una carta adreçada pel Conseller de Treball, el 2 de desembre de 1982, comunicant al Ministre de Treball els acords del Parlament. El Conseller de Treball rep una resposta, datada l'11 de desembre de 1982, dient-li: «aquest tema s'ha de passar a una Comissió que s'ha nomenat interdepartamental, que és la que ho ha de resoldre». El Conseller de Treball encara és hora que s'adreça a aquesta Comissió informant dels acords del Parlament, sollicitant-li una actuació. I, en aquest sentit, nosaltres hem hagut de suplir, d'alguna manera, l'actuació del Departament de Treball aprovant en aquest Parlament una Proposició de Llei adreçada a les Corts Generals per tal que els treballadors afectats per la suspensió de contractes no es veiessin discriminats amb d'altres treballadors d'altres zones.

Però, acompanyat d'això, en la memòria feta per l'Asociación Industrial Textil del Proceso Algodonero, sobre l'actuació en el tema de les inundacions, es diu: «data 20 del 6 del 83. Reunió de l'Asociación Industrial Textil del Proceso Algodonero con el Diputado de Minoría Catalana, don José Antonio Duran Lleida, acompañado del Secretario General Técnico del Departamento de Industria y Energía de la Generalidad de Cataluña, para facilitar información acerca de la Proposición no de Ley que pretendería dejar en suspenso la aplicación tal, tal...». És a dir, càrrecs de la Generalitat actuant amb Minoria Catalana per tal de fer proposicions no de llei a les Corts Generals. Això, no tenia per què seguir aquest camí, perquè aquí hi havia una Comissió unitària, hi havia el Parlament i es podien fer gestions, però és que aquestes gestions s'havien de fer des del Govern i hem de denunciar que no s'hagin fet. Per tant, hi ha hagut una discriminació documentada; una altra cosa és que algú hagi agafat el telèfon i hagi trucat a Madrid —això ho hem fet tots—, però aquest és un altre tema.

I, per acabar, perquè veig la lluna, senyor President —perdoni—, vull dir-los que nosaltres hem tingut una actitud de valoració de la catàstrofe i de propostes positives, i hem fet propostes que preveuen plans d'actuació —alguns s'han de fer, perquè no existeixen—, que preveuen coses molt concretes, coses que podrà fer la propera Administració que surti després de les eleccions.

Aquest ha estat el nostre esperit. Llàstima que al final hàgim de tenir un cert mal gust de boca que les coses no hagin anat del tot com havien anat durant molt de temps de treball en una Comissió en la qual hem dedicat tots molts esforços.

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Borràs, per a explicació de vot, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. BORRÀS: Senyor President, senyores i senyors Dipu-

tats, bé, jo seré molt breu, perquè ja veig que és molt tard, però voldria dir unes quantes coses. I és que, en primer lloc, l'obligació de la Comissió d'Investigació..., una vessant del que determinava el Ple del Parlament era donar compte del compliment de les resolucions que es van aprovar el 22 de novembre aquí, en aquesta Cambra. Per tant, si vostès han llegit aquestes deu resolucions que es van aprovar, veuran que el Govern de la Generalitat ha complert, bàsicament, la totalitat de les resolucions. Ara bé, n'hi ha d'altres que han estat impossibles de complir, però no per manca de voluntat, sinó perquè depenia d'una altra Administració, concretament del Govern central. I, aquí, el senyor Padullés ara ha volgut dir que no ha tingut interès el Conseller de Treball, que no se n'ha preocupat. Se n'ha preocupat i s'ha insistit, però el que el senyor Padullés havia de dir era que tampoc el Govern central hi ha volgut col·laborar. I això era just que ho digués. No es pot carregar tota la culpa a una Administració que no té competència. També li haig de citar que hi havia una altra Administració que les tenia i que, en canvi, ho va escoltar però no ho va resoldre.

La Generalitat, tal com l'obligava la voluntat sobirana d'aquest Parlament, ha fet tot el possible, ha fet múltiples gestions, tant per escrit com personalment —el mateix President de la Generalitat—, però, ho repeteixo, el pla d'actuació especial, el PAE, que preveia el finançament de despeses derivades dels danys, ni tan sols l'han contestat. Doncs bé, aquest pla —com sabeu— preveia una real ajuda econòmica a la Generalitat. La Generalitat ha hagut de fer front a les despeses amb els seus propis recursos.

Tampoc el Govern central ha considerat el possible traspàs de Decret del Servei de Protecció Civil, i tampoc aquesta Comissió té coneixement que s'hagi estructurat en profunditat. Com és obvi, tampoc s'ha obtingut el traspàs en matèria d'aigües per endegar un possible pla de canalització dels rius; com tampoc es modificà el Reglament del Consorci d'Assegurances, tan important per ajudar tantes empreses.

També podria citar-ne alguns d'altres, que fan referència al manteniment de llocs de treball, com s'ha dit, i també al cobrament del cent per cent dels treballadors. Aquí tampoc es diu que el Govern central tampoc ha fet el que calia fer, i aquesta Proposició de Llei presentada a Madrid, la van signar tots els Grups, tots els Grups, no diguin que no tenen obligació; per voluntat de tots els Grups la varen signar conjuntament, perquè legalment vostè sap que se'ns va dir que no es podia fer d'una altra manera.

Bé, senyores i senyors Diputats, l'experiència que alguns Diputats varem viure perfectament, l'experiència d'aquesta Comissió que ha comprovat les causes i els efectes de les dues inundacions, l'experiència de les institucions de govern, que hem viscut molt a la pròpia carn molts homes i dones de Catalunya, jo crec que amb una dosi de sentit comú de tots plegats, sobretot aquí tenim la responsabilitat que els danys que es poguessin produir en una situació catastròfica com la viscuda, es puguin prevenir o solucionar, amb plena seguretat i efectivitat, cal que tots hi posem un gran interès per a resoldre-la.

I, per acabar, voldria posar de manifest que l'actuació de la Generalitat com a Govern autònom ha servit, una vegada més, perquè el nostre poble hagi constatat que la voluntat de resoldre els problemes, d'estar sobre el territori, d'actuar moltes vegades per damunt de reglaments i disposicions, però

amb la plena convicció de trobar solucions als problemes, han demostrat l'eficàcia de les autonomies, han demostrat l'eficàcia, en aquest cas, del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, com he anticipat aquesta tarda a primera hora, la sessió continuarà **demà, a les onze del matí.**

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts i dos minuts de deu del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia
per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3